

# Hạnh Lâm Thê

## Contents

|                                                                    |          |
|--------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>Hạnh Lâm Thê</b>                                                | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Nàng Là Một Loại Phiền Toái . . . . .                 | 2        |
| 2. Chương 2: Kì Công Tử . . . . .                                  | 5        |
| 3. Chương 3: Gặp Nhau . . . . .                                    | 10       |
| 4. Chương 4: Thêu Dệt Sự Thật . . . . .                            | 13       |
| 5. Chương 5: Trò Chuyện . . . . .                                  | 17       |
| 6. Chương 6: Kết Giao Bằng Hữu . . . . .                           | 21       |
| 7. Chương 7: Một Cuộc Hẹn . . . . .                                | 23       |
| 8. Chương 8: Sao Người Lại Tới Đây? . . . . .                      | 27       |
| 9. Chương 9: Thất Hoàng Tử . . . . .                               | 32       |
| 10. Chương 10: Cùng Ngau Cưỡi Ngựa . . . . .                       | 36       |
| 11. Chương 11: Kì Phong Sơn Trang . . . . .                        | 43       |
| 12. Chương 12: Lo Lắng Cho Tương Lai . . . . .                     | 49       |
| 13. Chương 13: “đại Tiểu Thư” Của Kỳ Phong Sơn Trang . . . . .     | 55       |
| 14. Chương 14: Cuộc Trò Chuyện Giữa Tỷ Đệ . . . . .                | 58       |
| 15. Chương 15: Nàng Cảm Giác Như Bị Bỏ Rơi . . . . .               | 66       |
| 16. Chương 16: Có Hứng Thú Làm Cháu Dâu Của Ta Hay Không . . . . . | 82       |
| 17. Chương 17: Nhớ . . . . .                                       | 89       |
| 18. Chương 18: Yêu Và Tin Tưởng . . . . .                          | 98       |
| 19. Chương 19: Xác Định . . . . .                                  | 107      |
| 20. Chương 20: Gặp Phu Gia Tương Lai . . . . .                     | 118      |
| 21. Chương 21: Cùng Nhau Đến Thực Già Thực Già . . . . .           | 124      |
| 22. Chương 22: Tỷ Phu Bị Bắt . . . . .                             | 132      |
| 23. Chương 23: Cầu Thân . . . . .                                  | 142      |
| 24. Chương 24: Dị Biến . . . . .                                   | 153      |
| 25. Chương 25: Mọi Chuyện Sáng Tổ . . . . .                        | 160      |
| 26. Chương 26: Hạnh Phúc . . . . .                                 | 168      |
| 27. Chương 27: Phiên Ngoại Lữ Nhân . . . . .                       | 179      |

## Hạnh Lâm Thê

---

### Giới thiệu

Thể loại: Xuyên không Nhân vật chính: Tô Tương Lê, Kì Triệu Hoà Độ dài: khoảng 20 chương. Bản convert: Meoconluna

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-lam-the>

## 1. Chương 1: Nàng Là Một Loại Phiền Toái

Tiểu Lê nằm ở trên giường, trợn mắt nhìn trần nhà thấp bé.

Ánh trăng mờ lung xuyên thấu qua cửa sổ nhỏ hẹp, cặp mắt đen to kia trợn lên mà nhìn, đã qua mười hai giờ đêm, nàng không hề buồn ngủ như trước đây.

Đây là gian phòng mới của nàng cùng với chị gái, hai người vừa dọn vào ở không tới vài ngày, nàng còn chưa có thể thích ứng.

Nàng đã không thể đếm được đây là lần thứ mấy nàng cùng chị gái chuyển nhà trong ba năm trở lại đây. Tuy rằng đây là kho hàng áp mái chuyển thành phòng, ngay cả cửa sổ cũng chỉ nhỏ như 2-3 cục gạch, nhưng ba năm này chị em nàng dường như đều ở những dạng phòng tương tự thế này.

Từ ba năm trước sau khi cha mẹ qua đời, nàng cùng chị tựa như bóng cao su bị dòng họ đá qua đá lại.

“Aizz.”

Tiểu Lê khe khẽ thở dài, khuôn mặt đầy tính trẻ con không tả được dạng khuôn mặt của nàng bây giờ.

Có lẽ chỉ có nàng chết đi, chị mới có thể giải thoát?

Lúc này, cửa phòng lặng lẽ mở ra, người tới như là sợ quấy nhiễu giấc ngủ của nàng, bởi vậy đặc biệt giảm âm thanh nhỏ đến hết mức có thể.

Tiểu Lê liếc mắt một cái nhìn thân ảnh kia, liền nhận ra là ai.

“..... Chị?”

Nàng do dự một lát mới ra tiếng.

Đối phương sững sốt, tiếp theo liền hướng giường đi tới.

“Làm sao vậy, Tiểu Lê, chị đánh thức em?”

Chị nửa quỳ ở trên sàn, tay sờ lung tung trên giường, cuối cùng cầm lấy tay nàng.

“Không phải, là em đột nhiên tỉnh.”

Tiểu Lê bắt lại tay chị, vì không muốn làm cho chị biết nàng luôn luôn tỉnh mà nói dối.

“Chị thế nào còn không ngủ?”

“Chuẩn bị ngủ đây.”

Chị cười cười, vẫn duy trì tư thế cũ.

Nàng nghe được ra tâm tình chị tựa hồ không tốt lắm, chẳng qua không muốn làm nàng lo lắng mà cười, chị là lại nghe được lời ra tiếng vào gì nữa sao?

“Chị, cậu và thím không thích chúng ta đúng không?”

Nàng bỗng nhiên mở miệng nói.

Chị không có trả lời, nhưng là nàng cảm giác được chị một thoáng cứng ngắc.

Nàng biết nàng đoán đúng rồi, trong lòng áy náy càng sâu.

“Thực xin lỗi. Chị, là em làm phiền hà chị.”

Nàng không nhận được xin lỗi.

Đều là nàng liên lụy chị, nếu không vì nàng có bệnh tim bẩm sinh, từ nhỏ cơ thể suy nhược lại nhiều bệnh, bằng năng lực của chị, cần gì phải ăn nhờ ở đậu xem sắc mặt thân thích?

Kỳ thực nàng đều biết được.

Chị luôn luôn cho rằng nàng tuổi còn nhỏ, cái gì cũng đều không hiểu, chỉ toàn tâm toàn ý đứng ở nàng phía trước, muốn vì nàng che mưa gió.

Nhưng là nàng có mắt, trên mặt nhóm chị em họ hàng không chút nào che giấu vẻ chán ghét, nàng làm sao lại có thể không nhìn thấy.

Trước kia không nói, là vì nàng không muốn làm cho chị càng thêm phiền lòng.

Chị nghe xong lời của nàng, nhăn mày nói:

“Nói bậy bạ gì đó, em nào có liên lụy chị?”

“Nếu không phải bởi vì em, chị đã sớm chuyển ra ngoài tự lực cánh sinh đúng không?”

Nàng than nhẹ.

“Nếu em có thể biến mất thì tốt rồi, dù sao trên đời này đã không có người chân chính quan tâm chúng ta, cũng không có cái gì để phải lưu luyến, như vậy chị sẽ không cần ủy khuất chính mình.....”

Đều do nàng, chẳng những cái gì đều không làm được, thân thể còn suốt ngày đòi tiền, luôn bị bệnh, làm cho chị vì chiều cố nàng không thể không ăn nhờ ở đậu, xem sắc mặt người khác.

Bằng không lấy năng lực của chị, hàng tháng dựa vào phí gia sư, học phí lại có thể dựa vào học bổng, một mình chị thuê phòng bên ngoài cũng xem như là đủ sống.

“Em đang nói linh tinh gì thế? Nếu chỉ còn một mình chị sống ở trên đời này, còn gì vui vẻ nữa? Về sau không cho nói loại lời nói này, nghe chưa?”

Chị mạnh xiết chặt tay nàng.

“Hơn nữa em đừng đã quên, trên đời này thực sự có người có tâm a, giống dì Khưu đối với chúng ta phi thường tốt, em quên sao?”

Dì Khưu là một nhà hảo tâm, dì cùng con của dì đều thực quan tâm các nàng.

“Đã biết a.....”

Lời mới nói vừa rồi Tiểu Lê cũng cảm thấy nàng nói lỗ, bởi vậy cười cười muốn cho không khí thoải mái chút.

Nhưng mà đúng lúc này, nàng cảm thấy phòng tựa hồ bắt đầu lay động.

Tiểu Lê khởi điểm còn chưa có ý thức được chuyện gì phát sinh, cho đến khi cái cốc đặt ở trên bàn bị rơi trên đất, phát ra thanh âm, nàng mới bỗng dưng lấy lại tinh thần.

Là động đất! Nàng không nhận được hết âm lên.

“Chị –”

“Tiểu Lê!”

Chị vội vàng nhảy lên giường ôm lấy nàng, hai người gắt gao ôm nhau, đợi đến khi rung động cùng tiếng ù ù qua đi.

Trong lúc nhất thời, trời đất rung chuyển, dường như có cổ lực lượng vô hình hung hăng lay động tại phòng này.

“Đừng sợ, sẽ nhanh qua thôi .....”

Chị không ngừng ở bên tai nàng thì thầm.

Tiểu Lê run run, muốn nói nàng không sợ, chỉ cần có chị bên người, nàng vĩnh viễn sẽ không cảm thấy sợ hãi.

Nhưng mà lời của nàng chưa kịp nói ra miệng, xà ngang trên nóc nhà đã sập xuống, nàng chỉ cảm thấy một trận đau nhức, sau đó liền bất tỉnh.

## **2. Chương 2: Kỳ Công Tử**

Hai mươi tám năm sau tại Mục quốc.

Mục quốc nhiều núi, đặc biệt là ở phía bắc Đô thành núi kéo dài tới ngàn dặm. Người Mục quốc gọi nơi này là ” Bách sơn ”.

Bách sơn lớn lớn nhỏ nhỏ mấy trăm núi không có tên, nhưng có ba toà núi có tên rất nổi tiếng. Đứng đầu là Bích Phục Sơn.

Bích Phục Sơn sở dĩ nổi tiếng bởi vì cùng những núi khác có điểm cực bất đồng, đây là phía nam của Bách Sơn, địa thế tương đối bằng phẳng so với núi khác. Muốn vào Bách sơn bình thường phải đi vào từ Bích Phục Sơn.

Mặc dù núi Bích Phục Sơn đa số bằng phẳng, nhưng vẫn có một số chỗ góc cạnh, hơn nữa mãnh thú lại không ít. Trừ khi muốn hái được liệu chỉ núi này mới có hoặc đi săn chim cùng bắt cá thì không ai chán sống mà mạo hiểm lên núi. Vì có đi không có về.

Nhưng mà ngay lúc này đây lại quỷ dị xuất hiện hai nhóm người đang giằng co trên núi.

Mà nói như vậy cũng không quá chính xác, bởi vì trên thực tế là một người đấu với mười mấy người. Không những vậy, mười mấy đại hán kia lại còn đang nằm trên mặt đất mà la oai oái.

Trận này đánh nhau này hoàn toàn không thú vị chút nào, một đám người cầm đao kiếm muốn chém người, nhưng ngay cả góc áo của đối phương cũng không đụng tới, cách đối phương còn có ba thước liền ào ào ngã xuống, một chút tổn thương cũng không có.

Mà giờ phút này người duy nhất đứng tất nhiên là thanh niên cùng bọn họ đối địch.

Thanh niên này thoạt nhìn tuổi không lớn, nhiều nhất hơn hai mươi, gió núi thổi đến, thổi bay vạt áo trắng cùng mái tóc đen như mực của hắn, so với số đại hán đang lăn qua lăn lại ở trên đất không giống nhau, thân hình rõ ràng đơn bạc rất nhiều.

Tầm mắt của hắn dừng ở đỉnh núi xa xa xanh ngắt, thần thái thản nhiên thanh thản, dường như chuyện phát sinh hết thảy trước mắt, mấy người kia trúng chiêu khóc thét đều cùng hắn không liên quan.

Nhìn không ra ánh mắt của hắn, không phải thần sắc của hắn lạnh nhạt mà là gương mặt của hắn trông không giống người phàm.

Cong cong mày liễu cùng một đôi mắt phượng mỹ gần như yêu dị, mũi cao, môi màu đỏ mọng kinh mân, không quá khó để thấy nhu hoà hơi hơi giương lên, nhìn thế nào cũng là khuynh đảo chúng sinh.

Đáng tiếc người hữu duyên thấy mỹ nhân cười nhân cũng không nhiều, ngược lại là bị mặt không chút biểu cảm hung hăng chinh người của hắn chưa bao giờ thiếu.

“Họ Chúc, ngươi có gan liền một đao giết chúng ta, ép buộc như vậy người khác thì còn gì là hảo hán?”

Một gã đại hán rất có cốt khí cả giận nói.

Tiếng rống này, đúng thật là gọi trở về sự chú ý thanh niên, tuy rằng chỉ có một chút điểm mà thôi.

“Ta lại không có lấy đao kiếm của các ngươi, muốn chết không phải là tự mình cắt cổ sao? ”

Thanh âm của hắn nghe vô cùng tốt, trong trẻo giống như tiên âm, nhưng lại phun ra lời nói vô tình, lạnh như băng.

Sau khi nói xong, thanh niên lại dừng mở mắt, đem lực chú ý phóng tới cảnh trí tú lệ Bích Phục Sơn.

“Người, người.....”

Đại hán bị thái độ ngạo mạn của hắn làm tức giận đến không nhẹ.

“Người thân là ngoại tôn của mình chủ vô lâm, không dùng võ công phục nhân, lại âm thầm dùng độc, thật sự là ti bỉ vô sỉ, phá hỏng thanh danh một đời của Kì lão tiên bối!”

“Lời này thú vị nha.”

Kì Triệu Hòa không hề ý cười nhếch môi,

“Các người dụng quyền chân đao kiếm giết người đó là anh hùng hảo hán, mà ta dùng độc đả thương người chính là ti bỉ vô sỉ? Điều là đả thương người giết người, dùng cái thủ đoạn gì lại có phân biệt sao?”

“Đương nhiên là có! Đại trượng phu làm việc quang minh lỗi lạc, dùng độc rõ ràng là hành vi tiểu nhân!”

“Tùy các người nghĩ ”

Hắn nhún nhún vai, một bộ dáng không để ý lắm.

“Các người đại khái còn muốn đau khoảng bảy bảy bốn mươi chín ngày mới huỷ đi lục phủ ngũ tạng, thất khiếu mà chết, không muốn chịu khổ không ngại tự mình kết liễu, ta sẽ không ra tay ngăn trở.”

Tên đại hán kia còn muốn mắng tiếp, lại đột nhiên cảm thấy một trận đau nhức, hai mắt biến thành màu đen, rốt cuộc không nói được.

Nhưng thật ra bên kia có người không chịu nổi đau, cầu xin nói:

“Kì công tử, tha ta đi, chỉ cần ngài nguyên ý thả ta, Lí Mộc ta ngày sau nguyện ý làm trâu làm ngựa cho người .....”

Nghe vậy, mầy thanh tú nhướng giận.

“Thực đáng tiếc, ta không thiếu trâu cũng không thiếu ngựa.”

Trâu hắn không dùng, ngựa mà nói..... Hắn vẫn là thích hắc mã hiện tại của hắn hơn.

“Tiểu nhân đời đời kiếp kiếp làm nô tài cho ngài.....”

“Hình như nô tài nhà ta cũng còn nhiều lắm.”

Đuổi còn không đuổi được, chỉ làm người ta chán ghét.

Người này có phải quá khó hầu hạ hay không?

Người cầu xin hẳn nghiêng răng ken két, nhưng đúng là vẫn còn không chịu được cơn đau tận xương tủy kia, chỉ phải tiếp tục cầu nói:

“..... Mặc kệ thế nào, chỉ cần ngài nguyện ý tha tiểu nhân một con đường sống, muốn tiểu nhân như thế nào đều được a!”

“Được a.”

Kì Triệu Hòa đáp rõ ràng,

“Chỉ cần người có thể để cho hai mươi ba mạng Nhan gia chết rồi sống lại, chớ nói người một người, muốn ta thả huynh đệ của người đều được.”

Lời vừa nói ra, dù mọi người đang đau nhức vẫn không khỏi thay đổi sắc mặt.

“Kì Triệu Hòa, người.....”

“Ta như thế nào?”

Hắn hỏi lại.

“Người chớ ngậm máu phun người!”

Đối phương ngữ khí có thể nói là hỗn hển.

“Vậy sao?”

Lúc này Kì Triệu Hòa mới thật là nở nụ cười.

“Người nói thử xem, ta như thế nào ngậm máu phun người?”

Đại hán sắc mặt trắng nhợt, ý thức được Kì Triệu Hòa hình như chưa bao giờ nói qua hai mươi ba mạng người Nhan gia kia bị hành hạ đến chết có quan hệ cùng bọn họ.

Liền vào lúc này, Kì Triệu Hòa bỗng nhiên nhăn đôi mi thanh tú, giơ tay trong nháy mắt điểm á huyết của mọi người, khốc thét thanh liên như vậy im bật, tiếp theo cũng không thấy hấn quỳ gối, chỉ mũi chân điểm nhẹ chút, liền như vậy phiêu phiêu nhảy lên trên cây.

Đám đại hán kia không rõ đã xảy ra chuyện gì, qua một hồi lâu, mới nghe thấy xa xa có tiếng bước chân, đang từ từ hướng nơi này đi tới.

Tiếng bước chân kia nhẹ nhàng mà tới, đã có chút chậm, không giống người luyện võ, cho đến khi người tới đi được lại gần chút, mọi người mới phát hiện hoá ra là một cô nương chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Một cô nương không có võ công dám một mình chạy lên Bích Phục Sơn?

Đội bọn hấn nhìn đến túi được sau lưng nàng thì ánh mắt kinh ngạc chỉ có tăng thêm mà không giảm.

Cô nương tuổi trẻ như vậy lại một mình lên Bích Phục Sơn hái thuốc?

Người hái thuốc bình thường biết y lý, trong lúc này một gã đại hán nhớ tới điểm ấy, lập tức liếc nhìn mình vẫy tay muốn hướng đối phương xin giúp đỡ, nếu không phải bị điểm á huyết, chỉ sợ đã sớm hô to ra tiếng.

Kì Triệu Hòa đứng ở trên cành cây mắt lạnh theo dõi.

Hấn chính là nghe thấy tiếng bước chân cô nương kia, mới điểm á huyết những người này, cũng nhảy lên cây che giấu tung tích.

Hấn không phải sợ người khác nhận ra chính mình, chuyện của hấn làm, Kì Triệu Hòa hấn chưa từng nghĩ tới che lấp chống chế, hấn chính là ngại phiền toái, không muốn cùng người giao tiếp mà thôi.

Nếu có thể, hấn hy vọng người tới căn bản không cần đi đến nơi này, cho dù nàng thế nào cũng đừng để ý đến nơi này, cũng đừng xen vào việc của người khác.

Bất quá nói ngược lại, cho dù thiếu nữ hái thuốc kia thật muốn xen vào, sợ cũng không có năng lực.

Đừng nói người hái thuốc bình thường, độc Kì Triệu Hòa hấn hạ, cho dù là danh y cũng khó mà giải, mà người có bản lĩnh hiểu biết độc của hấn, bình thường liếc mắt một cái liền nhìn ra được là bút tích của hấn, nên sẽ không muốn cùng hấn đối nghịch.

Cho nên, hiện nay hấn chỉ cần chờ kia cô nương tránh ra là tốt rồi.

### 3. Chương 3: Gặp Nhau

Quả nhiên không nên không nghe lời người lớn, Bích Phục Sơn này thật đúng là đi không dễ!

Tô Tương Lê thở hắt ra.

Lúc nàng nói muốn lên Bích Phục Sơn tìm kiếm dược liệu, sư phụ liền khuyên qua nàng, Bích Phục Sơn này quả thật là có dược thảo hiếm thấy, nhưng núi này cũng không phải là núi nguy hiểm bình thường, nàng một tiểu cô nương vẫn là đừng lên núi thì tốt hơn.

Nhưng là không có biện pháp, vì muốn tìm dược liệu hiếm thấy, huống chi nàng cũng không phải thiên kim tiểu thư, sư phụ tuổi lại lớn, thật không muốn để ông vất vả, bởi vậy nàng liền xung phong nhận việc chạy một chuyến này.

Bất quá, nàng hiển nhiên vẫn là đánh giá bản thân rất cao.

Nàng bẩm sinh liền mắc bệnh tim, thuở nhỏ cơ thể yếu nhược, từ nhỏ nhìn bệnh đến lớn. Cho đến vài năm nay, vì muốn điều dưỡng nên bắt đầu học y, cũng đã hiểu không ít đạo dưỡng thể, mới có thể miễn cưỡng thoát nhìn cũng không khác người thường là mấy.

Nhưng mà thân thể của nàng nhiều nhất cũng chỉ được như vậy, cứ nghĩ rằng nàng ít nhất chống đỡ được nửa ngày, nhưng hôm nay lúc đi lên núi lại còn không qua được hai canh giờ, nàng đã bắt đầu cảm thấy đau ngực choáng váng mắt hoa, biết lại không thể cậy mạnh đi xuống.

Nàng nếu chết thì cũng thôi nhưng nếu làm cho tỷ tỷ yêu thương nàng đau lòng là vạn vạn không nên, bởi vậy nàng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.

May mà chuyến này của nàng không phải không có thu hoạch, người ở Bích Phục Sơn rất thưa thớt, kỳ hoa dị thảo thật nhiều, mới hơn một canh giờ nàng đã tìm được không ít dược liệu hiếm thấy, hiện thời dược liệu trên lưng đã sớm hơn nửa.

Tô Tương Lê dự tính tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát, ăn chút lương khô, sau lại tìm chút thảo dược, ít nhất đem dược liệu phải được khoảng 8 phần mới không uổng công nàng vất vả chạy một chuyến như vậy.

Mất thấy vách đá phía trước cảnh trí tựa hồ không tẻ, nàng vì thế chọn nơi đó làm nơi nghỉ ngơi, chậm rãi đi qua.

Chính là đi tới đi lui, cảnh tượng ánh vào trong mắt lại làm cho nàng sửng sốt.

“Hửm?”

Trên mặt đất ở phía trước hình như có gì đó ..... là người sao?

Nàng bước chân nhanh hơn, đến gần thì hiện ra có mười mấy đại hán một mặt thống khổ lẫn lộn trên mặt đất, kỳ quái là bọn họ rõ ràng thoát nhìn rất khó chịu, nhưng ai cũng chưa phát ra rên rĩ.

Nàng khởi điểm còn có chút do dự, sợ bọn họ là người xấu, nhưng lo lương y như từ mẫu, cuối cùng vẫn là đánh bạo đi lên phía trước.

“Khụ, vị tráng sĩ này.....”

Hắn là xưng hô như vậy à? Nàng không thể xác định, tuy rằng đã đến thế giới này mười mấy năm, nàng lại thủy chung không có thói quen dùng từ thế giới này.

“Tiểu nữ tử biết một chút y thuật, chẳng biết có được giúp tráng sĩ xem mạch?”

Có người nguyện ra tay cứu giúp, mừng còn không kịp nói gì để ý? Đại hán kia vội vàng đem hai tay đều đưa qua.

Tô Tương Lê trực tiếp lấy hai tay đặt trên mặt, sau cổ quái nhìn hắn một cái.

“Người trúng độc lại bị điểm á huyết?”

Đại hán kia vội vàng gật đầu.

“ Ừm.”

Nàng nghĩ trước thay hắn giải huyết hồi rõ ràng, lại kinh ngạc nhận ra nàng lại giải huyết không được.

Một cổ khí cản trở huyết vị, không nói đến giải huyết, cho dù dùng ngân châm cũng châm không vào, đây chính là lần đầu nàng mới đụng tới tình huống này.

“Người chọc tới võ lâm cao thủ?”

Này thoát nhìn như sư phụ nói, lấy nội công cao thâm điểm huyết à.

Cái gì võ lâm cao thủ, rõ ràng là yêu nghiệt dùng độc!

Nếu hắn có thể mở miệng, tất sẽ nói như vậy.

Bất quá Tô Tương Lê đã vô tâm tư để ý tới hần muốn biểu đạt cái gì, nàng tiếp tục bắt mạch, lại mở ra mí mắt nhìn nhìn hần, cuối cùng nhăn mày lại.

“Kỳ quái, bệnh trạng này thoát nhìn như là trúng “Thực hồn tán” a.....”

Nàng thì thảo nói.

“Nhưng độc này không phải rất hiếm thấy sao?”

Không biết lời này vừa nói ra, đám đại hán đang ngã trên mặt đất cùng Kì Triệu Hòa trên cây đều cảm kinh ngạc.

Bọn đại hán kinh ngạc là vừa nghe tên liền cảm thấy thực đáng sợ, không hổ là yêu nghiệt kia hạ độc.

Mà Kì Triệu Hòa là không nghĩ tới, một cô nương mười mấy tuổi lại trong thời gian ngắn vậy, liền chẩn đoán ra hần hạ là loại độc nào.

Kỳ thực ‘Thực hồn tán’ này cũng không phải sáng chế độc môn của hần, chính là dược thư lấy được không dễ, người biết cách chế lại không nhiều lắm, hần thường lấy mà dùng, xem như là hần đem nó phát dương quang đại.

Dù sao mặc kệ dược liệu này có bao nhiêu sang quý, chỉ cần hần ra lệnh một tiếng thì dược kia không phải được mang đến trước mặt hần để mặc hần chọn lựa sao?

Hần mỗi lần chọn độc để dùng đều là xem tâm tình cùng đối phương mà dùng, chưa từng vì vấn đề đắt rẻ mà quan tâm.

Kì Triệu Hòa suy nghĩ lẫn lộn trong chốc lát, lại không xem nhẹ thanh âm cô nương phía dưới kia, nàng tiếp tục nói.

“Này ‘Thực hồn tán’ giải không dễ, hơn nữa cũng không bắt buộc phải giải, bởi vì.....”

Bởi vì ‘Thực hồn tán’ này thời gian duy trì chỉ năm ngày, mà năm ngày kia đau đớn không giảm, nhưng độc này bất quá là làm cho người ta đau nhức bảy ngày bảy đêm, ngày thứ tám sẽ gặp khôi phục bình thường, cũng không giống như lời hần nói lúc trước, sẽ làm người ta đau bảy bảy bốn mươi chín ngày sau lại chết.

Hần cũng chỉ dự tính hung hăng tra tấn những người này một phen mà thôi, nếu bọn họ đau đến không nhận được tự sát, đó là chuyện nhà bọn họ, cùng hần không liên quan.

Bất quá, hần cũng không thể để cho cô nương đến hái thuốc không biết chuyện này bóc trần bí mật, bởi

vậy hán bay nhẹ nhẹ tự đỉnh cây xuống, ngay cả một mảnh lá cây cũng không nhúc nhích, nhưng khi hán rơi xuống đất lại cố ý đập mạnh một chút, dẫm lên một chiếc lá rụng, tạo ra tiếng vang có người đi tới.

Động tĩnh này làm cho Tô Tương Lê dừng lại lời nói mới được một nửa, đứng dậy quay đầu nhìn phía hán, sau đó, chậm rãi mắt trừng lớn mắt.

#### 4. Chương 4: Thêu Dệt Sự Thật

Tiên nhân!

Đây là suy nghĩ đầu tiên kích động vang lên trong óc Tô Tương Lê.

Da nõn nà, mặt như quan ngọc, một thân áo trắng như tuyết, phối hợp phiêu miểu mây mù xa xa, như tiên nhân hạ phàm.

Nàng lẳng lẳng nhìn tiên nhân hướng nàng càng bước càng gần, cuối cùng ở trước mặt nàng đứng lại.

“Người thật xinh đẹp.”

Đây là câu nói đầu tiên nàng bật ra.

Nghe vậy, đám đại hán kia cũng tạm thời quên đau đớn, dưới đáy lòng nhỏ giọng vì nàng bi ai.

Trên giang hồ không người không biết, Kì công tử ngày thường gương mặt xinh đẹp, lại cố tình thống hận nhất người ta khen ngợi hán “Về mặt xinh đẹp”. Mà hán lại là người có rất nhiều cách làm cho người ta muốn sống không được, muốn chết không xong, cho nên rất ít có người dám không thức thời ở trước mặt hán nhắc tới dung mạo của hán.

Cô nương hái thuốc đáng thương sợ là dữ nhiều lành ít nha.

Trên thực tế Kì Triệu Hòa xác thực ở trong nháy mắt dâng lên xúc động muốn “giải quyết” cô nương trước mắt, nhưng mà lúc hán nhìn vào cặp mắt sáng sủa trong suốt kia, sát ý đang dâng lên trong lòng lại giống như sắt nóng cháy đột nhiên bị dội nước lạnh, phát ra tiếng “Xuy”, thoáng chốc chỉ còn lại làn khói trắng.

Chỉ vì trong mắt nàng có thuần nhiên 01 kinh điểm cùng tò mò, nhìn không thấy điều gì làm hán muốn ghét nàng cả.

Nàng ngơ ngác nhìn hấn từ đầu đến chân, như thần thờ, mà Kì Triệu Hòa cũng không lên tiếng ngăn lại, thoả mái để cho nàng nhìn, cho đến khi đám đại hán thân trung kích độc chịu không được nổi nữa, dùng sức cố gắng tạo tiếng động với gọi nàng từ trong mộng tỉnh ra.

Nàng có vài phần ngại ngùng nên cúi đầu nhìn hướng đám đại hán, rồi lại giương mắt nhìn hướng Kì Triệu Hòa, trong mắt có thỉnh cầu, quanh co nói:

“Ách, vị công tử này.....”

“Người muốn cứu bọn họ?”

Ánh mắt nàng căn bản dấu không được tâm sự.

A, thanh âm nghe thật hay nha, quả thực giống như thiên âm! Tô Tương Lê nghe được nhất thời có chút sợ run.

“..... Đúng vậy.”

Nàng qua một hồi lâu mới lấy lại tinh thần, dè dặt cẩn trọng hỏi:

“Không biết có thể làm phiền công tử giúp một việc hay không?”

Thú vị, tiểu cô nương này lại muốn hấn hỗ trợ cứu người bị hấn hạ độc?

Kì Triệu Hòa nhíu mày, rất khó đối cô nương xa lạ sinh ra chút hứng thú như vậy.

Nhưng hấn chủ yếu vẫn là muốn biết vì sao nàng nháy mắt có thể phán đoán ra hấn hạ độc, thậm chí còn biết cách giải.

“Người là đại phu?”

Hấn hỏi.

“Ách, miễn cưỡng xem như vậy đi.”

Kỳ thực nàng thực không có thói quen bị gọi là đại phu, nàng cảm thấy không được tốt.

“Ta họ Tô, công tử xưng hô như thế nào?”

“Kì Triệu Hòa.”

“ Hoá ra là Kì công tử.”

Nàng hướng về phía hắn cười ngọt ngào.

Trên giang hồ người người đều gọi hắn “Kì công tử”, bất quá hắn vừa thấy vẻ mặt của nàng liền biết, cô nương trước mắt căn bản không hiểu được sau lưng ba chữ “Kì công tử” đại biểu ý nghĩa gì.

Trong mắt nàng không có nửa phần cảm xúc kính sợ hoặc sợ hãi linh tinh, hiển nhiên nàng hoàn toàn không có đem chuyện đám đại hán đang đau lặn lội đất cùng hắn liên quan đến nhau.

“Như vậy, có thể mời Kì công tử hỗ trợ sao?”

Nàng chỉ chỉ đại hán này.

“Giúp cái gì?”

Hắn cảm thấy hứng thú hỏi.

“Ta muốn nhờ Kì công tử hỗ trợ di chuyển những người này.....”

Nàng dừng một chút, như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng sửa miệng,

“A! Không cần, nhờ công tử thay ta nhìn được lâu là được rồi, cái khác ta tự đến làm là được rồi.”

Lời vừa rồi nàng nói ra tới miệng xong lại cảm thấy nàng lại để cho “Tiên nhân” làm loại việc nặng này không khỏi quá phận, hơn nữa Kì công tử thoát nhìn văn văn nhược nhược, nói không chừng khí lực so với nàng còn yếu hơn, nàng mới nhanh sửa miệng nhờ hắn hỗ trợ nhìn được lâu.

Tiểu cô nương này thật thú vị nha.

Kì Triệu Hòa đem tất cả động tác của nàng làm ra dù là nhỏ nhất cùng tâm tư chuyển hoá đều xem ở đáy mắt. Nàng rất đơn thuần sạch sẽ, nghĩ cái gì thì liền viết ở trên mặt.

Hắn mỉm cười hỏi:

“Người thực sự muốn cứu bọn họ? Người chẳng lẽ không cảm thấy những người này tự nhiên lại nằm ở nơi

này thực khả nghi sao?”

“ Đúng là rất kì quái.”

Nàng hơi hơi nhú mi.

“Nghe nói sau khi trúng thực hồn tán sẽ lập tức cảm thấy thống khổ không chịu nổi, không có khả năng còn có khí lực đi xa, bởi vậy bọn họ xác nhận trực tiếp ở chỗ này trúng độc. Nhưng bọn hần làm sao có thể lên Bích Phục Sơn lại ở chỗ này trúng độc chứ?”

Cho dù nàng nghĩ nát óc, cũng tuyệt đối không thể nghĩ ra được đầu sỏ gây nên đó là vị bạch y công tử bên cạnh nàng.

Kì Triệu Hòa nhìn nàng một hồi lâu, mỉm cười mở miệng.

“Ta thật ra biết vì sao.”

“ Hửm?”

Nàng tò mò tròn tròn mắt.

Hần miễn cưỡng liếc đám đại hán một cái, mặt không đổi sắc nói dối.

“Ta ban đầu là một mình vào Bích Phục Sơn thưởng cảnh, không ngờ đụng đám đạo phỉ này, đang lúc bọn họ dự tính giết người đoạt tài, may mắn xuất hiện một gã hiệp sĩ cứu giúp, dùng độc làm bọn họ nằm đó.”

Bọn đại hán nghe xong lời nói này của hần, tức đến muốn học máu.

Rõ ràng chính là yêu nghiệt này một đường theo đuôi bọn họ vào núi, mọi người nhận ra hần đến, người người là sợ tới mức trong lòng run sợ, hần lại chính là cố tình đi theo, không chủ động ra tay, làm cho bọn họ lo lắng đề phòng cả đường đi, cuối cùng bọn họ không chịu nổi, cố lấy dũng khí muốn một đao mà lên giết hần, không nghĩ tới lại ngay cả một mảnh góc áo của người ta cũng chưa đụng tới đã bị hạ độc.

Như vậy hần cũng có thể đổi trắng thay đen nói là bọn họ muốn giết người đoạt tài? Hơn nữa đáng sợ nhất là, cô nương hái thuốc này lại còn tin lời của hần nói.

Tô Tương Lê bừng tỉnh đại ngộ gật gật đầu.

“ Hoá ra là như vậy, bọn họ hơi quá đáng!”

Kì Triệu Hòa cười, không có nửa điểm chột dạ nói dối.

“Đúng là như thế.”

“Nếu vậy quả thật không nên cứu bọn họ!”

Nàng quay đầu trừng mắt nhìn đám đại hán một cái.

Kỳ thực nếu bọn họ trúng là độc không giải sẽ chết, nàng vẫn sẽ cứu, bất quá thực hồn tán kia chỉ độc đến ngày thứ tám sau đó sẽ tự giải, mà mặc dù hao phí dược liệu cứu giúp, cũng phải năm ngày mới có thể đem độc giải hết, còn không bằng trực tiếp để bọn họ tự hết độc cho bớt việc.

Đám đại hán này không biết nguyên nhân trong đó, thật đúng là cho rằng bọn họ đau bảy bảy bốn chín ngày, cuối cùng bộ dáng thê thảm chết đi, người người nhất thời mặt xám như tro tàn.

“Đúng vậy, cho nên người liền không cần để ý đến nhóm hán, đem người mặc kệ ném ở chỗ này, chẳng phải bớt việc hơn sao.”

Kì Triệu Hòa phụ họa nói, trong lòng thầm nghĩ: Thế nào lại có cô nương đơn thuần như vậy, hán tùy tiện nói mà nàng cũng tin, ngay cả một chút hoài nghi cũng không có?

Hán vừa cảm thấy thú vị, vừa cảm thấy người nhà của nàng không khỏi quá lớn mật, lại để cho cô nương trẻ tuổi hồn nhiên một mình ra bên ngoài, không sợ nàng ngày nào đó bị kẻ xấu bắt cũng không biết sao?

“Ân, bất quá vị kia hiệp sĩ rất lợi hại a.”

## 5. Chương 5: Trò Chuyện

Tô Tương Lê cũng không quan tâm Kì Triệu Hòa hiện tại sẽ đối với nàng như thế nào, nàng lại ngồi xổm xuống, chỉ huyệt đạo một gã đại hán trong đó.

“Á huyệt này rõ ràng là dùng thủ pháp tầm thường điểm, nhưng ta lại không giải được.”

Theo sư phụ nói, võ lâm thế gia có thủ pháp điểm huyệt độc môn, người ngoài không có khả năng biết được, không giải được cũng là bình thường, nhưng hiện thời đây chính là thủ pháp điểm huyệt tầm thường nhất, nàng lại không giải được, có thể nói người điểm huyệt công lực có bao nhiêu thâm hậu.

“Mặc kệ bọn họ.”

Chỉ nhìn những người đó Kì Triệu Hòa liền cảm thấy phiền chán.

“Tô cô nương cũng là đến hái thuốc, hái xong liền sớm xuống núi đi, chuyện trên Bích Phục Sơn có hung cầm mãnh thú thường lui tới cũng không phải là nghe đồn.”

“ Hoá ra thực sự có dã thú a?”

Tô Tương Lê nháy mắt mấy cái.

“Bất quá kỳ thực so với dã thú, ta thật cảm thấy người xấu đáng sợ hơn.”

Nàng nói xong, còn thuận tiện liếc mắt đại hán lẫn lộn trên đất một cái.

“Nói không sai.”

Kì Triệu Hòa cười.

“Cho nên cô nương vẫn là mau chóng xuống núi thì hơn.”

“Kì công tử thể nào chỉ nói ta, rõ ràng chính người cũng vậy nha.”

Nàng không chịu phục mà nói.

“Tốt xấu ta lên Bích Phục Sơn là vì hái thuốc, Kì công tử hai tay trống trơn chính là vì thưởng cảnh mà đến, sao lại không kiêng kị dã thú chứ?”

Vì thưởng cảnh mà gặp nạn, nếu so với vì hái thuốc gặp nạn lại càng không thể thuyết phục a.

Kì Triệu Hòa đương nhiên không có khả năng nói ra mục đích chân chính hắn lên Bích Phục Sơn, bất quá cô nương này bộ dáng bất mãn quyết miệng thật sự rất đáng yêu, làm cho hắn nhìn tâm tình tương đối tốt.

“Tô cô nương nói đúng, nếu không có gặp phải hiệp sĩ kia, chỉ sợ tại hạ liền táng thân như thế.”

Hắn hơi ngừng lại, vừa cười nói:

“Không biết Tô cô nương nguyện cùng tại hạ cùng nhau xuống núi hay không, cũng có thể chiếu cố lẫn nhau?”

Cô nương đơn thuần đáng yêu như vậy, nếu không cẩn thận trượt chân hoặc là bị dã thú gì đó bắt đi, hần nghĩ hần đại khái sẽ không tha thứ cho bản thân, huống chi hần còn muốn biết sự phụ của nàng là người nào, tại sao nàng còn nhỏ tuổi lại có thể biết thực hồn tán?

Tô Tương Lê nghe lời của hần nói xong, như là có chút ngoài ý muốn trợn to mắt nhìn hần, vẻ mặt kia làm cho hần nghĩ đến con chó nhỏ mà hần từng nuôi, thuần khiết lại vô tội.

“Đương nhiên tốt a!”

Nàng cười xinh đẹp.

“Kì công tử thoát nhìn yếu đuối..... Ặc, ý của ta là, hào hoa phong nhã..... Chúng ta kết bạn mà đi quả thật an toàn nhiều lắm.”

Kì Triệu Hòa nghe vậy càng cảm thấy buồn cười.

Xem bộ dáng nàng một mặt nghiêm túc, nàng lại còn muốn bảo hộ hần?

Nàng thế nào không nghĩ lại, nếu hần thực sự không có võ, chẳng lẽ cùng nàng đồng dạng tiểu cô nương không có võ cùng nhau đi, liền có biện pháp đối phó đạo phỉ mãnh thú?

Nhưng hần cũng không nói ra, chỉ gật đầu nói:

“Đúng vậy, xem ra làm phiền Tô cô nương theo giúp ta xuống núi.”

Trên đất bọn đại hán bị điểm á huyết kia, tận mắt thấy tên nói dối mặt không đỏ tim không đập, trong ngoài không đồng nhất giả làm thư sinh này mà người người tức giận đến mau học máu, rất muốn bóc trần mặt nạ người này.

Đáng tiếc bọn họ ngay cả một chữ đều nói không ra khẩu.

“A, nhưng là được lâu của ta còn chưa có đầy a.”

Nàng đột nhiên một mặt ảo não.

“Nếu Tô cô nương không ghét bỏ, tại hạ nguyện cùng đi Tô cô nương hái được một lát rồi xuống núi sau cũng được.”

Vừa vặn để cho hần thuận tiện nhìn năng lực của nàng một chút.

Bất quá Tô Tương Lê hiển nhiên nghĩ thật, nàng cho rằng hấn bị cường đạo dọa, nên mới tình nguyện cùng nàng tiếp tục ở trong Bích Phục Sơn thêm một lúc, cũng không dám lại một mình đi trong núi.

Ngẫm lại cũng đúng, nếu đổi lại nàng gặp gỡ đạo phỉ hù dọa, tìm được đường sống trong chỗ chết xong nhất định cũng giống hấn trong lòng còn sợ hãi.

Thật đáng thương.

Tô Tương Lê nghĩ, trên mặt không khỏi hiện lên thương cảm, âm thầm quyết định không lưu lại trên núi quá lâu, sớm hái nhanh rồi dẫn hấn xuống núi.

Nàng hướng hấn lộ ra nụ cười trấn an.

“Như vậy liền ủy khuất Kì công tử cùng ta lại đi một đoạn đường.”

Hai người liền như vậy vừa đi vừa tán gẫu.

Một canh giờ đi qua, gặp thảo dược hái cũng đã đủ, hai người liền chuẩn bị xuống núi.

Trong một canh giờ này, Kì Triệu Hòa đã đại khái thăm dò Tô Tương Lê.

Phụ mẫu nàng đều mất, là cữu cữu nuôi lớn, bất quá thăm thăm tựa hồ đối với nàng cũng không tốt, nhưng nàng có tỷ tỷ phi thường yêu thương nàng, tỷ muội cảm tình vô cùng tốt.

Mà người dạy nàng y thuật là đại phu họ Hoàng.

Hấn nghe xong tương đối ngoài ý muốn, bởi vì đại phu họ Hoàng không ít, nhưng mà qua miêu tả của nàng, người kia rõ ràng là người năm đó được xưng là “Thứ nhất danh thủ quốc gia” Hoàng Tử Ý.

Hoàng Tử Ý đã có danh hiệu thứ nhất danh thủ quốc gia, y thuật tự nhiên là hết lời để nói, chính là hấn tính tình cổ quái, nhiều năm qua mai danh ẩn tích, hành tung bất định, rất ít có người tìm được đến hấn.

Trước giờ chưa từng nghe nói qua hấn thu nhận đồ đệ nào, không nghĩ tới lại có cô nương tuổi trẻ hoạt bát gọi hấn sư phụ, trên đời này mặc dù không phải không có nữ y, nhưng dù sao cũng là số ít, bình thường thì nữ tử đa số đều là người xem bệnh.

Chẳng qua là sau khi ở cùng Tô Tương Lê một đoạn thời gian ngắn Kì Triệu Hòa tựa hồ cảm thấy hấn có thể lý giải vì sao Hoàng Tử Ý lại thu nàng làm đồ đệ.

Những các khác không nói, chỉ cần thấy số thảo dược mà nàng biết, cùng với năng lực lúc trước thăm mạch liền có thể thăm dò ra thực hồn tán, liền rất khó tưởng tượng nàng năm nay mới mười bảy tuổi, tập y bất quá mới năm năm, nàng là có năng lực trời phú.

Y độc vốn là một nhà, ngay cả hần cũng xúc động muốn nhận nàng làm đồ đệ.

Trong óc nàng tựa hồ có một đồng suy nghĩ ngạc nhiên cổ quái, biện pháp chữa thương từ xưa đã có, nhưng một cô nương như nàng chẳng những không sợ máu, lại còn hưng phấn chậm rãi mà nói, thậm chí còn đưa ra ý tưởng kinh thế hãi tục sinh mổ, mở não để lấy máu bầm.

Nàng còn nói một đồng từ ngay cả hần ở y độc đâm mình hơn mười năm cũng chưa từng nghe nói cũng nghe không hiểu. Ví dụ như là cái gì “Sát trùng tiêu độc” linh tinh, nhìn biểu cảm của nàng như đó là chuyện đương nhiên, làm cho hần không khỏi tự hỏi bản thân có phải hần bế môn quá lâu nên hiểu biết nông cạn hay không.

“Không thể tưởng được Tô cô nương lại có tấm lòng nghĩa khí như thế, thế cả đời làm nghề y cứu người, tại hạ rất kính nể.”

Trong một đoạn lời nói của nàng, Kì Triệu Hòa cười yếu ớt nói.

Cứ việc cảm thấy nàng quá mức hồn nhiên, nhưng lời này cũng là không tính trái lương tâm, lúc nàng nói lên việc làm nghề y, trong mắt nở rộ ánh sáng làm người khác nhìn mà muốn đui mù.

Trong lòng hần nhất thời có vài phần mê hoặc.

## 6. Chương 6: Kết Giao Bằng Hữu

Những cô nương đẹp mắt, hay là kiều diễm hoặc nữ tử tú lệ, hần cũng không phải chưa từng gặp qua, huống chi dung mạo của hần cũng đủ khuynh đảo chúng sinh, đứng ra mà nói không mỹ nhân nào có thể hấp dẫn được hần.

Nhưng không biết tại sao, khi Tô Tương Lê kia dùng tiếng nói thanh thúy, mặt mày hớn hở nói về y lý, hần lại thế nào cũng không thể đem ánh mắt từ trên người nàng rời đi.

“Cũng không thể nói là tấm lòng nghĩa khí.”

Nàng than nhẹ.

“Ta chỉ là rất rõ ràng bộ dáng bị ốm đau tra tấn là như thế nào.”

“Tô cô nương đi qua từng mắc nặng bệnh?”

Hắn nhúu mày, ngực giống như đột nhiên bị đâm một cái, hơi hơi đau.

“Không phải bệnh nặng gì!”

Tô Tương Lê sang sảng cười cười.

“ Chẳng qua là trái tim ta không được khoẻ, là một loại bệnh tim bẩm sinh ..... A, thật có lỗi, ta lại nói khó hiểu rồi đúng không? Kỳ thực đơn giản mà nói, bắt đầu từ trong bụng mẹ liền mắc bệnh tim, lấy kỹ thuật chữa bệnh hiện tại là không có cách nào chữa được, nhưng bởi vì ta trước kia từng mắc bệnh như vậy, cho nên mới có thể hiểu biết như vậy.

Trên thực tế ta hiện tại như thế này đã tính là tốt lắm, chưa tới mức phải mổ tim để tu bổ! Ta chưa trải qua phẫu thuật mà còn có thể hảo hảo sống đến mười bảy tuổi, đã thực may mắn, hơn nữa trải qua điều dưỡng những năm gần đây, cũng miễn cưỡng có thể cùng thường nhân không khác.....”

Nàng thao thao bất tuyệt nói một chuỗi dài.

Kì Triệu Hòa cố gắng muốn hiểu rõ mỗi một câu của nàng, bất quá hiệu quả không nhiều.

Trong lời nói của nàng, mười câu thì có ba bốn câu xen lẫn từ ngữ hắn không hiểu, tuy rằng nguyên đoạn thì không phải không đoán ra, chỉ là không dễ tưởng tượng ra đại ý.

Mổ tim để tu bổ?

Hắn nghĩ đây chỉ là so sánh, mà không phải thực sự đem trái tim lấy ra may vá, dù sao nếu thực sự làm như vậy, người còn sống được sao?

Hoàng Tử Ý lại rất giỏi, cũng không khả năng có loại năng lực này?

Tô Tương Lê phát hiện hắn trầm mặc, nhất thời cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Thật sự là thật có lỗi, ta mỗi lần đến y thuật liền rất hưng phấn, quên không phải ai cũng có hứng thú.....”

Kỳ thực nàng bình thường không phải người nói nhiều như vậy, có thể là vì bộ dạng Kì công tử xinh đẹp, lại có thể kiên nhẫn nghe nàng nói chuyện, nàng bất tri bất giác liền nói một đồng.

“Không, ta cảm thấy những gì Tô cô nương phi thường thú vị.”

Kì Triệu Hòa lập tức nói. Hấn thích nhìn nàng thảo luận y thuật, thần thái kia cùng bộ dáng phần khởi.

“Thật vậy chăng?”

Tô Tương Lê mắt sáng lên, môi hồng khê nhếch:

“ Người thật là người tốt. Tỷ tỷ của ta tuy rằng không ngăn cản ta học y, nhưng trước nay không tính nhần nại hãy nghe ta nói.”

Kì Triệu Hòa nhìn thấy nàng cười mà lộ cả hàm răng, dưới ánh mặt trời càng toả sáng, hiển nhiên là nàng không để ý sẽ lộ ra bộ dáng ” cười hở mười cái răng ” kia, nhưng điều này cũng không chứng tỏ nàng không hiểu lễ nghi.

Trên thực tế nàng lớn lên được tỷ tỷ cùng sư phụ dạy rất tốt, cách nói năng cử chỉ của nàng xem như hiểu được lễ tiết cơ bản, cũng không làm người ta cảm thấy giả tạo.

Hấn biết nàng rất rõ ràng lễ giáo này, chính là cảm thấy không tất yếu tuân thủ, như vậy không tệ, dù sao chính hấn cũng chưa bao giờ là người nghiêm ngặt tuân thủ quy củ.

“Nếu Tô cô nương nguyện kết giao bằng hữu với tại hạ, tại hạ rất thích ý nghe Tô cô nương nói những chuyện mà cô nương cho là thú vị.”

“Ta đương nhiên nguyện ý.”

Nàng kinh hỉ nói:

“Có thể cùng tiên nhân giống Kì công tử kết giao như vậy, đây là phúc khí của ta.”

Kì Triệu Hòa yên lặng không cười.

## 7. Chương 7: Một Cuộc Hẹn

Rất kỳ quái!

Hấn rõ ràng thực chán ghét người bên ngoài oanh oanh yến yến đối với hấn bày tỏ tình yêu mong muốn được trở thành tình nhân hay thê tử của hấn, nhưng là đối mặt với bộ dáng nàng không giữ lại chút nào tỏ vẻ hảo cảm nhưng hấn lại một chút cũng không chán ghét.

Hắn nghĩ, có lẽ là vì hảo cảm của nàng chính là đơn thuần muốn kết giao bằng hữu, mà không giống những người khác vọng tưởng giữ lấy hắn?

Những nữ nhân mà hắn gặp qua hắn nhận định đều cùng một dạng người, vô luận là nữ hiệp khách hoặc tiểu thư khuê các, thường thường khi nhìn thấy hắn đều hai mắt tỏa ánh sáng, giống sói đói bụng hồi lâu thật vất vả nhìn thấy thịt.....

Thật sự là, các nàng rốt cuộc có làm rõ ràng ai là sói hay không?

Vẫn là trước mắt cô nương đáng yêu hơn.

“Vậy người đừng nữa gọi ta Kì công tử, nghe qua rất xa lạ.”

Hắn ôn hòa nói.

Hắn tin tưởng nàng cũng không hiểu được năm gần đây trên giang hồ ba chữ “Kì công tử” đi liền cùng chữ “Yêu nghiệt”.

Kỳ thực hắn cũng không để ý bị kêu như vậy, hắn sẽ không bắt nàng sửa cách gọi, chỉ là hắn không hy vọng nàng dùng đồng dạng phương thức xưng hô gọi hắn như những người khác.

“ Vậy sao, ta đây về sau trực tiếp gọi tên ‘Triệu Hòa’ của người được không?”

Tô Tương Lê chỉ sợ run một chút, liền lập tức cười tủm tỉm nói:

“Tỷ tỷ của ta đều bảo ta Tiểu Lê, người không ngại thì cứ gọi ta như vậy.”

Lúc nàng nói như vậy thì nàng cũng không có suy nghĩ nhiều lắm, bởi vì “kiếp trước” các học sinh chẳng phân biệt được nam nữ đều trực tiếp gọi tên, không có gì đáng ngại, chính là nàng lại quên nơi này là cổ đại, dân phong còn chưa có cởi mở như vậy, dù là bình thường tùy hứng làm bậy như Kì Triệu Hòa cũng không nghĩ tới nàng nhưng lại sẵn khoái trực tiếp như vậy.

May mà trái tim của hắn cường độ cùng thừa nhận độ hiển nhiên vẫn là so với người bình thường cao hơn rất nhiều, bởi vậy chỉ kinh ngạc một hồi liền cười nói:

“Cũng được.”

“Như vậy, Triệu Hòa, phi thường cao hứng được quen người.”

Kết giao được bằng hữu “Xinh đẹp” như vậy, tâm tình Tô Tương Lê thật tốt.

Kì Triệu Hòa quyết định tự động xem nhẹ câu nói mà hấn cái hiểu cái không này, hoặc là hấn cũng không biết nên tiếp lời nàng như thế nào nên trực tiếp chuyển đề tài.

“Tiểu Lê Nhi, ta sống ở gần đây, không biết ngươi có hứng thú đến hàn xá ngồi chút hay không?”

“ Hửm?”

“ Không quá xa, cách vài dặm về phía đông thôi.”

Hấn nhắc tay chỉ chỉ.

Tô Tương Lê theo phương hướng ngón tay hấn nhìn qua, xác thực nhìn phía trước mơ hồ có một kiến trúc lớn màu trắng.

“ Hết cả nơi đó sao?”

Mắt nàng trừng lớn.

“Đúng vậy.”

Nàng nghe mà thực kinh ngạc, bất quá cẩn thận nghĩ lại cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái, Kì Triệu Hòa cử chỉ khí độ, vừa thấy liền biết xuất từ nhà giàu.

“Ta rất muốn, nhưng là hôm nay không được.”

Nàng khẽ thở dài.

“Từ nơi này đến kinh thành còn một đoạn đường dài, ta nếu là trễ về, tỷ tỷ sẽ lo lắng.”

Hửm, bị cự tuyệt?

Kì Triệu Hòa thực ngoài ý muốn, không nói rõ đáy lòng là cái tư vị gì, xem ra nàng mặc dù đối với hấn có cảm tình, nhưng tỷ tỷ của nàng vẫn là quan trọng hơn.

“Được rồi, vậy ngươi sớm đi trở về, trên đường cẩn thận.”

Hắn đột nhiên có chút mất hứng nói.

Tô Tương Lê thấy bộ dáng hắn thất vọng, trong lòng không hiểu cảm thấy có chút thật có lỗi.

“Hôm nay là thật không có biện pháp, nhưng ta có thể lần khác đến chơi.”

Nàng chạy nhanh nói.

“Nếu người còn nguyện ý chiêu đãi ta, qua mấy ngày nữa ta tới được không?”

Tuy rằng bình thường nàng đều phải đi y quán hoặc hiệu thuốc, nhưng nàng không muốn làm cho hắn thất vọng.

Để lần sau đi báỉ phỏng cũng được, dù sao nàng cũng không phải bắt buộc ngày nào cũng phải tới y quán hoặc hiệu thuốc.

“ Được rồi, đợi ngày người rảnh vậy.”

Hắn rất cục lại lần nữa lộ ra tươi cười, làm cho nàng xem ngây người.

“Đến lúc đó người nếu tìm không thấy đường, hỏi thăm ‘Kì Phong sơn trang’ ở đâu liền biết.”

“ Được, ta nhớ kỹ.”

Tô Tương Lê gật đầu như gà con mổ thóc.

“Ta đây trước cáo từ, quá mấy ngày lại đến quấy rầy.”

Hô, hoàn hảo không trêu chọc hắn không vui.

Nàng nhẹ nhàng thở ra.

“Tiểu Lê Nhi.”

Thấy nàng xoay người muốn đi, hắn lại lần nữa kêu.

“Làm sao vậy?”

“Người vừa rồi liên tiếp nói sư phụ người y thuật cao minh, nói nửa ngày, người lại chưa nói y quán sư phụ người ở đâu đâu.”

Hắn lại cười nói.

Lời tuy nói như vậy, bất quá hắn chân chính có hứng thú, chẳng phải lão đầu họ Hoàng người người đều muốn tìm kia, mà là nàng.

“A, đúng, ta quên không nói. Sư phụ ta ở thành tây mở gia ‘Ích Sinh Đường’, lão nhân gia hắn rất lợi hại, sau này người nếu cảm thấy thân thể không thoải mái, không ngại đến để cho sư phụ ta nhìn một cái.”

Tô Tương Lê nhếch môi.

“Đương nhiên, ta cũng thường tại nơi đó.”

“Ta đã biết.”

Kì Triệu Hòa mỉm cười.

Tốt lắm, như vậy hắn liền biết về sau nên đi chỗ nào tìm nàng.

Với hắn mà nói, một câu cuối cùng kia mới là trọng điểm.

## 8. Chương 8: Sao Người Lại Tới Đây?

Kinh thành Mục quốc chủ yếu chia ra ba bộ phận là thành đông, thành tây cùng thành nam.

Thành đông là nơi quan to quý nhân sống, cũng là nơi đặt Hoàng cung. Thành tây là phố phường tiểu dân lưu sống. Mà thành nam là nơi tập trung của các cửa hàng buôn bán.

Ban đầu khi lập quốc tam khu vực này là phân chia nghiêm khắc, bình dân không được đến thành đông, thương gia cũng cấm ở thành tây cùng thành đông mở cửa hàng, nhưng mà đô thành Mục quốc nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, mỗi ngày từ thành tây, thành đông lui tới thành nam thật không tiện, bởi vậy thời gian trôi qua, quy định này liền thoáng hơn một chút.

Hiện thời thành đông tuy rằng lấy nơi sống của quan viên trụ làm chủ, nhưng cũng không thiếu tửu lâu xa hoa, để các quý tộc cùng phú thương có thể trao đổi chuyện quan trọng, không cần chạy đến thành nam, cũng không giống trước kia, quy định chỉ có người có chức quan mới có thể có nhà đất ở thành đông, chỉ

cần đủ tiền trả, mặc cho ai đều có thể sống ở thành đông.

Giống thủ phủ Phạm Tuấn Hi của Mục quốc sẽ sống ở trung tâm thành đông, hẳn cũng sở hữu đại trạch ba gian liền nhau, kiến tạo ra dinh thự lớn nhất Mục quốc.

Thành Đông như thế, thành tây tự nhiên cũng thế, các tiểu điểm bán hàng rong tùy ý có thể thấy được, thậm chí có rất nhiều tiền sảnh nhà dân biến thành cửa hàng, phía sau là nơi toàn gia chủ tiệm sống, thành tây so với thành nam còn náo nhiệt hơn.

Mà Ích Sinh Đường là hiệu thuốc trong ngõ nhỏ khó tìm thấy ở thành tây.

Đúng vậy, đây là gian hiệu thuốc, mà không phải y quán. Chủ nhân cửa hàng, là lão nhân năm mươi – sáu mươi, được gọi là “Hoàng đại phu”.

Tuy rằng một đại phu không ở y quán xem bệnh, ngược lại mở gian hiệu thuốc thật sự có chút kỳ quái, bất quá càng kỳ quái là, cách Ích Sinh Đường vài bước có y quán “Hồi xuân đường” có chút danh tiếng ở thành tây, đại phu bên trong cùng chủ nhân của hàng thuốc này lại thường xuyên lui tới.

Các đại phu trong Hồi xuân đường đều đối với chủ tiệm Ích Sinh Đường cực kì kính cẩn 02, bởi vì mỗi khi gặp phải chứng bệnh nan giải, bọn họ đều sẽ đến thỉnh giáo Hoàng đại phu, cơ hồ đều có thể nhận được giải đáp vừa lòng.

Nhưng mà Hoàng đại phu tính tình cực kì cổ quái, rõ ràng có một thân y thuật cao siêu, nhưng mọi người khuyên như thế nào hẳn đều chỉ kiên trì mở hiệu thuốc bán được, cũng không thay người xem bệnh. Giúp Tô Tương Lê chữa bệnh hoàn toàn là ngoài ý muốn, hơn nữa cứ việc các đại phu Hồi xuân đường thường đến thỉnh giáo y thuật, hẳn lại để cho Tô Tương Lê gọi hẳn một tiếng sư phụ, cũng không thừa nhận có đồ đệ khác.

Bất quá lâu mọi người cũng đều thói quen, người ta có nhìn hay chẩn bệnh không đó là việc tư, dù sao Hồi xuân đường xem như là chiếm được tiện nghi, các đại phu y thuật lại không thua đại y quán thành nam cùng thành đông, đã thế còn có thể thỉnh giáo Hoàng đại phu bí hiểm kia, bởi vậy mỗi ngày người tới cửa cầu chẩn nối liền không dứt, sinh ý Ích Sinh Đường cũng tốt lắm.

“Tô đại phu, may mắn là người ở đây, giúp ta bốc thuốc đi.”

Đại thẩm Lí gia sải bước tới cửa hàng, ngoài miệng la hét, còn không quên giơ được đan trên tay.

Hôm nay sư phụ không có ở đây, Tô Tương Lê liền thay hẳn xem hiệu thuốc.

“ Được.”

Đứng ở sau quầy nàng mỉm cười tiếp nhận được đơn.

“Bất quá người đừng lại gọi ta đại phu, ta còn kém xa lắm mới bằng sư phụ.”

“ Ồ? Gọi như vậy thì có làm sao. Tô đại phu rất khiêm tốn, người nói người năng lực không đủ, cho nên những năm gần đây thay người khác chẩn bệnh cũng không chịu lấy tiền, nhưng ai cũng hiểu được người là đệ tử đích truyền của Hoàng đại phu, đại phu khác của Hồi xuân đường cũng không bằng người a.”

Tô Tương Lê chính là cười lắc đầu.

Những người này, họ cảm thấy nàng chữa bệnh từ thiện là hành động vĩ đại cỡ nào, nhưng với nàng đó xem như là thực tập.

“Kiếp trước” nếu học y đều phải thực tập nhiều năm mới có thể lên làm bác sĩ chính thức, nàng học y chưa tới năm năm, thực tập nhiều vài năm cũng là việc nên làm.

Huống chi chuyện này đối nàng mà nói là may mắn, nàng chẳng những có thể theo lão sư tốt như vậy, lại có nhiều ca bệnh như vậy để cho nàng gia tăng kinh nghiệm thực tế.

( Ừt: Người ta mà biết trong lòng tỷ xem người ta là vật thí nghiệm cho tỷ thực tập chắc xỉu lên xỉu xuống luôn quá.)

Phải biết rằng trung y tại thế kỷ hai mươi mốt đã suy thoái, học sinh cũng không có đủ cơ hội có thể luyện tập chẩn đoán, rất nhiều học sinh học trung y đều chỉ có thể học lý thuyết một cách khô khan cho đến khi trở thành bác sĩ chính thức, mới có cơ hội chậm rãi học tập.

Thật may mắn là nàng không có gặp phải trường hợp phiền não như bọn họ.

Mợ tuy rằng keo kiệt, nhưng còn không để nàng bị đói, trong nhà cũng không để nàng thiếu tiền, cho nên nàng mới có thể chống đỡ chạy qua chạy lại y quán cùng hiệu thuốc, một là nàng hứng thú, hai còn là vì đáp tạ ân cứu mạng của sư phụ năm đó.

Cả hai kiếp của nàng đều giống nhau là bị mắc bệnh tim bẩm sinh. Trái tim của nàng yếu đến mức chỉ cần hành động nặng hay nhiều một chút liền muốn mạng của nàng.

Kiếp trước nàng phát hiện bệnh trễ, tình huống có chút nghiêm trọng, cuối cùng cơ hồ tới nông nỗi tim gần như hỏng. Ở kiếp này, nàng mới sinh đã biết mình mắc bệnh này, còn có thể vui vẻ sống đến mười bảy tuổi, trừ bỏ trị liệu kịp thời, Hoàng đại phu lại còn không lấy công, còn cho nàng thuốc.

Đem suy nghĩ kéo về đến chính sự, Tô Tương Lê cấp tốc nhìn quét qua phương thuốc, trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói:

“Phương thuốc này trị tử cung bị nhiễm lạnh, là cho tiểu tức phụ của người sao?”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Lí đại thẩm mãnh gật đầu.

“A Liên đã gả vào Lí gia chúng ta hơn năm năm, nhưng vẫn chưa có bảo bảo, để đại phu chẩn bệnh, nói là tử cung nhiễm lạnh. Tô đại phu người nhìn xem phương thuốc này có vấn đề gì hay không?”

Tô Tương Lê cười nhẹ, không nói thêm cái gì, chính là xoay người từ ngăn kéo lấy ra dược liệu.

Nữ nhận mắc bệnh vô kết quả chẩn đoán sinh tám, chín phần mười đều là tử cung nhiễm lạnh, phương thuốc kê ra cũng tương tự nhau, mặc kệ đại phu kia y thuật như thế nào, cũng không có vấn đề quá lớn.

Chính là nàng không tiếp xúc quá bệnh này, không thể nói bậy, hơn nữa nói không chừng người có vấn đề kỳ thực là con trai Lí đại thẩm, mà không phải là cô con dâu kia.

“Aizz, Tô đại phu người thật ít nói nha!”

Lí đại thẩm thấy nàng từ chối cho ý kiến, đáy lòng liền vội.

“Kỳ thực ta là càng tin tưởng Tô đại phu, chính là lần trước mang tiểu tức phụ nhà ta đến, Tô đại phu không ở đây, đành phải tùy tiện tìm đại phu khác mà chẩn bệnh.”

“Yên tâm, phương thuốc này không sai, cho dù trị vô sinh không có hiệu quả, đối thân thể cũng là tốt.

Về phần bảo bảo, ta nghĩ sẽ theo duyên đi.”

Nàng an ủi nói.

Bệnh vô sinh ngay cả thế kỷ hai mươi mốt đều trị không xong, huống chi là thời đại lạc hậu này?

Chính là lời này đối với Lí đại thẩm sốt ruột ôm cháu hiển nhiên không có tác dụng gì.

“Vậy thì phải làm thế nào? Ta chỉ có một đứa con trai, cũng chỉ có thể chờ mong hần truyền xuống hương khói Lí gia, hơn nữa ta thủ tiết hai mươi mấy năm, khổ sở nuôi hần lớn lên, chỉ mong bây giờ có thể ôm tôn tử a!”

Nàng nóng vội reo lên.

Tô Tương Lê vừa đem dược liệu bọc lại, vừa nói:

“Lí đại thẩm, loại chuyện này thực sự gấp không được. Bất quá người nếu muốn nghe, ta có thể cho chút đề nghị.”

“ Cái đề nghị gì, Tô đại phu người nói đi!”

Lí đại thẩm mắt sáng lên.

“Kỳ thực rất nhiều người đều xem nhẹ, thực bổ cùng được bổ đều quan trọng, chỉ lo nhờ đại phu khai phương thuốc, lại quên được vị cần uống mỗi ngày, nhưng cơm cũng là một ngày ba bữa ăn, nếu là trong vấn đề nấu ăn có thể tránh nguyên liệu có hại, lại lấy thật nhiều đồ ăn hữu ích, có thể sánh với việc mỗi ngày uống thuốc hữu dụng hơn.”

Lí đại thẩm kinh ngạc nghe, Tô đại phu này nói chuyện ngẫu nhiên sẽ có chút từ ngữ chưa từng nghe qua, nhưng lại không đến mức làm cho người ta không hiểu, chuyện này hoàn toàn không tổn hao gì sùng bái mà nàng dành cho Tô Tương Lê, ngược lại cảm thấy Tô Tương Lê quả nhiên tài trí hơn người, lại không tham về chẩn bệnh, so với đại phu khác mạnh hơn nhiều.

Tô Tương Lê còn giúp nàng viết bảng biểu phân loại đồ ăn, viết rõ đồ ăn nào hữu ích, đồ ăn nào không nên dùng, tuy rằng Lí đại thẩm không biết chữ, nhưng là con nàng xem hiểu là được.

“Như vậy là được rồi, trên đây viết không chỉ có bổ cho tiểu tức phụ của người, còn bổ cho cả con của người.”

Nàng buông bút, thổi khô nét mực, đem giấy đưa cho Lí đại thẩm.

“Tô đại phu, thật sự là cảm ơn người, nếu tiểu tức nhà ta thực có thai, người là đại ân nhân Lí gia chúng ta.”

Lí đại thẩm kích động nói.

“Cái gì mà ân nhân, khoa trương như vậy?”

Tô Tương Lê bật cười, rồi mỉm cười tiến bước Lí đại thẩm.

Lúc nàng xoay người dự tính sửa sang lại dược liệu trong tiệm một chút, lại đột nhiên có thanh âm bước chân đi vào tiệm.

“Thật không nghĩ ra, tiểu nhị cửa hàng khác đều là ước gì khách nhân ở cửa hàng mua nhiều một chút, thế nào người lại đem khách nhân đẩy ra bên ngoài, rõ ràng là mở hiệu thuốc, nhưng lại muốn khách nhân chú trọng ẩm thực nhiều hơn mua thuốc?”

Tô Tương Lê sững sốt, quay đầu liền nhìn thấy một dung mạo tuyệt mỹ.

“Triệu Hòa!”

Nàng kinh hỉ kêu.

“Sao người lại tới đây?”

02: kính trọng + cẩn thận

## 9. Chương 9: Thất Hoàng Tử

“Thế nào, không muốn nhìn thấy ta?”

Hôm nay Kỳ Triệu Hòa vẫn là bạch y, chỉ là thay đổi hình thức, vẫn phiêu dật xuất trần như trước.

“Nếu không muốn gặp, còn nói cho người ta ở Ích Sinh Đường làm cái gì?”

Nàng cười hì hì đón nhận.

“Khách quý tới cửa, muốn mua gì?”

Hắn nhếch môi.

“Ta muốn mua lê.”

Tô Tương Lê sững sốt một lát mới hiểu được hắn đang chọc nàng.

Nàng trừng hắn.

“Bỏ điếm không có bán lê, muốn mua tự đi ra cửa hàng hoa quả bên ngoài mà mua.”

Kì Triệu Hòa liền cười.

Cùng nàng ở chung thật sự là chuyện thú vị, từng cái phản ứng của nàng đều là đơn thuần lại chân thật như vậy, hấn lại cười nói:

“Nhưng Lê ở Ích Sinh Đường là độc nhất vô nhị.”

Tô Tương Lê tròng mắt hấn, mặt đã có chút đỏ, tuy rằng nàng không rõ nàng vì sao phải mặt đỏ. Nàng gục đầu xuống, tay không được thoải mái ở trên tóc sờ sờ, lẩm bẩm nói:

“Người còn chưa nói tới làm cái gì đâu.”

“Không có cách nào khác a, lúc trước có người nói sẽ tới cửa bái phỏng, nhưng mà mấy ngày trôi qua, lại thủy chung không thấy bóng người, ta đành phải tự đi tới bái phỏng thôi.”

Nàng sửng sốt.

“Không phải mới qua ba ngày sao?”

Nàng lúc ấy nói sẽ tùy ý bái phỏng cũng không phải lời khách sáo, mà là thực sự muốn đi, chỉ là chuyện tình đều bận hết, có rảnh rồi mới đi được, cũng không nghĩ đến mới qua ba ngày hấn lại tìm tới cửa.

“Tiểu Lê Nhi chưa từng nghe qua ‘Một ngày không thấy như cách tam thu’? Lúc này cũng được chín mùa rồi.”

Hấn trên ghẹo cười nói.

A, bộ dáng hấn cười rộ lên thật là đẹp mắt a!

Tô Tương Lê nhìn có chút thất thần.

“Triệu Hòa là nói giỡn đi, ta nào có thể làm cho người chờ đợi như vậy?”

Nàng hồi hồn mím môi cười, căn bản không đem lời nói của hấn xem là thật.

“Muốn nói nhớ mãi không quên, cũng nên là ta nhớ mặt xinh đẹp này của người mới đúng.”

Nàng cũng chỉ là cô nương bình thường, có lẽ bộ dạng so với người bình thường đẹp mắt hơn một chút,

nhưng so với hắn còn kém xa lắm, nếu muốn nói đến kiến thức hoặc thông minh tài trí, cũng là bình thường, ít nhất cũng không kịp tỷ.

Hắn là công tử nhà giàu, nghĩ đến gặp qua đủ loại người, nàng nơi nào có cái gì đáng giá hắn nhớ?

“Ta nói là lời nói thật, nhưng thật ra người, ba ngày này không nhớ ta chút nào sao?”

“Cũng nghĩ tới vài lần a.....”

Tô Tương Lê chợt dạ nở nụ cười.

Được rồi, hai ngày này hiệu thuốc bận, nàng thật đúng là không nghĩ tới hắn.

Đối nàng mà nói, Kì Triệu Hòa chính là thứ đột nhiên từ trên trời rơi xuống, nam nhân rất có khí chất lại có bộ dạng rất xinh đẹp, hơn nữa không biết vì sao, nhưng lại nguyện ý cùng nàng kết giao bằng hữu.

Vô luận là kiếp trước hoặc kiếp này, nàng cũng chưa từng gặp qua người giống như hắn vậy. Nàng tự nhiên cảm thấy mới mẻ, thực vui vẻ có thể giao cho bằng hữu như vậy, nhưng mà cũng không hơn.

Cảm tình nàng đối với hắn còn rất đậm bạc, không thể tạo thành nhớ nhung.

Cá tính Tô Tương Lê hướng đến lớn hoá bé, giữa người với người với nhau lại là tính tình mê mê, tự nhiên sẽ không đi suy nghĩ sâu xa mấy vấn đề này, nhưng Kì Triệu Hòa lại nhìn thấu triệt.

Aizz, ngẫm lại thật đúng là bất bình nha!

Bên ngoài có bao nhiêu nữ nhân, thậm chí là nam nhân, bất kể thủ đoạn nào, chỉ cầu có thể được hắn ưu ái, kết quả cô nương duy nhất hấp dẫn ánh mắt hắn này, lại căn bản không đưa hắn để ở trong lòng.

Mới ba ngày, hắn liền không nhận được chạy tới tìm nàng, mà khi nàng thấy hắn chỉ vui sướng, hắn lại biết nàng cũng không có đem hắn xem thành người quan trọng trong lòng.

“Tiểu Lê Nhi thật sự là vô tình.”

Hắn như thực như giả thở dài.

Nàng tự giác đuối lý, lẽ lẽ lười.

“Thực xin lỗi a, hai ngày này thực sự bận.....”

Nói đến một nửa, bỗng nhiên lại có người đi vào hiệu thuốc.

Tô Tương Lê im miệng, ban đầu tưởng rằng là khách nhân nào tới cửa, đang muốn tiếp đón, nhưng mà nhìn bộ dáng đối phương xong, nàng lập tức cười đến một mặt xán lạn.

“Sư phụ, người đã về rồi!”

Nàng kích động gọi, đem Kì Triệu Hòa vút qua một bên.

“Sợ lâu không trở lại. Cửa hàng bị nha đầu người bán đều đi cũng không biết.”

Hoàng Tử Ý hừ nhẹ, trong mắt lại mang theo lo lắng.

“Ôi, làm sao có thể đây? Sư phụ bình thường không phải hay nói, ta khờ ngốc đem chính mình bán đi còn có thể sao?”

Nàng cười mỉm nắm lấy cánh tay sư phụ.

Nàng hai kiếp phụ mẫu đều chết sớm, không có trưởng bối nào thương nàng, có một người yêu thương này như vậy, nàng thật đem Hoàng đại phu làm người kính yêu nhất.

Hoàng Tử Ý ánh mắt lơ đãng đảo qua, đột nhiên định trên người người thứ ba ở trong tiệm.

“Nói vậy người chính là Hoàng đại phu. Kính đã lâu.”

Kì Triệu Hòa không nhanh không chậm hạ thấp người.

Về mặt trên mặt Hoàng đại phu chưa biến, trong mắt lại bỗng dưng lóe ra tia sáng, sau đó mới hướng tới Tô Tương Lê hỏi:

“Nha đầu, vị này là?”

“Người nói Triệu Hòa sao? Hắn là bằng hữu của ta.”

Nàng hào phóng hướng sư phụ giới thiệu bằng hữu mới kết giao, lại không nghĩ tới tại thời đại này hô thẳng tên của nam nhân như thế là vô cùng thân thiết, là không hợp lễ nghi.

“ Vây à.”

Hoàng Tử Ý đăm mặc gậc gậc đầu, lại nói tiếp:

“Nha đầu, ta khát, đi ngâm một ấm trà đến đây đi.”

“ Vâng.”

Tô Tương Lê không nghĩ nhiều, liền rời đi pha trà.

Thẳng đến khi thân ảnh của nàng biến mất, Hoàng Tử Ý mới quay đầu nhìn phía Kì Triệu Hòa.

“Kính đã lâu, Kì công tử.”

Hắn thật sâu thở hắt ra.

“Hoặc là nên gọi người, Thất Hoàng Tử?”

## 10. Chương 10: Cùng Ngau Cưỡi Ngựa

Trong nháy mắt, mặt sắc Kì Triệu Hòa hơi trầm xuống, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường.

Hắn chậm rì rì mở miệng.

“Không thể tưởng được người được xưng danh thủ quốc gia đệ nhất Hoàng đại phu, không chỉ có y thuật cao minh, đối với chuyện giang hồ lại hiểu biết như vậy.”

Thấy đối phương mặt biến sắc, Kì Triệu Hòa có khoái cảm hòa nhau.

“Chỉ là hai chữ ” Hoàng Tử “, sau này đừng nhắc tới.”

Hắn tự nhận đối Hoàng Tử Ý thực khách khí.

Chính hắn ghét thân phận Hoàng Tử, tuy rằng là bí mật, nhưng trong thiên hạ lại có bí mật nào là vĩnh viễn?

Chỉ là người biết được bí mật này cũng không nhiều, hiểu rõ lại dám can đảm ở trước mặt hắn nhắc tới, là đã ít lại càng ít.

Bởi vì bình thường người hiểu được thân phận của hắn, cũng có nghĩa là hiểu được cuộc đời hắn không thích nhất bị người nói tới hai chuyện — thứ nhất là bị khen về mặt xinh đẹp, thứ hai đó là nhắc tới thân phận hoàng tộc của hắn.

Không nghĩ tới Hoàng Tử Ý cho dù biết, lại còn dám ở trước mặt hắn nhắc tới, lá gan không nhỏ!

Trước mắt lão nhân này được xưng danh thủ quốc gia đệ nhất, không biết có bao nhiêu người muốn nịnh bợ, nhưng ở trong mắt hắn cũng không là gì, làm hắn để ý ngược lại là thân phận “sư phụ của Tiểu Lê Nhi”.

Nếu không biết Hoàng Tử Ý là sư phụ Tiểu Lê Nhi thì hắn khẳng định sẽ tức giận, giờ phút này lão đầu kia mới không có khả năng còn hoàn hảo đứng ở trước mắt hắn!

Bất quá bọn họ bóc trần thân phận đối phương, miễn cưỡng xem như huề nhau, Kỳ Triệu Hòa đáy lòng tốt hơn không ít.

Nghe được danh hiệu đã lâu chưa từng được nhắc tới, hai gò má Hoàng Tử Ý bất giác run rẩy, mở miệng:

“Hôm nay cơn gió nào tới đây lại đem Kỳ công tử thổi đến hiệu thuốc này của ta?”

Hắn cũng không cho rằng Kỳ công tử là đặc biệt đến mua thuốc.

Hắn nửa đời trước phiêu bạt, nơi nơi làm nghề y, về sau tuổi tác đã cao, thể lực kém đi, vài năm nay mới định cư tại kinh thành Mục quốc, không muốn bị người cầu y tìm được mà mai danh ẩn tích, không muốn làm đại phu, chỉ tại thành tây mở gian hiệu thuốc nhỏ, bình bình thường thường sống qua mấy năm.

Hôm nay Kỳ công tử đột nhiên tìm tới cửa, còn nói thẳng ra thân phận của hắn, làm Hoàng Tử Ý bất giác không yên, chỉ sợ vài năm thanh tĩnh của hắn đã hết.

Kỳ Triệu Hòa cười nhẹ.

“Yên tâm, ta đối với ngươi không hứng thú, ta là tìm đến Tiểu Lê Nhi.”

Chính hắn là một tay dùng độc, y thuật tự nhiên cũng không kém, chỉ là một danh y, còn không đáng giá hắn tự thân xuất mã bái phỏng, hắn muốn tìm là người khác cơ.

Tiểu Lê Nhi?

Hoàng Tử Ý nhíu mi, lo lắng không những không giảm còn tăng.

“Kì công tử coi trọng tiểu đồ của ta?”

Trên giang hồ tin đồn có liên quan Kì công tử rất nhiều, nhưng nếu muốn dùng một câu ngắn gọn biểu đạt, kia đó là — bề ngoài xinh đẹp thiên tiên, kì thực là yêu nghiệt độc phụ nữ.

Nhớ tới câu bình luận này trên giang hồ, sắc mặt Hoàng Tử Ý càng thêm khó coi. Hắn cả đời không kết giao lung tung, nên đã đem ái đồ làm nữ nhi mà sủng ái, thấy nàng bị Kì Triệu Hòa tà khí theo dõi, làm sao có thể không lo lắng?

Coi trọng?

Kì Triệu Hòa sững sờ qua đi, bất giác cười.

“Ta bất quá là cảm thấy cách nói năng của Tiểu Lê Nhi không tầm thường, rất thú vị thôi.”

Hắn hôm nay lần thứ hai nhìn thấy Tiểu Lê Nhi, nơi nào nói được yêu hay không yêu? Nhiều lắm chính là cảm thấy hứng thú mà thôi.

Đương nhiên, muốn cho hắn cảm thấy hứng thú cũng không phải chuyện dễ dàng, mà nhiều năm như vậy, Tiểu Lê Nhi tựa hồ là người đầu tiên làm hắn nhớ trong lòng như thế.

Hoàng Tử Ý vẫn không an tâm, hắn thở dài.

“Kì công tử nói như vậy, ta thà tình nguyện người là tới tìm lão đầu ta.”

“Thật đáng tiếc, ta hiện nay chỉ đối Tiểu Lê Nhi có hứng thú.”

Kì Triệu Hòa chậm rãi sửa lại ống tay áo.

“Người.....”

Hoàng Tử Ý còn muốn nói cái gì đó thì Tô Tương Lê lại vừa vặn bưng trà trở lại.

“Sư phụ, ta ngâm bích loa xuân người yêu nhất, còn mời sư phụ thử xem, xem ta có tiến bộ hay không.”

Tô Tương Lê cười tủm tỉm đem trà đưa qua, Hoàng Tử Ý còn không kịp nói cái gì, chỉ thấy nàng xoay

người đem một chén trà khác đưa cho Kì Triệu Hòa.

“Người cũng ném thử đi.”

Kì Triệu Hòa mỉm cười tiếp nhận, tâm tình phi thường tốt, còn thuận tiện dò xét mí mắt xanh mét của Hoàng Tử Ý.

A, Hoàng Tử Ý cũng chỉ dám ở sau lưng đồ nhi lộ ra vẻ mặt cáu giận như vậy đi, khi Tiểu Lê Nhi quay lại, hẳn lại là bộ dáng lão nhân hòa ái.

Tô Tương Lê một mặt chờ đợi hỏi:

“Sư phụ, người cảm thấy uống lên thế nào?”

“Khụ..... Ừm, tạm được.”

Phẩm trà cần tĩnh tâm, Hoàng Tử Ý trong lòng có việc, nơi nào phẩm ra hương vị gì được? Chỉ phải hàm hồ trả lời cho qua.

Tô Tương Lê ban đầu đầy chờ mong, nghe được lời bình sư phụ ngắn gọn như thế, nhất thời có chút mất mát.

Kì Triệu Hòa bên kia lại vào lúc này mở miệng.

“Nước là không tệ. Nhưng mà bích loa xuân lấy nhiệt độ nước trôi thấp pha tương đối thỏa đáng, nước này tựa hồ hơi cao, đem lá trà nóng chín, có chút phá hư sắc màu của nó, còn nữa lá trà này phẩm chất nhiều lắm chỉ là trung đẳng, bởi vậy uống lên bất quá bình thường.”

Kì Triệu Hòa mặc dù chưa bao giờ có một ngày ở tại trong Hoàng cung, nhưng tốt xấu cũng là Hoàng Tử, nếu không có hẳn cùng với mẫu thân kiên trì không chịu, Hoàng Đế kia sớm đưa mẫu tử bọn họ hồi cung rồi.

Tại tình huống như vậy, lòng Hoàng Đế mang áy náy, đành phải liều mạng đem thứ tốt hướng bọn họ đưa tới, hơn nữa nhà ngoại công vốn giàu có, thuở nhỏ chi phí ăn mặc của hẳn cũng không thua Hoàng gia, cho nên phẩm trà, với hẳn mà nói cùng ăn cơm uống nước không có gì khác nhau.

“Oa, người rất lợi hại nha, lại biết phẩm trà.”

Ngắn ngủi nói mấy câu lập tức đổi lấy ánh mắt sùng bái của Tô Tương Lê.

“Ta dùng là nước sơn tuyết, nước trong suốt ngọt lành, pha trà đặc biệt uống tốt, phương diện tính chất của nước, ta xác thực luôn luôn nắm giữ không tốt, không phải nhiệt độ thấp chính là rất cao, bích loa xuân kia cũng thật là phẩm chất thứ cấp, đó là trộm từ cữu cữu, nhưng là ta đã làm lá trà tới tốt nhất có thể a.”

Nàng vừa nói vừa thè lưỡi, tuyệt không chột dạ.

Kì Triệu Hòa hiểu được nàng vì sao sẽ có loại phản ứng này.

Đã nhiều ngày hẩn sớm sai người đem nàng tra rõ ràng:

‘Nàng tám tuổi mất đi song thân, Tô gia không người, cữu cữu thu lưu tỷ muội các nàng, cũng tiếp nhận sản nghiệp của phụ thân các nàng, cũng lấy di sản mở gian “Phương nhớ trà hàng”’

Phương gia cũng không có ngược đãi tỷ muội các nàng, nhưng đối với các nàng cũng không tính là tốt, may mà Tô Tương Lê không phải là người chỉ biết gây ngốc để bị bắt nạt.

“Người nếu là thích, lần khác ta mang lá trà thượng đẳng cho người thử xem.”

“Không cần a.”

Tô Tương Lê hì hì cười nói.

“Ta chỉ là yêu ngâm trà mà thôi, nếu muốn ta phẩm trà, ta cũng phẩm không được gì.”

“ Chuyện này cũng không ngại, dù sao lá trà nhà ta còn nhiều mà.”

Hẩn không lăm để ý nói.

“Thật tốt.”

Nàng hâm mộ cảm thán.

“Ta đây sẽ không khách khí nha.”

Kì Triệu Hòa héch mảy.

“Người nếu xem ta là bằng hữu, sau này lời khách sáo cũng không cần nói nữa.”

“Được rồi, ta đã biết.....”

Hoàng Tử Ý thấy hai người tán gẫu vui vẻ, không khỏi càng lo lắng.

Mặc kệ thế nào, để cho Tiểu Lê ở gần nam nhân chẳng phân biệt được chính tà này, là chuyện rất nguy hiểm!

Vì thế, hắn ra tiếng đánh gãy cuộc trò chuyện của bọn họ.

“Kì công tử công việc bận rộn, chắc sẽ không dự tính ở hiệu thuốc nhỏ này của ta cho đến khi điểm đóng cửa đi?”

Kì Triệu Hòa dò xét nhìn hắn, môi ngoéo một cái.

“Có gì không thể?”

Đương nhiên không thể a!

Hoàng Tử Ý tức giận đến thiếu chút giơ chân, rất muốn liều lĩnh ở trước mặt đồ nhi vạch trần thân phận của tên yêu nghiệt này.

Theo tính cách tiểu đồ nhà hắn mơ hồ lại cầu thả, hắn tin rằng đối với bối cảnh của Kì Triệu Hòa là cái gì cũng không biết, hắn không thể trơ mắt nhìn nàng liên bị bắt cóc như vậy!

Tô Tương Lê bỗng nhiên mở miệng.

“Sư phụ, người đã trở lại, ta đây hôm nay rời đi trước được không?”

Đang lúc phiền não không thôi, Hoàng Tử Ý vừa nghe thấy nàng nói muốn đi trước, tinh thần lập tức... phần chấn, vội hỏi:

“Tiểu Lê con nếu có chuyện quan trọng hơn, sớm một chút về nhà đi, giờ ta đến xem điểm là được.”

Chỉ cần nàng về nhà, yêu nghiệt kia cũng sẽ rời đi? Kì Triệu Hòa hắn là sẽ đi theo Tiểu Lê về nhà mới đúng, sau hắn chỉ cần cẩn thận ngấm lại xem làm thế nào nào đem Tiểu Lê cùng yêu nghiệt này cách xa một chút là tốt rồi.....

“Thật vậy chăng? Vậy sư phụ, ta đi trước nha.”

“Mau trở về đi thôi.”

Hoàng Tử Ý khoát tay, hy vọng nàng đi mau.

Vì thế Tô Tương Lê thông suốt phóng khoáng thu thập này nọ, trước khi đi còn không quên hướng hân cáo biệt.

“Sư phụ tạm biệt.”

“ Mai gặp, tạm biệt.”

Mau mau về nhà, đừng bị người xấu bắt cóc a!

Mất thấy Tô Tương Lê mang theo bọc nhỏ hướng cửa đi đến, mà bộ dáng Kì Triệu Hòa cũng chuẩn bị rời đi, Hoàng Tử Ý còn không kịp cao hứng, liền nghe được đồ nhi nhà mình đột nhiên quay đầu đối yêu nghiệt kia hỏi.

“Triệu Hòa, thời gian này nếu đi nhà ngươi, trước khi mặt trời lặn hẳn là có thể trở lại đúng không?”

Kì Triệu Hòa cười.

“Đi bộ tất nhiên là không kịp, nhưng cưỡi ngựa hẳn không có gì vấn đề.”

“Ngươi cưỡi ngựa đến?”

Nàng trừng lớn mắt, lập tức lại có chút tiếc hận thở dài.

“Aizzz, đừng nói ta không có ngựa, cho dù cho ta một con ngựa cũng vô dụng, ta cũng sẽ không cưỡi.”

Nàng trọng sinh tới thời đại này sau, ngựa xem qua rất nhiều, lại chưa từng cơ hội cưỡi.

“Ngươi thân mình nhẹ, cùng ta cưỡi một con ngựa hẳn là không có gì vấn đề.”

Kì Triệu Hòa đề nghị.

Hắn cũng không phải muốn chiếm tiện nghi của nàng, chỉ là đưa ra phương pháp hợp lý mà thôi. Đương nhiên cũng là bởi vì hắn chưa từng đem lễ giáo để vào mắt, làm việc chỉ cần hân cao hứng, nên mới hào phóng nói ra.

Mà Tô Tương Lê đến từ thế giới kia, càng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy của hắn đề nghị không tệ, liền liên tục gật đầu.

“Tốt a, vậy làm như vậy đi.”

Nói xong, hai người liền thông suốt phóng khoáng tiêu sái ra Ích Sinh Đường, chuẩn bị đi ra khỏi thành.

Chờ Hoàng Tử Ý phản ứng lại, khi suy nghĩ thông suốt thì đã sớm không thấy tung tích hai người.

## 11. Chương 11: Kỳ Phong Sơn Trang

Lần đầu tiên cưỡi ngựa chạy băng băng, Tô Tương Lê vui vẻ vô cùng.

Con ngựa đen ” Hắc sát ” bơm tung bay tỏa sáng, hiển nhiên là ngựa tốt, chở hai người vẫn chạy đến mau lại ổn.

“Oa, thật vui nha, thực giống ngồi trên xe mui trần nha!”

Tô Tương Lê hưng trí bừng bừng nhìn cảnh sắc hai bên nhanh chóng thụt lùi.

“Người nói cái gì?”

Kỳ Triệu Hòa ngăn ra.

Xe mui trần?

Xe lều trại?

Đó là đang đùa cái gì? Chắc không phải là man tộc tây bắc phát minh đi.

Tự biết nói lỡ Tô Tương Lê “A” một tiếng, lập tức xấu hổ cười nói:

“Không, không có việc gì, ta tùy tiện nói nhảm, người đừng để ý ta.”

Ấy da, thế nào luôn nói chuyện không dùng đầu óc? Rõ ràng đã chuyển thế mười bảy năm, lại còn nhớ kỹ chuyện đời trước, nàng cũng muốn lấy đầu đi kiểm tra a.

Cũng không biết là khi đầu thai mắc sai lầm gì, năm đó nàng rõ ràng cùng tỷ tỷ cùng chết vào lúc động đất, không nghĩ tới khi khôi phục ý thức, lại biến thành đứa trẻ mới sinh, sinh tại nơi tên là “Mục quốc”.

Nếu chỉ có nàng một mình như thế, nàng có lẽ còn có thể cảm thấy tám phần là nàng điên rồi, nhưng tỷ tỷ cũng giống nàng có được trí nhớ đời trước, hiển nhiên đoạn nhân sinh ngắn ngủi kiếp trước kia chẳng phải ảo giác.

Chỉ là không biết vì sao các nàng lại mang theo trí nhớ đời trước tái thế làm người, nhưng lại là trở lại nơi khoa học kỹ thuật ngược lại có vẻ lạc hậu này, lại càng không phải là triều đại quen thuộc gì, có lẽ di chuyển giữa thời không huyền bí không phải các nàng có thể lý giải.

Tỷ tỷ vốn so với nàng thông minh, đối với hoàn cảnh mới cũng thích ứng rất khá, không giống nàng luôn quên tình cảnh của bản thân, thường thường vô tri vô giác dùng từ “Kiếp trước”, chọc người ngoài không hiểu ra sao.

Kì Triệu Hòa biết nàng che giấu chuyện gì chưa nói, nhưng hắn cũng không có truy vấn, dù sao còn nhiều thời gian, luôn luôn có cơ hội hỏi.

Thẳng đến khi sơn trang có ngoại hình như thành lũy màu trắng xuất hiện tại trước mắt, Tô Tương Lê cơ hồ nhìn đến mê mẩn.

Kì Phong sơn trang này thoát nhìn hoàn toàn tựa như tòa Hoàng cung a!

Cách cửa cực lớn như cổng thành kia, khi hắc mã càng đi càng gần, thông thả mở ra. Tô Tương Lê đoán rằng thủ vệ nhận ra con ngựa.

Khi đại môn hoàn toàn mở ra, con ngựa cũng đang như trận gió chạy băng băng tiến vào đại môn.

Bởi vì tốc độ ngựa chạy quá nhanh, Tô Tương Lê đương nhiên không thấy được bọn hạ nhân lúc nhìn thấy thiếu chủ yếu nhà mình trên lưng ngựa nhưng lại hơn một nữ nhân, biểu cảm trông mắt kia dường như rất nhanh rơi xuống.

Vào Kì Phong sơn trang, Tô Tương Lê mới phát hiện bên trong so với từ bên ngoài thoát nhìn lớn hơn.

Kì Triệu Hòa mang nàng xuống ngựa, hướng phương hướng đại sảnh đi đến, một đường nhìn xung quanh, nàng bỗng nhiên cảm thấy Kì Phong sơn trang này như một khu vườn lộng lẫy, mà chính nàng như kẻ lạc đường, dễ dàng bị từng ngọn cây cọng cỏ bên trong hấp dẫn ánh mắt.

Nàng mê muội nhìn phong cảnh bốn phía, lại không biết nàng cũng thành phong cảnh trong mắt người kia.

Sớm nhìn chán cảnh sắc nhà mình, Kì Triệu Hòa giờ phút này chính là vô cùng hứng thú quan sát nàng.

Với hấn mà nói, chuyện giống như hiện tại bị người ta triệt để xem nhẹ thật sự là tươi mới, bất quá nghĩ đến hấn mị lực lại không bằng cỏ cây trong nhà..... Chắc, bấy nhiêu cũng là làm cho người ta có chút mất mát nha.

Hấn cách tay áo giữ chặt tay nàng, làm cho nàng đem lực chú ý trở lại trên người hấn.

“Làm sao vậy sao?”

Nàng nghi hoặc nhìn phía hấn, lại rút tay lại, dường như không hề cảm thấy bị lôi kéo như vậy có cái gì không đúng.

Này rốt cuộc là một cô nương gốc như thế nào a?

Trong lòng hấn thở dài.

Hấn một mặt thích nàng thẳng thắn hào phóng, một mặt lại không nhịn được nghĩ, nàng có phải đối xử với tất cả nam nhân đều như nhau? Giả thiết này không biết tại sao làm cho hấn có chút không thích.

Nhưng lời nói này lại không thể nói ra miệng, bởi vậy hấn chỉ có thể nói:

“Thấy người xem đến mê mẩn, nơi này cảnh trí thực sự đẹp như vậy?”

“Đương nhiên a, người nhìn thành quen tự nhiên không cảm giác, nhưng trước kia trừ bỏ ở sách vở cùng trên tivi xem qua, ta chưa từng ở thực tế gặp qua cảnh sắc đẹp như vậy.”

Có thể có được nơi lớn như vậy, thật tốt.

“Tivi?”

Đó là cái gì?

“A?”

Không xong, lại quen miệng. Nàng kiên trì hỏi lại:

“Cái gì, cái gì tivi?”

“Người vừa nói.”

“Ách, ta chưa nói cái gì nha, người nghe lầm thôi?”

Nàng cười gượng.

Kì Triệu Hòa xem xét kỹ thuật nói dối vô cùng kém của tiểu lừa đảo này. Những người có can đảm lừa hấn, chưa ai có kết cục tốt, nhưng.....

“Ừ, có thể là ta thực sự nghe lầm.”

Thôi kệ, dù sao đối tượng cũng là nàng.

Chỉ là liếc thấy biểu cảm chột dạ cùng thật có lỗi kia của nàng hấn liền không muốn cùng nàng so đo.

Nàng có lẽ có nỗi khổ đi?

Người trước giờ luôn tự xem mình là trung tâm – Kì công tử, phi thường khó có được giây phút thay người ta lấy cố.

“Không nghĩ tới nhà người lớn như vậy, này muốn dạo bao lâu mới dạo cho hết a?”

Nàng cảm thán.

“Cảnh sắc này tuy rằng theo ta tưởng tượng không quá giống nhau, nhưng vẫn là rất xinh đẹp.”

“ Bằng không người ban đầu tưởng tượng là như thế nào?”

“Ta nguyên bản cảm thấy Triệu Hòa người có khí chất tiên nhân, trong nhà hấn hơn phân nửa là gấm hoa rực rỡ, tú lệ giống như tiên cảnh, kết quả không tưởng tới tình là như vậy..... Khí thế bằng bạc.”

Phi thường khí phái.

Kì Triệu Hòa bị tính trẻ con của nàng nói mà nở nụ cười.

“Chẳng lẽ người hiểu được tiên cảnh là cái bộ dáng gì?”

Hấn xuất thân võ lâm thế gia, mặc kệ ông ngoại hấn là minh chủ võ lâm hoặc mẫu thân là hiệp nữ, đều là người sang sảng gọn gàng, tự nhiên có vẻ không yêu cái loại “Tiên cảnh” trăm hoa đua nở này.

Toàn bộ Kì Phong sơn trang bát ngát như thế, mặc dù cũng không phải không có cái loại dòng chảy tạo cảnh, nhưng loại cảnh trí này xác thực chiếm không nhiều lắm.

“Ôi, dù sao ta chỉ là muốn biểu đạt ý không giống thôi!”

Nàng tái thể làm người, lại ngay cả cầu Nại Hà kia cũng chưa đi qua, nào đâu biết rằng tiên cảnh là bộ dáng gì?

Kì Triệu Hòa cười cười, lại không tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa. Sửa hỏi:

“Có muốn tự mình ngâm một bình bích loa xuân tốt nhất không?”

“Người có?”

Mắt nàng sáng lên.

“Đương nhiên, ta còn có thể dạy người pha thể nào.”

Đối mặt nàng, kiên nhẫn của hấn tựa hồ nhiều một cách thần kỳ.

“Thật vậy chăng? Người thật tốt.”

Tô Tương Lê thông suốt phóng khoáng đem phiếu bé ngoan đầu tiên nàng hai đời có được chia cho hấn.

Mà biết được tin tức thiếu chủ dẫn theo nữ nhân về nhà, Phùng Nhạc vội vàng chạy tới, vừa vặn nghe được đoạn đối thoại này, ánh mắt bỗng dừng tròng to hết cỡ, chân nọ đá chân kia thiếu chút ngã sấp xuống.

Phùng Nhạc ở Kì Phong sơn trang chức danh là tổng quản, nói tóm lại đó là mọi chuyện lớn nhỏ trong trang đều quản, bất quá vài năm nay hấn cảm thấy thời gian hấn giúp thiếu chủ xử lý hậu quả chuyện bên ngoài, so với quản chuyện trong trang nhiều hơn rất nhiều rất nhiều.

Nhớ tới lúc nãy người dưới một mặt hoảng sợ chạy tới tìm hấn, miệng la hét cái gì Hắc Sát chở nữ nhân trở về, hấn nghe mà không hiểu ra sao, hỏi nửa ngày mới hỏi ra, hoá ra là bọn họ nhìn thấy thiếu chủ hồi trang nhưng lại cùng một nữ tử cùng cười ngửa.

Lúc hấn nghe tin tức kia, phản ứng đầu tiên là:

‘ Làm sao mà tất cả mọi người lại cùng nhau sinh ra ảo giác? ‘

Nhưng mà bởi vì nhiều người cùng nói nhìn thấy trên lưng Hắc Sát có một nữ tử, làm cho hắn không thể không nhận sự thật, mà hắn lúc này chỉ có đúng một ý nghĩ — thiếu chủ nhà mình bên ngoài khi dễ người còn khi dễ không đủ, lúc này lại còn mang về nhà tiếp tục?

Phàm là chuyện liên quan đến “nữ nhân”, hắn cũng không tin tưởng trong tay thiếu chủ sẽ có cái chuyện tốt gì.

Nhưng nơi này tốt xấu gì cũng là Kì Phong sơn trang, bên ngoài còn để ý tới tên tuổi mình chủ võ lâm gia, nếu thực phát sinh chuyện ngược đãi nữ tử linh tinh, truyền ra liền không tốt, bởi vậy hắn chỉ phải đặt xuống chuyện trong tay, vội vàng chạy tới ngăn cản.

Chính là hắn tình huống gì cũng từng nghĩ tới, chính là không nghĩ tới sẽ nhìn thấy trường hợp “Bình thân” này.

Thiếu chủ nhà hắn lại muốn dạy cô nương kia pha trà?

Trước đây trừ bỏ đại tiểu thư, còn chưa có gặp qua thiếu chủ cho bất kỳ nữ nhân nào sắc mặt tốt, đa số thậm chí ngay cả liếc mắt một cái cũng ngại phiền toái.

Nhưng mà cô nương kia đáp lại lại là làm cho Phùng Nhạc nghiêm trọng hoài nghi năm vừa rồi hắn mới hai mươi lăm chưa già đã yếu, lỗ tai đã lảng.

Người tốt?

Từ này khi nào thì sửa lại ý nghĩa, thế nhưng có thể xuất hiện ở trên người thiếu chủ?

Kì Triệu Hòa nhĩ lực thật tốt, đã sớm nghe được tiếng bước chân Phùng Nhạc, bắt quá toàn bộ tâm tư của hắn đều đặt ở trên người Tô Tương Lê, căn bản mặc kệ người ngoài.

“Đi thôi, mang người đi cái ngâm trà phẩm trà hảo địa phương.”

Kì Triệu Hòa lời kéo tay nàng đang muốn buông ra, liền như vậy nắm tay nàng hướng một phương hướng khác đi đến.

Thực khéo, Phùng Nhạc vừa vặn đứng ở ngay chính giữa đường đi.

Tô Tương Lê lúc này mới phát hiện còn có người ngoài, đầu tiên là sững sốt lập tức cười tủm tỉm nói:

“Người..... Hảo.”

Phùng Nhạc không nghĩ tới cô nương này sẽ nhiệt tình chào hỏi như thế, rõ ràng ngần ngại, nhưng hẳn chung quy là người gặp qua không ít trường hợp, ngay sau đó đã lấy lại tinh thần, đáp lễ.

“Thiếu chủ, xin hỏi vị cô nương này là?”

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra cô nương này không võ, không khỏi càng nghi hoặc thiếu chủ nhà mình là như thế nào biết đối phương.

“Ô cô nương.”

Kì Triệu Hòa phi thường có lệ giới thiệu.

Họ Tô? Trên giang hồ có Tô gia nào nổi danh .....

Phùng Nhạc suy nghĩ nửa ngày, chỉ nhớ mang máng Thái Hồ có khoái đao Tô gia, nhưng khoái đao Tô gia đã liên tiếp thời năm đời chưa sinh ra nữ nhi, gia chủ Tô gia thậm đưa ra trọng thưởng, con dâu nào sinh ra cháu gái, liền đem gia vương, chủ vị đều truyền cho đưa con kia, dưới tình huống như vậy, cô nương trước mặt hiển nhiên sẽ không là thân thích bọn họ. Chẳng lẽ là danh điều chưa biết, đệ tử môn phái kì quỷ thần bí dùng độc?

Phùng Nhạc khổ tâm mà suy nghĩ.

Kì Triệu Hòa mới mặc kệ tổng quản đang buồn rầu cái gì, lôi kéo Tô Tương Lê tiếp tục đi về phía trước, khi đi ngang qua người tổng quản ném một câu.

“Thay ta lấy chút bích loa xuân cùng trà tới Hàn Thấm viên.”

Nói xong, liền dắt Tô Tương Lê khoái trá rồi đi.

## 12. Chương 12: Lo Lắng Cho Tương Lai

Hàn Thấm viên là một trong số ít hoa viên của Kì Phong sơn trang, mặc dù chủ tử không ai yêu ngắm hoa, nhưng hoa viên vẫn được chăm sóc gắm hoa rực rỡ, nhưng ở cả một phiến cây mạnh mẽ xanh biếc lại xen lẫn mấy phần đỏ bừng, hơn nữa có dòng nước chảy nhỏ giọt ở bên đình các tinh xảo, cách tiên cảnh cũng không xa lắm.

Giờ phút này Tô Tương Lê liền ngồi ở tiểu đình, vịn phần chuyên chú nhìn nam tử đối diện ngâm trà.

Lá thuốc lượn lơ, mùi hương thanh nhã làm lòng người cũng trở nên yên tĩnh.

“Ngâm bích loa xuân không được dùng nước cực nóng, trước dùng nước sôi rửa quá chén trà, rồi trực tiếp rót nước sôi vào, mở ra một trận tĩnh trí.”

Động tác Kỳ Triệu Hòa cực kì tao nhã, làm nàng xem đến mê.

Tiếp theo, hắn đem ấm trà đặt ở một bên.

“Hình mỹ, sắc diễm, hương nồng, vị thuần tứ tuyệt là đặc sắc của bích loa xuân.”

Hắn nhẹ nhàng chơi lá trà, hướng nàng giải thích.

“Bích loa xuân tốt nhất sắc màu xanh biếc, mùi nồng đậm như hoa hương, thân phi tự hào, cuốn khúc như loa.”

“Thực sự rất thơm, chỉ nhìn nhan sắc cùng nghe thấy lên mùi hương chỉ biết so với loại ta trộm từ cậu rõ ràng là cấp bậc hoàn toàn bất đồng.”

Tô Tương Lê tán thưởng nói.

Đây là đương nhiên, đây chính là cống trà a.

Kỳ Triệu Hòa cười, lại chờ một hồi lâu.

“ Nước ấm hẳn là không sai biệt lắm.”

Hắn cầm lấy ấm trà, trực tiếp ở trong chén trà không rót vào bảy phần tám nước ấm.

“ Ý, không bỏ lá trà sao?”

“ Nước trước trà sau.”

Hắn đem một cái chén trà đặt ở trước mặt nàng, sau đó tay cầm một ít lá trà, thả vào trong chén.

Chồi lá xoắn ốc kia chậm rãi chìm vào chén, màu xám bạc đập dềnh ở trên mặt nước, bay tán loạn như giấy.

Sau khi để cho chén nước hấp thu lấy lá trà, bọt khí thật nhỏ nhẹ bốc lên, lại là một phen cảnh trí.

Cuối cùng mặt nước lại bình tĩnh, hần lại rót vào một chút nước ấm, chén trà lại chạy theo một dòng chảy nhất định, trong lúc nhất thời tựa như khói bốc lên.

“Mời.”

Hần gơ lên chén trà của bản thân.

Tô Tương Lê cũng học theo cách hần cầm lấy chén trà, để bên mũi ngửi thấy mùi hương như hoa thanh nhã, sau đó nhấp một ngụm.

“Thực sự thơm quá, hảo hảo uống nha.”

Nàng mang vẻ mặt say mê, vui lòng tán thưởng.

Cảnh đẹp xứng trà tốt nhất, hơn nữa trước mắt còn có mỹ nhân..... Khụ, xem như nàng đi đến tiên cảnh nàng cũng không khác biệt lắm a.

Chỉ là nàng đang vui vẻ, bên cạnh đã có người nhìn mà hết hồn, khó có thể tin.

Bạch y công tử ôn hòa có kiên nhẫn này thật là thiếu chủ nhà hần sao, hay là hần bị yêu quái gì nhập vào, bằng không làm sao có thể mang theo một cô nương về nhà phẩm trà?

Phùng Nhạc chịu đả kích nặng. Hần tổng cảm thấy thiếu chủ lấy nước sôi đổ lên mọi người so với như bây giờ còn bình thường hơn a!

“Không nghĩ tới ta cũng có gặp được một người giống như ngươi nha.”

Tô Tương Lê vừa vui vẻ uống trà, vừa nói.

Kì Triệu Hòa nhú mày.

“Ngươi là nói loại người nào?”

“Chính là giống như ngươi công tử xinh đẹp, có khí chất, trong nhà lại có tiền a.”

Phùng Nhạc nghe vậy không khỏi kinh hãi, hần biết cuộc đời thiếu chủ thống hận nhất là người ta nói bộ

dạng hần mã, cô nương này chỉ sợ thấy máu sau năm bước chân a.

Không ngờ Kì Triệu Hòa lại một chút cũng không giận, chỉ cười nhẹ nói:

“Ta tốt như người nói sao.”

“Ta có điểm nào nói sai rồi sao?”

“Ta không phải cái gì mà công tử nhà giàu.”

Hai mắt hần buồn bã.

“Mẫu thân ta chỉ là ngoại thất của phụ thân ta thôi, ngay cả thiếp cũng còn không được tính nữa là.”

“Cái gì? Phụ thân người thật sự là hơi quá đáng, làm sao có thể sinh người lại không chịu trách nhiệm?”

Nàng bật thốt lên nói, theo sau cảm thấy nàng nói như vậy giống như không thỏa đáng.

“A, thật có lỗi, ta nhất thời kích động.....”

“Không sao, cũng nhiều năm rồi, ta đã sớm tiếp nhận rồi thân phận của mình.”

Hần cho nàng một nụ cười chua xót.

“Mẫu thân ta cũng là người rộng rãi, nàng ấy chỉ cần có ta là đủ rồi, không cần danh phận.”

“Nói như vậy cũng không được.”

Tô Tương Lê nhú mày.

“Phụ thân người nếu không thích mẫu thân người, sao lại trêu chọc nàng, nếu là thích, sao không đem nàng lấy về nhà?”

Nàng luôn luôn không thể chấp nhận chế độ chồng chung, nhưng thời đại này chính là như thế, cũng hiểu được thời đại này đích thứ rõ ràng, giống như hần là con do ngoại thất sinh, chẳng những không thân phận không địa vị, ngay cả muốn kết hôn nữ nhi nhà người ta cũng không dễ dàng.

“Phụ thân ta gia đại nghiệp đại, ở Mục quốc cực có quyền thế, không phải nữ tử xuất thân nhà nghèo như mẫu thân ta có thể gả? Bất quá phụ thân ta đối với hai mẹ con chúng ta cũng coi như không tệ, ít nhất cũng thay chúng ta tu kiến Kì Phong sơn trang này.”

“Kim ốc tàng kiều03 mới đúng?”

Nàng hừ nhẹ, chuyện này thật đúng là khó có thể chấp nhận được mà, chỉ là e ngại mặt mũi của hấn nên khó mà nói ra.

Phùng Nhạc nghe hai người nói chuyện, cũng muốn thay Hoàng Đế chủ tử của hấn rơi lệ thương cảm.

Trời biết, Hoàng Đế chủ tử so với bất kỳ ai rõ ràng là muốn tiếp mẫu tử bọn họ tiến cung, đại tiểu thư cùng thiếu chủ cố tình không chịu, hơn nữa đại tiểu thư chẳng những muốn thiếu chủ theo họ nàng, thậm chí còn kiên trì không cho mọi người gọi nàng là phu nhân, chỉ cho gọi nàng “Đại tiểu thư”.

Hoàng Đế chủ tử thật sự khuyên không nổi nàng, đành phải đem bốn phía nơi đại tiểu thư ở là Kì Phong sơn trang tu kiến, chỉ mong cho bọn họ trôi qua những ngày tháng thoải mái, kết quả lại còn bị nói thành nam nhân nuôi ngoại thất .....

Hôm nay lại có người không kiêng nể gì phỉ báng đương kim Hoàng Đế cũng là lần đầu tiên.

“Aizz, ta biết thân phận ta thấp kém, nếu Tiểu Lê Nhi bởi vậy không muốn kết giao bằng hữu với ta, chuyện này cũng là có thể hiểu được.....”

Kì Triệu Hòa than nhẹ.

“Người đang nói linh tinh gì thế, ta làm sao có thể bởi vì xuất thân của người mà không cần bằng hữu người?”

Tô Tương Lê vội la lên:

“Chẳng lẽ người sẽ bởi vì ta rất nghèo liền cùng ta tuyệt giao?”

Ai nha, tùy tiện nói vài câu nàng liền gấp thành như vậy, thực sự rất thiện lương, thật đáng yêu nha!

Tâm tình Kì Triệu Hòa rất tốt.

“Đương nhiên sẽ không.”

Hắn phi thường thành khẩn nói.

“Ta thưởng thức là Tiểu Lê Nhi thiện lương.”

Nàng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trên mặt xẹt qua màu hồng phấn đỏ ửng, sau một lúc lâu mới nhỏ giọng nói:

“Cho nên a, ta cũng không phải bởi vì gia thế của người mới muốn cùng người làm bằng hữu!”

Khụ khụ, nàng là bị sắc đẹp của hắn mê hoặc a.

“Vậy là tốt rồi.”

Hắn lại lần nữa nhoẻn miệng cười.

“Ta không có bằng hữu nào, không hy vọng ngay cả bằng hữu này cũng không có.”

“Sẽ không!”

Nàng buông chén trà, vẻ mặt thương cảm nắm giữ tay hắn.

“Người yên tâm, chỉ cần người còn nguyện ý để ý tới ta, ta vĩnh viễn sẽ xem người là bằng hữu.”

Phùng nhạc nghe vậy, khóe miệng run rẩy.

Thiếu chủ nhà hắn nói những lời này, rõ ràng là muốn lừa người chết không đền mạng a!

Bên ngoài cũng không biết có bao nhiêu người cả nam lẫn nữ muốn làm “Bằng hữu” của thiếu chủ, là bản thân thiếu chủ mặc kệ những người đó, mới có thể không có bằng hữu nào a.

Cũng chỉ có cô nương không biết từ chỗ nào chui ra này cái gì cũng không hiểu mới ngây ngốc tin tưởng lời thiếu chủ nói.

Aizz, hắn thực lo lắng tương lai của vị Tô cô nương này a.

03: nhà vàng cát mỹ nhân

### 13. Chương 13: “đại Tiểu Thư” Của Kỳ Phong Sơn Trang

Tối nay thời tiết không tệ, ánh trăng sáng rõ, mặc dù có đốt đèn, tầm mắt cũng là dựa vào ánh trăng mà thực rõ ràng, nhưng mà đối người nào đó mà nói, chuyện này cũng như ác mộng như tối đen không ánh đèn.

“Không hổ là thành danh vượt qua ba mươi thành, được mọi người xưng tụng kiếm tiên lão tiền bối a, tuy rằng con người không là gì cả, công phu nhưng thật ra không tệ.”

Kì Triệu Hòa khẽ thở dài, trả kiếm vào vỏ.

Lời tuy nói như vậy, hắn lại chỉ dùng ba chiêu liền khiến đối phương bị thương nặng.

Trên giang hồ mọi người đều cho rằng hắn công phu tầm thường, chỉ là làm việc âm hiểm, dụng độc tàn nhẫn mới làm người ta nghe tin đã sợ mất mật, nhưng trên thực tế Kì Triệu Hòa chính là lười ra tay so đấu.

Nếu chỉ giơ tay đã có thể làm địch nhân gục thì cần gì phải lãng phí khí lực động đao động thương?

Cho nên phạm là có thể sử dụng độc giải quyết, hắn đều dụng độc, thực sự không được mới ra tay.

Bất quá trên đời này người có thể làm cho hắn ra tay thật sự không nhiều lắm, mới có thể làm cho ngoại nhân nghĩ lầm hắn chỉ biết hạ độc, công phu quyền cước binh đao đều không được.

Trời mới biết hắn từ lúc mười lăm tuổi đã có thể cùng Minh Chủ Võ Lâm đương nhiệm – ông ngoại hắn bất phân thắng bại.

Trở lại chuyện chính, người được gọi là kiếm tiên Trần Vị Tiên có thể tiếp được hắn ba chiêu, có thể thấy được hắn ở kiếm pháp nghiên cứu quả nhiên không phải giả, ở toàn bộ võ lâm, người có thể tiếp ba chiêu của hắn không biết vượt qua hai mươi người hay không.

“Người, người tên âm hiểm giả dối võ lâm biến chất này, có tư cách gì bình luận nhân phẩm của ta?”

Trần Vị Tiên kìm ồ ồ che vết thương đang phun máu ở ngực, vừa thở dốc vừa giận dữ mắng.

Hắn thành danh đã lâu, luôn luôn cho rằng kiếm pháp của hắn độc bộ thiên hạ, hôm nay nhưng lại bị một tên hậu bối nghe nói công phu không ra gì đã thương nặng, tâm không khỏi nhận đả kích nghiêm trọng.

“Ta quả thật không phải chính nhân quân tử gì, bất quá gian dân thê tử của bằng hữu sau lại giết người diệt khẩu, lại còn giá họa cho người khác – loại sự tình này ta còn khinh thường lắm.”

Kì Triệu Hòa chậm rãi nói, sắc mặt Trần Vị Tiên thay đổi.

“Thế nào, ngươi cũng muốn nói ta ngậm máu phun người sao?”

Kì Triệu Hòa thấy hần phản ứng, mỉm cười nói.

“ Những người từng bị ta xử qua, tám chín phần mười đều sẽ nói như vậy, ngươi không phải người đầu tiên.”

Trần Vị Tiên nhìn hần, không thể tin chậm rãi trừng mắt to.

“Chẳng lẽ ngươi là phụng mệnh lệnh Minh Chủ Võ Lâm .....”

Chuyện kia cũng đã là chuyện mấy chục năm trước, chuyện năm đó hần làm thật ẩn mật, làm sao có thể bị đào ra?

Hần vốn nên không quan tâm mà tranh thủ thời gian, liều chết phủ nhận, nhưng chuyện cũ đột nhiên bị nói toạc, làm cho hần khiếp sợ đã quên vì bản thân mà cãi lại.

Trước kia hần mơ ước tẩu tử xinh đẹp của La gia đã thật lâu, cho nên năm đó khi bằng hữu đến nhà hần bái phỏng, mọi người uống rượu nhiều lần, vì uống quá chén, thừa dịp cảm giác lâng lâng hần liền lên vào La gia, làm nhục thê tử của bằng hữu.

Hần nguyên tưởng bố trí thành kẻ xấu xâm nhập nhằm thoát tội, không ngờ bằng hữu không biết tại sao lại rất nhanh liền tỉnh rượu về nhà, phá vỡ chuyện tốt của hần, còn dự tính làm to chuyện, hần bất đắc dĩ đành phải giết cả nhà La gia, lại giá họa cho tà giáo đang hại võ lâm lúc ấy.

Lúc ấy bằng hữu của hần vừa vặn là người khiển trách tà giáo lợi hại nhất, cũng bởi vậy mọi người đều tin cho rằng thực nhận định người La gia là tà giáo giết.

Lúc hần làm việc này Kì Triệu Hòa còn chưa có sinh ra đâu, làm sao có thể sẽ biết?

Mà Kì Triệu Hòa vừa nói câu kia làm Trần Vị Tiên không khỏi nhớ tới những năm gần đây Kì Triệu Hòa chung quanh đã thương người loạn cả lên, mà vị Minh Chủ Võ Lâm kia luôn luôn nhiệt tình vì lợi ích chung, chính trực cũng chưa từng lấy ra xử lý theo luật giang hồ. Mọi người đều cho rằng phẩm hạnh con người dù cho là ai cũng có khuyết điểm, Minh Chủ Võ Lâm quá mức cứng chiều ngoại tôn.

Hiện nay xem ra, đối tượng Kì Triệu Hòa xuống tay, chỉ sợ không phải tùy tiện chọn, chỉ sợ hơn phân nửa là giống hần loại thanh danh không tẻ, nhưng kỳ thực đã làm chuyện gì đó trong tối, xấu xa vô lương tâm đi?

“Không liên quan đến gia gia, chỉ là tự ta muốn làm.”

Kì Triệu Hòa lạnh lùng nhếch môi.

“Ta muốn mệnh ai còn cần tới lí do gì sao?”

Không, hẳn biết không phải là như vậy.

Trần Vị Tiên rốt cục hiểu được người mà trên giang hồ gọi là yêu nghiệt Kì công tử là người như thế nào, nếu nếu có thể, hẳn tình nguyện vĩnh viễn không biết.

Bởi vì, chân tướng kia là phải dụng mệnh đổi lấy.

Hắn cuối cùng nghe được tiếng vang, là khi Kì Triệu Hòa rời đi mang theo tiếng gió.

Kì Phong sơn trang mọi người rõ ràng cảm nhận được Thiếu Chủ nhà mình gần nhất tâm tình vô cùng tốt.

Mặc dù bọn họ hiểu được Thiếu Chủ kỳ thực không giống như ác danh mà mọi người đồn đãi ở bên ngoài, nhưng là thanh danh ở bên ngoài vẫn là tệ. Hơn nữa hắn luôn đem người hắn không vừa mắt xử lý cũng là sự thật. Bởi vậy tuy rằng đến nay hắn chưa từng đối với hạ nhân trong trang hạ thủ nặng qua nhưng là mọi người khi đối mặt với hắn vẫn nơm nớp lo sợ.

Lại nói, không hạ thủ nặng tay cũng không có nghĩa là sẽ không chinh người, trước kia bọn họ nếu chọc Thiếu Chủ không vui, kết cục nhưng là thê thảm vô cùng, Thiếu Chủ còn nhiều biện pháp ép buộc người đến chết đi sống lại mà vẫn quang minh chính đại.

Chính là thời gian này Thiếu Chủ ở bên ngoài vẫn như trước thanh danh xấu không tả, hôm qua mới nghe tin hắn diệt môn phái này, hôm nay lại có đệ tử danh môn chính phái đến trang cáo trạng, lên án Thiếu Chủ đối với sư tôn bọn họ hạ độc, khiến cho người ta sống không bằng chết.....

Điều khác biệt là gần nhất Thiếu Chủ đối với người trong trang nhưng thật ra khoan dung thật sự, có vài người ở trước mặt hắn phạm vào sai lầm không nhỏ, nhưng hắn lại cười trừ.

Phải biết rằng, tốc độ lưu truyền bát quái mặc kệ ở đâu hay thời đại nào cũng là phi thường nhanh chóng.

Rất nhanh, “Tô cô nương” thường đến bãi phóng kia tựa hồ là nguyên nhân chính làm tính cách Thiếu Chủ chuyển biến, tin tức này lập tức truyền khắp toàn bộ sơn trang.

Mọi người đều cho rằng Tô cô nương là bỏ tất hạ phạm cứu khổ cứu nạn, hy sinh chính mình cứu vớt mọi người trong trang, đáng giá bọn họ đem bức họa của nàng mà ba bữa cung phụng thật tốt.

Đương nhiên bất quá này cũng không tránh được tránh cho truyền vào trong tai người được mọi người trong trang gọi là “Đại tiểu thư” Kì Kiều Phượng. Bởi vậy nàng liền thoát khỏi công vụ phức tạp rất khó bỏ xuống kia, hưng phấn chạy về nhà muốn chứng thực..... Khụ, là cuộc sống cảm tình thân thiết của nhi tử của nàng.

Mà khi nàng vừa chạy về tới trang liền vừa vặn nhìn thấy nhi tử thái độ khác thường ngồi ở trong vườn Hàn Thâm ngắm hoa.

## 14. Chương 14: Cuộc Trò Chuyện Giữa Tỷ Đệ

“Không thể tưởng được Kì công tử lại cũng có lúc ngắm hoa nhàn hạ thoải mái đến như vậy.”

Kì Kiều Phượng vừa nói, vừa nhẹ nhàng linh hoạt nhảy vào trong đình, ở trước mặt hắn ngồi xuống.

“Ngẫu nhiên cũng nên học đòi văn vẻ một phen.”

Hắn đem một ly trà đẩy tới trước mặt mẫu thân.

“Kì nữ hiệp không phải đang vội đại sự của võ lâm sao, hôm nay thế nào đột nhiên có thời gian rảnh về nhà?”

Nói đến vị Kì nữ hiệp này, tuy rằng đã là nữ nhân có hài từ hai mươi, nhưng chính nàng lại ba mươi bảy tuổi, mà thân sang sảng gọn gàng, khuôn mặt trang điểm lên không hiện lão làm cho nàng nhìn chỉ khoảng ba mươi, đúng là thời khắc nữ nhân thành thực xinh đẹp nhất, nàng trán buồn lộ ra anh khí, làm dung mạo nàng càng hiện ra sắc.

Nàng cùng Kì Triệu Hòa đứng ở cùng nơi, bộ dạng cực kì tương tự, cũng không giống mẫu tử mà giống như tỷ đệ.

Kì Kiều Phượng không chịu thừa nhận Hoàng Đế kia là trưởng phụ, cũng không thích bị con gọi “mẫu thân” vì sẽ già đi, bởi vậy từ nhỏ liền quy định Kì Triệu Hòa trước mặt người khác chỉ cho gọi nàng “Kì nữ hiệp”, không ít người nghĩ lầm bọn họ mẫu tử không hợp nhau.

Nàng cùng phụ thân – Minh Chủ Võ Lâm là cùng một tính cách, nhiều năm qua giúp đỡ phụ thân xử lý chuyện lớn nhỏ trên võ lâm, con người cũng công bằng. Cho nên cứ việc tại thời đại lễ giáo nghiêm ngặt chưa cưới sinh con, nhưng cũng không gặp nhiều lắm chê trách, dù sao nữ nhân giang hồ cũng không câu nệ tiểu tiết, thậm chí mấy năm nay hành hiệp trượng nghĩa việc làm cho nàng vẫn chiếm được không ít hảo danh.

Nếu không vì nàng là thân nữ nhi, đợi lão minh chủ từ nhậm sau, vị trí Minh Chủ Võ Lâm kia để cho nàng

tiếp tục tiếp được cũng không bao nhiêu người phản đối.

“Dù bận thế nào cũng không thể không về nhà a.”

Kì Kiều Phượng nhún vai, bưng ly trà lên cô lơ cô lơ một hơi uống thấy đầy, còn không thể nào vừa lòng tấp chặc lưỡi.

“Hương vị là tạm chấp nhận, nhưng ngày quá nóng uống trà nóng không chê buồn sao?”

Kì Triệu Hòa thấy thế, thở dài:

“Nếu làm cho người ta biết người ả thượng đẳng bích loa xuân như vậy, còn đánh giá nó như vậy, rất nhiều người sẽ thương tâm.”

Mẫu thân này của hần thật là phi thường..... Dững cảm a.

“Rất nhiều người trong miệng người, có bao gồm Tô cô nương?”

Nàng hưng trí bừng bừng hỏi, nói thẳng, tuyệt không hàm súc.

“Hóa ra Kì nữ hiệp khó được dịp đập cửa về nhà, là vì hỏi cái này?”

Kì Triệu Hòa hơi hơi nhếch môi, đầu ngón tay nhẹ vỗ về chén duyên, quả thật muốn gọi Tô Tương Lê đến.  
haha

Lại có rất nhiều ngày không gặp được nàng, quái là rất nhớ nàng đây!

Nếu không phải hần đối nhân lực của bản thân có tin tưởng, xác định Tiểu Lê Nhi đối với hần có cảm tình, bằng không hần cũng phải hoài nghi nàng chính là ở mặt ngoài giả trang bộ dáng có lệ. Nếu không nàng thế nào có thể quay người lại liền đem hần triệt để để qua sau đầu, chạy tới nghiên cứu sách thuốc gì gì kia.

Thậm chí lúc phát hiện hần “Lược thông y lý” xong, lời kéo hần ba câu không rời đàm luận y đạo, tuyệt không quan tâm hần. Khiến cho hần cũng không biết chính mình rốt cuộc nên may mắn vẫn là chán ghét hần y thuật không sai a.

Kì Kiều Phượng nhìn chăm chăm động tác nhỏ của hài tử khi suy tư, không nhận được nhú nhú mày.

“Thật là kỳ quái, người rõ ràng là từ trong bụng ta bật ra, vẫn là một tay ta nuôi lớn lên, suốt hai mươi năm cùng hỗn đản kia chỉ gặp qua vài lần, thế nào cá tính cùng cử chỉ lại cùng hần giống nhau như đúc?”

Nàng trong miệng hỗn đản, tự nhiên là chỉ phụ thân của hài tử.

Thật nghĩ không ra tại sao có thể như vậy.

Nếu nói diện mạo, Kì Triệu Hòa khẳng định là cùng nàng có vẻ tương tự, nhưng tính tình bình tĩnh này, cùng với cách nói năng cùng cử chỉ như thế gia công tử tao nhã, lại một chút cũng không giống người hào sảng như nàng, ngược lại cùng Hoàng Đế lão cha đáng giận kia của hắn giống nhau như đúc.

Hơn nữa nhi tử này của nàng đầu không biết thế nào trưởng, nàng cùng phụ thân nàng tay cầm tay từ thuở nhỏ dạy hắn võ công, công phu của hắn trò giỏi hơn thầy cũng không kỳ quái, nhưng cầm kỳ thư họa linh tinh việc phong nhã đáng lí ra không nên biết, vậy mà hắn cũng là mọi thứ tinh thông, dường như từ nhỏ đã có phân khí chất tao nhã, làm cho hắn dù văn hay võ đều không tầm thường.

Khó trách bên ngoài không có người tin tưởng võ công hài tử của nàng so với phụ thân nàng còn muốn tốt hơn.

“Giống hắn có cái gì không tốt? Kì nữ hiệp không phải thích hỗn đản kia?”

Có thể thấy được giống hỗn đản kia vẫn là thực nổi tiếng.

“Ngươi cái đồ nghiệt tử này!”

Kì Kiều Phượng đột nhiên bị hài tử chế nhạo như vậy, thẹn quá hóa giận trực tiếp đem cái cốc hướng trên mặt có thần thái cực giống tình nhân hung hăng ném đi qua.

Hai mẹ con chỉ cách khoảng cách một cái bàn đá, động tác Kì Kiều Phượng lại nhanh chóng, vốn là rất khó tránh đi, nhưng mà Kì Triệu Hòa biết rõ tính tình mẫu thân, sớm có phòng bị, không nhanh không chậm đưa tay tiếp được cốc sứ mạnh mẽ bay tới.

“Kì nữ hiệp a, bộ trà cụ này có giá trị bằng chi phí bách tính bình dân toàn gia mười năm ăn mặc đó.”

Kì Triệu Hòa chậm rì rì nói.

Kì gia tuy rằng không thiếu tiền, bất quá hắn ngoại công cùng mẫu thân cũng không là giỏi về quản lý tài sản nhân, đối tiền bạc không có khái niệm gì, Hoàng Đế phụ thân kia của hắn đối mẫu thân yêu như mạng, có thứ tốt đều liều mạng hướng nơi này đưa qua, nhưng người thu lễ này lại nửa điểm không để ở trong lòng.

“Cái gì? Lại quý như vậy?”

Kì Kiều Phượng nhướng mày.

“Quả nhiên là tên hôn quân.”

Kì Triệu Hòa cười nhẹ, trong lòng có chút thương hại phụ thân, lại yêu phải nữ tử làm người ta không tiêu tâm như vậy, cũng may Tiểu Lê Nhi nhà hắn sẽ không như vậy.....

Vừa nghĩ đến Tô Tương Lê, tâm tình hắn cũng rất tốt, hoàn toàn không có ý thức được hắn lại đem quan hệ bản thân cùng Tô Tương Lê xem như phụ thân và mẫu thân hắn giống nhau.

“Này này, ngươi còn chưa nói ngươi cùng Tô cô nương kia là chuyện gì xảy ra đâu!”

Kì Kiều Phượng cũng không dễ dàng bị dời đi lực chú ý như vậy.

“Còn có cái gì để nói, người không phải là nghe nói không ít, mới gấp trở về xem náo nhiệt? Ta cùng nàng không có tư tình gì, người trong trang nhìn thấy đó là toàn bộ.”

“Lời này không đúng, đối với ngươi mà nói, mang một cô nương về nhà cũng đã là có tư tình.”

Kì Kiều Phượng lắc đầu, nàng rất hiểu biết hài tử nhà mình.

Kì Triệu Hòa cười.

“Ta bất quá là thấy nàng thú vị thôi, không nghĩ nhiều lắm.”

“Ta nói con a, kỳ thực ngươi có thân hay không cũng không sao cả, ta là mẫu thân nhìn thấy rất rõ. Dù sao cũng chỉ là hương khói thôi, ở ta đã sớm cắt đứt, ngươi có con nối dòng tự nhiên sẽ tốt, không mà nói cũng không sao.”

Nhưng khó có được cô nương vào được mắt ngươi, mặc kệ là cảm thấy người ta thú vị, hay là thích đối phương, nếu có thể, vẫn là nhanh chút đón vào cửa đi! Bằng không ta lo lắng ngươi lỡ mất cơ hội này, liền không còn có thể lập gia.”

Kì Kiều Phượng lời nói thâm thía khuyên nhủ.

“..... Lời này nghe qua tựa hồ là có chút đạo lý.”

Hắn nghiêm túc suy tư.

Kì Kiều Phượng hừ nói:

“Nói nhảm, ngươi nhưng là ta nhìn từ nhỏ đến lớn, trên người có mấy cọng lông ta đều biết đến.”

“Hả? Mấy cọng?”

Hắn nhú mày.

“Ngươi, xú tiểu tử này!”

Mắt hạnh Kì Kiều Phượng trừng, tay liền hướng trên mặt hài tử chụp tới, sử dụng công phu.

Kì Triệu Hòa cười né tránh, nhấc lên hạ xuống hai lần liền hóa giải thế công sắc bén kia.

“Hảo hảo, ta đã biết, mấy ngày nay sẽ cẩn thận ngấm lại.”

Hắn tuy rằng không biết là bản thân yêu Tiểu Lê Nhi, bất quá cưới nàng tựa hồ cũng không phải là chuyện gì quá xấu, chính là hắn chưa từng nghĩ tới hôn sự của bản thân, chuyện này nên hảo hảo suy tư một phen.

“Hừ, ngươi đem lời của ta nói để ở trong lòng là tốt rồi.”

Kì Kiều Phượng thế này mới thu tay, ngồi trở lại ghế tựa.

“Kiếm tiên tối hôm qua đã chết, một kiếm trí mạng, là bút tích của ngươi đi?”

“Ừ.”

Hắn nhàn nhạt ứng thanh.

“Ta đã nói mà, trong chốn vô lâm này kiếm pháp có thể thắng hắn không vài người, mà những người đó làm sao đi tìm hắn gây phiền toái, nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có ngươi.”

Kì Kiều Phượng gật gật đầu, ngôn ngữ gian lại không có ý trách con.

“Trần Vị Tiên công phu không tệ a, ta dùng ba chiêu mới đắc thủ.”

“Nếu không rõ ràng võ công của ngươi, thực sẽ cảm thấy ngươi cuồng vọng tự đại.”

Nàng liếc con một cái.

Nói người ta công phu hảo, kết quả chính mình mới dùng ba chiêu đã giết đối phương, chẳng phải là biến thành khoe khoang?

“Ta nói là sự thật.”

Hắn thay mẫu thân cùng bản thân lại rót chén trà.

“Cho nên hắn rút cuộc làm cái gì? Ta nhớ người không thường giết người.”

Hài tử của nàng là thích dùng độc chinh người thống khổ.

“Hai mươi lăm năm trước, hắn cưỡng hiếp thê tử của bằng hữu, lại giết cả nhà đối phương.”

Kì Triệu Hòa đậm mạc nói.

“ Mẹ nó nhục, người thống hận nhất loại người này.”

Kì Kiều Phụng cười lạnh.

“Thật khó cho hắn bình thường còn giả bộ bộ dáng đắc đạo cùng trang nghiêm.”

“Đúng vậy, chỉ biết thêm phiền toái cho ta.”

Kì Triệu Hòa nhấp ngụm trà.

Hắn thật là người thực lời, lời đến nếu muốn giết nhân đả thương người, tình nguyện dùng độc cũng không muốn động quyền cước, động đao kiếm, mà lời như hắn, làm sao có thể không có việc gì chạy đi tìm nhân phiền toái?

Người chết dưới tay hắn, đều là trừng phạt đúng tội.

Những người này ở trên giang hồ thanh danh phần lớn cũng không tệ, khi gây án tâm tư kín đáo, cơ hồ chưa lưu lại dấu vết, khó có thể tìm được chứng cứ chứng minh bọn họ làm việc cực ác này.....

Được rồi, hoặc là nên nói là hắn lời đi tìm, càng lời phí tâm tư đem hành vi đối phương phạm tội chiêu cáo thiên hạ để nhận bình phán, dù sao hắn tự động thủ không phải bớt việc hơn sao?

Cho dù ngoại nhân bởi vậy mắng hấn ồn ào huyên náo, lại đưa cho hấn cái danh hiệu yêu nghiệt linh tinh, hấn cũng lười làm sáng tỏ, dù sao người có lá gan đến Kì Phong sơn trang “đòi công đạo” không nhiều lắm, mặc dù thực sự có người tới cửa khiêu chiến, Phùng Nhạc cũng sẽ xử lý thỏa thỏa đáng làm, hoàn toàn không cần hấn lo lắng.

Về phần Phùng Nhạc vì thế bận sức đầu mẻ trán, tức giận đến giờ chân, còn không quên mắng hấn..... cũng tùy hấn đi đi!

“Ta nói Kì công tử a, ta hiểu được người không cần thanh danh của bản thân, nhưng người có nghĩ tới, nếu kia Tô cô nương ở bên ngoài nghe nói chuyện của người..... Chỉ sợ sẽ bị dọa chạy hay không!”

Kì Triệu Hòa nhếch môi.

“Sẽ không, Tiểu Lê Nhi nói ta là người tốt.”

Không biết vì sao, hấn chính là có nắm chắc Tiểu Lê Nhi sẽ tin tưởng hấn.

Ánh mắt Kì Kiều Phượng đầy hứng thú nhìn con.

Chậc phun phun, xem ra con trai của nàng lúc này thực đối với nữ tử quan tâm, cố tình chính hấn còn chưa có cảm giác được.

“Được rồi, cho dù nàng tin tưởng người, người cũng phải vì nàng ngẫm lại, nàng chính là cô nương gia bình thường, tay trái gà không chặt, người ở bên ngoài kết nhiều cừu gia như vậy, người ta không đánh lại được người, vạn nhất biết quan hệ các người tốt, chạy tới đối phó nàng làm sao bây giờ?”

Nàng chờ mong nhìn con.

Lấy trình độ thông minh của hài tử, nàng vừa nói, hấn hấn là sẽ nghĩ đến muốn đem người ta cưới về hảo hảo bảo hộ đi?

Kể từ đó, thời khắc ôm cháu nàng sớm chờ mong có lẽ sắp tới.....

“Kì nữ hiệp nói đúng.”

Kì Triệu Hòa suy xét hạ, gật gật đầu.

“Hai ngày tới ta phái ám vệ đi Ích Sinh Đường thủ là được.”

“Người người người.....”

Thật sự là tức chết nằng, hai mẹ con bọn họ cũng không tránh khỏi rất không ăn ý!

“Ta làm sao có thể sinh hạ người, hài tử bình thường khôn khéo đòi mạng, ở phương diện cảm tình lại thủy chung không thông suốt a?”

Nếu không phải từ sáu, bảy năm trước nằng liền đánh không thắng con nhà mình, động thủ ngay cả góc áo của hắn đều không sờ tới, xú tiểu tử này đối mặt mẫu thân vẫn không chút nhún nhường, nằng thật đúng là muốn hung hăng ở trên đầu con gố vài cái, xem có thể làm cho hắn thông suốt hay không.

“Được rồi, mẫu thân, chuyện Tiểu Lê Nhi người cũng đừng quản.”

Kì Triệu Hòa rất khó đứng đắn gọi nằng một tiếng mẫu thân.

“Ta cùng Tiểu Lê Nhi chính là bằng hữu, cho dù ta thích nằng, nằng còn chứng mắt ta đây! Nằng đối bệnh nhân đều dụng tâm hơn so với ta.”

Ai, nói đến cái này hắn thực đau thương.

“Cái gì? Lại có cô nương không hề đem người đặt ở đấy mắt?”

Kì Kiều Phượng một mặt không thể hiểu nổi tròng mắt to.

“Đúng vậy.”

Cho nên hắn mới thích Tiểu Lê Nhi như vậy.

Nếu không phải lúc vừa nhận thức tươi mới cảm qua đi, đã sớm nên gãy, nhưng hắn chờ mong Tiểu Lê Nhi cùng người khác là không đồng dạng như vậy.

Kì Triệu Hòa cúi mắt nhìn chén trà màu xanh, lại lần nữa nhớ tới cô nương ôm ấp thưởng thức, khoái trá pha trà, bên môi cực hiếm thấy lộ ra ý cười ôn nhu.

Tiếp qua hai ngày liền có thể nhìn thấy nằng đây, thật tốt.

## 15. Chương 15: Nàng Cảm Giác Như Bị Bỏ Rơi

Cuộc sống gần đây của Tô Tương Lê phi thường phong phú khoái trá.

Trừ bỏ chạy qua chạy lại hai nơi y quán, hiệu thuốc, bây giờ còn hơn một nơi để đi — Kì Phong sơn trang.

Nàng từng có một đoạn thời gian rất dài thân thể cũng không tốt, ngay cả cửa nhà cũng không vô chẳng ra, đương nhiên càng không có gì bằng hữu, cho nên thực hiểu được cảm giác cô độc, nàng không hy vọng Kì Triệu Hòa cũng có loại cảm giác này.

Hôm nay nàng ở trong y quán chữa bệnh từ thiện lâu hơn một chút, liền vì ngày mai tranh thủ thời gian đi Kì Phong sơn trang.

Nàng cùng Kì Triệu Hòa hẹn xong rồi, hắn muốn dạy nàng cưỡi ngựa.

Bởi vậy lúc nàng xem bệnh xong, mặt trời đã hạ xuống đỉnh núi.

“Ai a, thực sự chậm.”

Nàng xem bệnh một bệnh nhân cuối cùng xong, xem sắc trời bên ngoài, không khỏi dọa khiêu, vội vàng thu thập này nọ về nhà.

Nàng rất ít ở sau khi mặt trời lặn mới trở về, bởi vì tỷ tỷ sẽ lo lắng.

May mà trong nhà cách y quán cũng không xa, đi không quá hai khắc đã tới.

Chính là khi về nhà, nàng lại phát hiện không khí thập phần dị thường.

Biểu đệ mới bốn tuổi đáng người giống như cục bông thường lui tới bàn ôm một cái giỏ bánh ngọt mằn nhằn ăn, mợ một mặt giấu không được sắc mặt vui mừng, nhưng khi cậu thấy nàng cũng là một mặt chột dạ áy náy.

Đây là có chuyện gì?

Tô Tương Lê có chút mơ màng.

Nàng biết bản thân cá tính cầu thả, tỷ tỷ thường giấu cột nàng mơ hồ, nhưng này không có nghĩa là nàng cái gì cũng đều không hiểu.

Qua nhiều năm cuộc sống ăn nhờ ở đậu như vậy, thần kinh của nàng đã sớm trở nên mất cảm, chính là đi

qua luôn luôn có tỷ tỷ thường ở phía trước che gió che mưa, nàng cũng sẽ không nhất thiết tự mình đối mặt, chỉ là hôm nay cảm giác bất đồng.

“Ách, Tương Lê người đã về rồi.”

Cậu có chút mất tự nhiên tiếp đón.

“Vâng, hôm nay trong y quán bận, cho nên liền trì hoãn.”

Nàng giản lược nói, lại chưa nói là vì ngày mai đi Kỳ Phong sơn trang mới “Tăng ca”.

Trên thực tế nàng không cùng ai đề cập qua Kỳ Triệu Hòa, ngay cả đối với tỷ tỷ, nàng cũng chỉ đơn giản nói gần nhất nhận thức bằng hữu mới, cũng may tỷ tỷ không tiếp tục truy vấn.

Nguyên nhân chính là nàng xem ra sư phụ phi thường không thích Triệu Hòa, trăm phương nghìn kế muốn khuyên nàng cùng hắn đoạn tuyệt lui tới, nhưng Triệu Hòa đối nàng tốt như vậy, nàng làm sao có thể cùng hắn tuyệt giao?

Nàng rất rõ ràng sư phụ sẽ không hại nàng, có vẻ như lời Triệu Hòa nói, hắn thân phận thấp kém, cho nên trưởng bối thật tình yêu thương nàng, cũng không hy vọng nàng cùng hắn lui tới đi?

Cho nên nàng rõ ràng không cùng người ngoài nói chuyện của hắn, sợ đưa tới phản đối, dù sao chính nàng biết Triệu Hòa là người tốt là được rồi, sư phụ nhắc đi nhắc lại, nàng nghe xong cũng là tai trái vào tai phải ra.

“Chuyện kia..... Tương Lê a.....”

Tô Tương Lê lấy lại tinh thần, thấy bộ dáng cậu muốn nói lại thôi, dưới đáy lòng âm thầm thở dài.

“Cậu nếu không có chuyện gì mà nói, ta về trước phòng tìm tỷ tỷ.”

Nàng đạm thanh nói.

Kỳ thực nàng so với tỷ tỷ càng chán ghét cậu cùng mợ.

Bọn họ luôn luôn cho rằng thân thể của nàng vẫn cứ không tốt, mới ba ngày hai đầu chạy y quán, bởi vậy bình thường chỉ biết kêu tỷ tỷ làm việc, cũng không dám yêu cầu “Thế nhược nhiều bệnh” nàng làm cái gì, chỉ sợ nàng có cái gì bất trắc, bọn họ sẽ bị phanh phui chuyện cũ rồi bị mọi người chỉ trích, nói bọn họ chiếm sản nghiệp Tô gia lại bức tử nữ nhi Tô gia.

Tỷ tỷ cảm kích cậu cùng mợ không khi dễ nàng, nhưng nàng lại mệt bọn họ khát khe tỷ tỷ.

Không muốn cùng người Phương gia nói chuyện, nàng xoay người liền chuẩn bị trở về phòng.

“Khụ khụ, Tương Lê.....”

Cậu vội vàng gọi nàng lại.

“Tỷ tỷ người không ở nhà a.”

“Cái gì?”

Nàng ngẩng ra, kinh ngạc quay đầu nhìn phía cậu.

“Nàng đi đâu vậy?”

“Chuyện này.....”

Nam nhân chợt dạ xoay mặt.

Tô Tương Lê đột nhiên có loại dự cảm phi thường không tốt.

“Tỷ tỷ làm sao vậy? Các người đối nàng làm cái gì?”

“Ai, Tương Lê a, không phải người nghĩ như vậy.....”

“Bằng không là loại nào?”

Cậu càng là ấp a ấp úng, nàng càng là nóng lòng.

Tỷ tỷ là thân nhân duy nhất trên đời tại đây nàng thừa nhận, nàng cái gì cũng có thể mất đi, chính là không thể mất đi tỷ tỷ.

“Tỷ tỷ người lập gia đình a!”

Mợ Thôi thị không kiên nhẫn trượng phu ắp úng, nói thẳng ra tình huống.

“Trùng ta làm cái gì? Là nàng muốn chúng ta giữ bí mật, cũng không phải là chúng ta cố ý không nói cho người a.”

“Tỷ tỷ của ta lập gia đình?”

Tô Tương Lê không thể tin trùng mắt to.

“Nàng làm sao có thể lập gia đình, con mọt sách kia không phải đang thi sao?”

“Tỷ người cũng không phải gả cho họ Đới kia.”

Nói đến này, Thôi thị nên ý.

“Nàng gả là Mục viên thủ phủ Phạm Tuấn Hi!”

Phạm Tuấn Hi cấp sinh lễ không ít, còn nói không cần bọn họ chuẩn bị đồ cưới, hơn nữa Tô Quyên Bình không muốn làm cho muội muội biết nàng là bị ép lập gia đình, cho nên không muốn trước hôn lễ làm cho muội muội biết việc này, hôn lễ hoàn toàn không phô trương, tiết kiệm phí dụng, Phương gia vợ chồng hầu bao bởi vậy kiếm được no nê.

“Tỷ của ta làm sao có thể gả cho Phạm Tuấn Hi?”

Tô Tương Lê kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Chuyện này trình độ ly kỳ, đại khái cùng nàng cùng tỷ tỷ đột nhiên cùng nhau xuyên không đến thời đại này không khác lắm.

“Hừ, nói đến còn muốn cảm tạ ta a, tóm lại Phạm gia coi trọng tỷ tỷ người, nàng hiện tại nhưng là thành phượng trên cành cao.”

Thôi thị nghĩ đến sinh lễ dày kia cùng với ngày tháng tốt sau này liền vô cùng hưng phấn.

“Cảm tạ? Người cường bức tỷ tỷ của ta lập gia đình, ta vì sao muốn cảm tạ người?”

Gương mặt Tô Tương Lê luôn luôn tươi cười, giờ phút này lại giống như nhiễm tầng tầng sương mù.

“Tỷ tỷ không phải là người bội tín quên nghĩa, nàng đã cùng Đới Văn Tường tư định chung thân, không có khả năng lại gả cho một người khác, khẳng định là các người bức bách nàng..... Đúng, nhất định là như vậy, nhất định là các người lấy ta uy hiếp nàng đi?”

Nàng bình thường một bộ đơn thuần hồn nhiên, bộ dáng thiếu đầu óc, lại không là ngu ngốc. Nàng cực kỳ hiểu tỷ tỷ, biết tỷ tỷ cứ việc ở mặt ngoài thoát nhìn nhu nhược dịu ngoan, trên thực tế lại là người không dễ dàng thỏa hiệp.

Vợ chồng Phương gia tuyệt đối là lấy nàng bức bách tỷ tỷ, mới làm cho tỷ tỷ không thể không nuốt lời gả cho Phạm Tuấn Hi!

“Người, người là đang nói cái gì?”

Thôi thị then quá hóa giận mà mặt đỏ lên.

“ Từ lúc hai vợ chồng chúng ta khổ sở nuôi hai tỷ muội các người lớn lên, đây là thái độ người hồi báo của chúng ta?”

Tô Tương Lê cười lạnh.

“Ăn dưỡng dục của cậu cùng mợ đối tỷ muội chúng ta, ta tự nhiên có để ở trong lòng, nhưng không biết ai đó có còn nhớ hay không, nơi này ban đầu là tài sản của ai?”

Tài sản phụ mẫu đời này của các nàng để lại cũng đủ để cho tỷ muội các nàng tiết kiệm mà sinh sống qua một đời, chính là hết thảy bị cậu cùng mợ tiếp thu.

Cầm nhiều ngân lượng như vậy nuôi các nàng mười năm, hai mươi năm cũng chưa được một phần ba số tài sản ban đầu.

“Bốp”

Thôi thị hỗn hển quăng nàng một tát.

“Người vong ân phụ nghĩa này!”

Tô Tương Lê bị đánh trật đầu, trên má trắng nõn ấn dấu tay rõ ràng, nhưng nàng không nói chuyện, chính là hờ hững trừng mắt vợ chồng đem tỷ tỷ nàng bán.

Một đời này nàng rất ít tức giận, bởi vì nàng biết tỷ tỷ đã vì nàng hy sinh nhiều lắm, nếu nàng còn sống không hạnh phúc không vui vẻ, chẳng phải là thực xin lỗi tỷ tỷ?

Nhưng là hiện tại nàng rất tức giận, phi thường tức giận!

Giận một nhà cậu tham lam, cũng giận tỷ tỷ cái gì cũng không nói với nàng.

Nhưng nàng không cùng cậu hoặc mợ tranh chấp.

Đều đã thành kết cục đã định, tranh cãi nữa lại có cái gì dùng? Ầm ỹ thắng tỷ tỷ cũng không về được.

Vì thế nàng đem buồn bực gắt gao áp tiến đáy lòng, sau đó xoay người trở về phòng.

Tô Tương Lê trở lại nơi ở của nàng, cả người đều là chết lặng, nàng thậm chí không cảm giác trên khuôn mặt nóng đau.

Viện này vừa nhỏ lại xa xôi, ban đầu là nàng cùng tỷ tỷ hai người cùng nhau sống. Thiếu tỷ tỷ, nàng đột nhiên cảm thấy toàn bộ viện quanh quẽ trống trải đến đáng sợ.

Nàng cứng ngắc nằm ở trên giường, trong óc suy nghĩ từng chút từng chút về hai kiếp sống.

Cả hai kiếp bộ dạng của phụ mẫu trong lòng nàng đều mơ hồ, nàng chỉ nhớ rõ tỷ tỷ cùng nàng sống nương tựa lẫn nhau.

Nhưng là hiện tại ngay cả tỷ tỷ cũng không ở, chỉ còn lại một mình nàng.

Tô Tương Lê không biết nàng rốt cuộc nằm bao lâu, nàng chính là duy trì cùng một cái tư thế, trợn mắt nhìn trần nhà, cũng không nhúc nhích.

Đêm đen trôi qua, mặt trời chậm rãi từ phía đông dâng lên, ở trên trời đi nửa vòng, cuối cùng theo phía tây hạ xuống, đằng đằng thời gian một ngày, nàng không có đứng dậy, nhưng cũng không ai tiến đến nhìn nàng một lần.

Tỷ tỷ đã không ở bên người nàng, từ nay về sau sẽ không lại có người luôn đi theo bên cạnh lắng nghe quan tâm.

Lòng của nàng, chỉ còn lại có lạnh như băng cùng cô đơn.

Lại nhắm lại hai mắt, nước mắt chua xót từ khóe mắt chảy xuống, nàng không muốn suy xét đó là rất mệt mỏi hoặc là đau lòng tạo thành, nàng thậm chí liền như vậy nằm ở nơi này, chậm rãi biến mất.

Dù sao, cũng không có người để ý nàng.....

Đột nhiên, một bàn tay ấm áp phủ lên trên mặt nàng, lấy đầu ngón tay nhẹ lau đi lệ giọt trên má nàng.

Là ai?

Ai đột nhiên vào phòng của nàng, lại đến bên người nàng, nàng lại một chút cảm giác cũng không có?

Nàng đầu tiên là ngẩn ngơ, lập tức bất an mở mắt ra.

Đập vào ánh mắt là gương mặt nàng rất quen thuộc, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến sẽ xuất hiện ở nơi này.

“..... Triệu, Triệu Hòa?”

Nàng kinh ngạc mở miệng, thanh âm lại làm câm vô cùng.

“Người thế nào.....”

“Đừng nói chuyện, uống nước trước.”

Hắn đem nàng giúp đỡ đứng lên, đem một cái chén trà tiến đến bên môi nàng.

Tô Tương Lê há miệng uống một chút, mới phát hiện nàng thực sự khát, liền tiếp nhận cái cốc uống một hơi cạn sạch.

Hắn xoay người thay nàng rót một chén khác.

“Từ từ mà uống, đừng uống quá nhanh.”

Tô Tương Lê cảm thấy cổ giống như bị phồng, nhưng nàng vẫn thả chậm tốc độ uống trà, một ngụm nhỏ một ngụm nhỏ uống.

Ngay cả uống xong ba chén nước, nàng mới cảm thấy thoải mái rất nhiều.

“Người làm sao có thể tại đây?”

Tô Tương Lê rốt cục lại hướng nói.

Có lẽ là vì có “trí nhớ kiếp trước”, nàng luôn luôn cảm thấy nàng không thuộc thế giới này, cảm thấy trên đời này chân chính quan tâm, để ý người nàng chỉ có tỷ tỷ, cho dù biết rõ sư phụ đem nàng làm nữ nhi mà thương, nhưng ở sâu trong nội tâm nàng vẫn là chỉ đem sư phụ trở thành ngoại nhân.

Mọi người đều cảm thấy nàng ngọt ngào dễ thân, là tiểu thư rất tốt, nhưng chỉ có chính nàng hiểu được, trừ bỏ tỷ tỷ ra, nàng không có đem ai chân chính để ở trong lòng.

Cho nên ngày hôm qua nghe được tin tức tỷ tỷ gạt nàng vụng trộm lập gia đình sau, nàng nhất thời có loại cảm giác bị thế giới triệt để vứt bỏ, nàng thậm chí nghĩ, cho dù nàng chết ở chỗ này, cũng không có người sẽ để ý đi?

Nhưng nàng thế nào cũng không nghĩ tới, Kỳ Triệu Hòa nhưng lại sẽ tìm đến nàng.

“Không phải hôm nay muốn tới Kỳ Phong sơn trang, vì sao không có tới?”

Hắn hỏi lại.

Tô Tương Lê sửng sốt, cách một lát mới thấp giọng nói:

“Thực xin lỗi, ta đã quên.”

Chuyện tỷ tỷ đối với nàng đã kích quá lớn, làm cho nàng hoàn toàn quên ước định cùng hắn.

Kỳ Triệu Hòa khẽ thở dài.

“Tiểu Lê Nhi thực không có lương tâm, ta chờ cả một ngày, luôn luôn lo lắng nàng có phải xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới chính là nàng đem ta hoàn toàn để qua sau đầu.”

Ánh trăng nhu hòa rơi ở nửa mặt của hắn, nàng lẳng lẳng nhìn, hốc mắt đột nhiên lại đỏ lên nóng lên.

Hóa ra, vẫn là có người nhớ thương nàng.....

“Là ta sai, thực sự thực sự xin lỗi.”

Nàng không nhận được lấy tay đem bàn tay to của hắn đặt tại trên má của nàng.

Nhiệt độ cơ thể của hắn lạc ở trên da thịt của nàng, là chân thật mà ấm áp như vậy, tâm sớm bị đóng băng, dường như từng giọt từng giọt bị hòa tan.

Nàng đột nhiên có loại ảo giác, cảm thấy hắn là tiên nhân ông trời phái tới cứu vớt nàng, ít nhất, hắn làm cho nàng hiểu được nàng không phải một mình, không nơi nương tựa.

“Nàng cho là nói xin lỗi có thể bình ổn ta cả ngày lo lắng cùng lo sợ?”

Nàng giật mình, nha nha nói:

“Vây..... Vây làm sao bây giờ?”

Kì Triệu Hòa nhếch môi.

“Nàng bồi thường ta.”

“Như thế nào bồi thường?”

Nàng ngơ ngác hỏi.

Hắn đột nhiên rút tay, đầu ngón tay ở trên mặt nàng vẫn có chút sưng đỏ xẹt qua, đáy mắt tựa hồ hiện lên cái gì, tiếp theo mới chậm rãi mở miệng.

“Nàng làm cho lòng ta như biến mất cả ngày, cơm cũng không muốn ăn, không bằng liền phạt nàng theo giúp ta ăn bữa khuya xem như bồi thường đi.”

“Hửm?”

Hắn tìm nàng đi ra ngoài ăn cơm?

Còn chưa có phản ứng lại, Kì Triệu Hòa liền đột nhiên kéo nàng từ trên giường đứng lên. Tô Tương Lê một ngày đặng đặng chưa ăn cơm, cơ thể thiếu chút đứng không vững, may mắn hắn vững vàng đỡ nàng.

Cảm giác được nàng suy yếu, trong mắt hắn lệ quang càng sâu.

Hừ, vợ chồng Phương gia chết tiệt, dám làm cho Tiểu Lê Nhi đau lòng? Hắn sẽ để bọn họ trả giá đại giới!

Tô Tương Lê cơ hồ hơn phân nửa thân thể đều dựa vào trên người hắn, sau đó nàng kinh ngạc phát hiện, ngực của hắn bất ngờ rắn chắc.

Thân là “Bác sĩ thực tập”, vài năm nay nàng cũng gặp qua không ít nam nhân cởi trần, theo lý thuyết đối với việc đụng chạm đến nam nhân sớm nên miễn dịch, nhưng giờ phút này, nàng lại không hiểu tim đập nhanh hơn.....

“Đang nghĩ cái gì?”

Hắn nhận thấy được nàng phân thần.

“Không nghĩ tới đáng người người tốt như vậy.”

Nàng ngẩng đầu hướng về phía hắn cười, một chút cũng không giấu diếm suy nghĩ trong lòng.

Kì Triệu Hòa sửng sốt, không biết vì sao, lại có loại cảm giác bị đùa giỡn. Nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Thật là kỳ quái, rõ ràng là hắn ôm nàng, muốn đùa giỡn cũng nên là hắn đùa giỡn nàng mới đúng, thế nào lại bị đảo ngược đây?

“Khụ. Ta không phải cố ý ăn đậu hủ của ngươi, bắt quá ta cả một ngày chưa ăn chút gì, hiện tại thật sự không khí lực tự đi.”

Nàng nhỏ giọng mở miệng.

“Không sao, ta đỡ nàng.”

Kì Triệu Hòa mỉm cười.

Hắn là chán ghét cùng người khác quá thân cận, có tứ chi tiếp xúc, bắt quá từ lúc cùng nàng cùng cười ngựa bắt đầu, nguyên tắc này ở trên người nàng liền không thích hợp.

“Đúng rồi, ngươi là vào bằng cách nào?”

Ra cửa phòng, nàng nhìn đến cửa vẫn là đóng, rốt cục nghĩ tới vấn đề nghiêm trọng là an toàn lúc ở nhà.

“Đi tường.”

Hắn ngẩn gọn hữu lực đáp.

“Đi tường? Ngươi?”

Nàng không thể hiểu nổi trợn mắt.

Đương nhiên nàng cũng không biết đối với Kì công tử mà nói, muốn phóng qua một bức tường be bé này chính là chuyện đơn giản như uống trà ăn cơm, hai chân nhẹ chút liền phóng qua đi, còn tưởng rằng hần là thực sự chậm rãi đi, cảm thấy chuyện này rất không phù hợp với hình tượng tiên nhân của hần.

“Ừ”

Hần đưa nàng đi đến cạnh tường, giúp đỡ nàng làm cho nàng trèo lên đầu tường, sau đó hần thành thành thật thật trèo lên.

“Người thân thủ thật tốt.”

Nàng sợ hãi than.

“Ai, ông trời thế nào không công bằng như vậy?”

Chẳng những cho hần tuyệt thế dung mạo hại nước hại dân như vậy, ngay cả động tác trèo tường cũng tao nhã như vậy.

Đương nhiên, nàng hoàn toàn không hiểu được Kì Triệu Hòa vì không muốn tiết lộ chuyện hần biết võ công nên đã chậm lại trình độ.

Hần sau khi trèo xuống bên kia, đưa tay ý bảo nàng còn ngồi ở đầu tường nhảy xuống.

Tô Tương Lê không chút do dự liền nhảy.

Làm lúc hai tay Kì Triệu Hòa ôm được thân hình nhỏ bé kia thì, da thịt thiếu nữ mềm mại uất nóng trong ngực của hần, nhưng lại làm hần có trong nháy mắt hoảng thần.

“Triệu Hòa?”

Nàng không hiểu khẽ gọi.

“Không có việc gì.”

Hần lắc đầu, cười thâm hần nhưng lại bị lời của mẫu thân ngày trước nhiễu tâm thần.

Hần chính là cảm thấy Tiểu Lê Nhi đáng yêu mà thôi, yêu hay không yêu cái gì, hần thực sự không nghĩ nhiều lắm.

Kì Triệu Hòa đem Tô Tương Lê ôm lên hắc sát, hắc cũng ngồi đi lên, làm cho con ngựa màu đen thân nhiên đi ở trên đường.

Một khắc chung sau, bọn họ ngồi ở quán nhỏ nào đó, trên bàn đặt cháo nóng hầm hập.

Tuy rằng hiện tại thời gian đã là chậm, mặt trời đã sớm xuống núi, nhưng đêm mùa hè ở Mục quốc thực nóng như trước, bởi vậy sạp bán cháo không vài người khách, nhưng Kì Triệu Hòa lại lôi kéo nàng đến ăn cháo, còn có thêm vài cái màn thầu.

Tô Tương Lê ăn mấy miếng cháo xong, cầm lấy một cái màn thầu từ từ ăn.

“Cẩn thận nóng.”

Hắn nhàn nhạt nhắc nhở.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn một hồi lâu, đột nhiên cười ra tiếng.

“Triệu Hòa, người đối ta thật tốt.”

Không dự đoán được nàng sẽ bỗng nhiên phun ra câu này, hắn rõ ràng sửng sốt.

“Thế nào đột nhiên nói như vậy?”

“Còn cố ý nói cái gì là muốn ta cùng người ăn khuya xem như bồi thường, rõ ràng là muốn mang ta đi ra ăn cái gì.”

Nàng một miếng màn thầu lại một ngụm cháo, bụng rất nhanh ấm lên.

Nghe vậy, Kì Triệu Hòa có chút ngoài ý muốn.

Hắn luôn luôn cảm thấy nàng là cô nương ngọc trừ bỏ y thuật cùng chuyện tỷ tỷ ra, cái gì cũng không quan tâm, cũng không hiểu nhân tình thế thái, xem ra hắn nghĩ sai lầm rồi.

“Ta chỉ là vừa lúc cũng đói bụng.”

Hắn đạm thanh nói, không muốn có vẻ bản thân giống như rất săn sóc.

Không có biện pháp, ánh mắt nàng tràn ngập cảm kích thật sự quá mức rõ ràng, ngay cả da mặt dày như

hắn cũng cảm thấy có chút không chịu nổi.

“Nếu là như thế này, người sẽ không chọn sạp này, là vì người có biết ta bụng rỗng lâu lắm, ăn cháo thích hợp nhất.”

Nàng nhìn thẳng hắn, miệng cắn chiếc đũa, hai mắt lại lóe ra sáng rọi.

Kì Triệu Hòa kinh ngạc nhìn, hô hấp bỗng dừng cứng lại, muốn phủ nhận nhưng lại nói không nên lời.

Hắn đột nhiên cảm thấy, mẫu thân hắn thoát nhìn không thể tin cậy được, kỳ thực thực sự vẫn là rất hiểu hắn.

Mặc kệ hắn lúc trước tự nhận đối Tiểu Lê nhi là cái cảm giác gì, hiện thời hắn biết, hắn xác thực đã nghiêm túc đem nàng để ở trong lòng, vì nàng vui mà vui, vì nàng buồn mà sầu.

Đây là hắn lần đầu tiên để ý một người như vậy.

“Đầu đã thông minh như vậy, tại sao còn cố ý không ăn cơm, là muốn làm cho bản thân chết dần sao?”

Hắn liếc nàng một cái, mang mở đề tài.

“Ta cũng không phải cố ý.....”

Nàng khẽ nói.

“Chính là đột nhiên bị vứt bỏ. Có chút nhận đả kích, quá khó khăn chịu.....”

Kì Triệu Hòa suy nghĩ lại.

“Nàng nói là chuyện chỉ tỷ tỷ nàng gả cho Phạm Tuấn Hi?”

Nàng múc cháo một chút.

“Người cũng biết?”

“Chuyện thủ phủ Mục quốc thành thân, rất ít người không biết đi?”

Huống chi thời gian này mọi người đều nhận định Tiểu Lê Nhi là người của hắn, bởi vậy một khi nghe nói chuyện cùng nàng có liên quan, đều sẽ khẩn cấp chạy tới nói cho hắn.

“Ta cũng không biết a.”

Tô Tương Lê rất là bực mình.

“Tỷ tỷ cái gì cũng không nói cho ta, mà người đã biết tại sao cũng không nói cho ta?”

“Ta cho rằng chuyện Phạm Tuấn Hi muốn kết hôn ngoại tôn nữ Phương ký lão bản, cả nước đều hiểu được, cho dù lệnh tỷ không nói cho nàng, nàng cũng nên nghe nói qua mới đúng.”

“Ta bình thường đều ở nghiên cứu y được, làm sao chú ý tin tức đường nhỏ?”

Nàng quyết miệng nói.

Người hiểu được tỷ tỷ nàng là ai cũng không nhiều, sư phụ là số ít biết đến, mấy ngày nay người có chuyện quan trọng sớm ra xa nhà, không có khả năng cùng nàng nói, mà cho dù tới cửa cầu chẩn bệnh có ở trước mặt nàng nhắc tới chuyện Phạm Tuấn Hi thành thân, nàng cũng nghe quá liền quên, toàn không để ở trong lòng, dù sao bọn họ vốn là người không liên quan.

“Ta nghĩ tỷ tỷ nàng không phải cố ý gạt nàng, hôn sự này làm được thật tốt, từ lúc quyết định đến lúc lấy nhau thời gian chưa tới nửa tháng, nàng ấy hơn phân nửa không biết nên nói thế nào cùng nàng.”

Có lẽ là thấy nàng một mặt uể oải, muốn mặc kệ người khác chết sống, Kỳ Triệu Hòa khó được nói trấn an.

“Kỳ thực ta hiểu được tỷ tỷ là bị ép, tám phần là bọn cậu lấy ta ra để uy hiếp nàng, nói vậy chính là bởi vì lý do này, nàng mới không chịu nói với ta đi.”

Tô Tương Lê cười khổ.

“Ta chỉ là thực mất mát, tỷ tỷ thương ta nhất liền như vậy gả cho..... Ừm, có lẽ còn có mười phần giận đi, giận nàng đem ta xem như tiểu oa nhi, chuyện gì phát sinh nàng đều tự mình can, không cho ta cùng chia sẻ.”

“Nàng có một tỷ tỷ rất thương nàng.”

Hắn suy nghĩ một lát, mới thốt ra một câu.

Hắn tuy rằng thiếu một phụ thân, nhưng tình yêu thương ngoại công cùng mẫu thân cho hắn chưa từng thiếu, mà phụ thân chỉ gặp vài lần kia kỳ thực cũng rất thương yêu hắn, bất quá mẫu thân hắn cũng chỉ sinh một mình hắn, bởi vậy hắn luôn luôn không thể trải nghiệm qua như thế nào là tình cảm như tay chân.

Thời gian này quen biết Tiểu Lê Nhi, nàng mở miệng ngậm miệng không phải y lý chính là tỷ tỷ nàng, tuy rằng nghe hơn khó tránh khỏi có vài phần khó chịu, nhưng không thể phủ nhận, Tiểu Lê Nhi có thể trở thành bộ dáng hiện thời hắn gặp được, tỷ tỷ nàng công không thể không nhắc tới, hắn quyết định vẫn là đối tỷ tỷ nàng bảo trì cái nhìn thân mật.

“Đúng vậy.”

Trong mắt Tô Tương Lê biểu lộ vài phần tình cảm, nhưng không lại giống ngày thường hưng phấn còn nói tỷ tỷ như thế nào như thế nào.

Hắn biết, lần này nàng là thật rất khổ sở.

Nhưng là Kỳ Triệu Hòa hắn sống vượt qua hai mươi năm, chưa từng an ủi qua người khác, suy nghĩ nửa ngày không nghĩ ra phương pháp an ủi nàng, chỉ phải thừa nhận hóa ra cũng có chuyện hắn không làm được.

Xem ra sau này phải tìm người đáng tin cậy hỏi một chút, đối phương nếu không muốn nói, hắn còn nhiều phương pháp bức cung mà.....

Chính là trong óc nghĩ, chiếc đĩa trong tay hắn cũng không ngừng, gấp một các màn thầu ngon miệng tươi mới để vào trong bát nàng.

“Mặc kệ thế nào, thân thể rất quan trọng, cần chăm sóc tốt, chính nàng là học y, sẽ không thể không biết không ăn này nọ tổn thương thân thể nhiều thế nào đi.”

Nàng cúi đầu, yên lặng cắn màn thầu mà hắn gấp cho, ngực ấm áp, khóe miệng giờ lên.

Hóa ra trừ bỏ tỷ tỷ, trên đời này thực sự có người đang để ý tới nàng.

“Cám ơn người.”

Nàng nhẹ nhàng nói xong.

Cám ơn hắn tìm được nàng, rồi cám ơn hắn lúc nàng mất đi phương hướng đã kéo nàng lại.

Tỷ tỷ nói nàng nhớ nhiều chuyện đời trước, như vậy không tốt, sẽ không thể hoà hợp thời đại này, nhưng

nàng lại cho rằng là nàng đối thời đại này rất không có lòng trung thành, cảm giác không hợp nhau, mới luôn nhớ thương kiếp trước.

Nàng thường cảm thấy nàng giống lục bình, mà thế giới này là đầm nước, không ai để ý hôm nay lục bình ở ngay chính giữa ao, ngày mai lại trôi bồng bềnh đến chỗ nào đi.

Nhưng mà, hiện thời cái thế giới này đã có nam nhân chú ý tới nàng, đem nàng từ trong uể oải kéo đi ra.

Đầu nghĩ một hồi, Tô Tương Lê cảm giác nàng cùng thời đại này rốt cục có một chút liên hệ.

“Cảm tạ cái gì?”

Hắn dò xét nàng liếc mắt một cái, hiển nhiên là bất mãn nàng khách sáo.

Tô Tương Lê chính là cười, không giải thích.

Mà Kỳ Triệu Hòa cũng tham luyện phân an tường này, không muốn ra tiếng đánh vỡ bầu không khí yên tĩnh nhu hòa như vậy, chỉ nhìn chăm chăm nàng ăn xong hai chén cháo, bốn cái màn thầu, hại nàng ăn bụng tròn vo kêu chịu không nổi, mới không lại tiếp tục ép nàng ăn.

“Cũng trễ như thế, còn ăn no như vậy, trở về cũng không thể lập tức ngủ.”

Nàng vuốt bụng thở dài.

“Dù sao nàng ngủ cả một ngày, không nhanh mệt như vậy.”

Hắn ăn xong một ngậm cháo cuối cùng, sau đó buông thìa.

“Không bằng lại theo giúp ta đi một chút đi.”

Tô Tương Lê nháy mắt mấy cái, bỗng nhiên lý giải “Bồi hắn đi một chút” của hắn, kỳ thực là bồi nàng.

Hắn biết nàng căn bản không muốn về cái nhà kia.

Không thể không nói, nàng thực sự có chút cảm động.

Nàng cẩn thận nhìn hắn một hồi lâu, cảm thụ hắn cho ấm áp, sau đó môi mới hé ra tươi cười.

“Được a.”

## 16. Chương 16: Có Hứng Thú Làm Cháu Dâu Của Ta Hay Không

Cách một ngày Tô Tương Lê vẫn là đi hiệu thuốc.

Theo lý thuyết một ngày trước nàng thả bỏ câu cho Kì Triệu Hòa, hôm nay phải đi Kì Phong sơn trang bán phỏng mới đúng, nếu không thì cũng nên vì tối hôm qua hẳn cùng nàng một chuyến đăng môn nói lời cảm tạ.

Nhưng sư phụ đã nhiều ngày ra xa nhà, hiệu thuốc không thể không có người chiếu cố, tuy rằng trong cửa hàng có tiểu nhị, nhưng không nàng hoặc sư phụ xem, vẫn là không có cách nào khác mở tiệm buôn bán.

Nàng ngày hôm qua đã nghỉ ngơi một ngày, hôm nay không thể trốn lần nữa đi.

Nàng hiểu được Kì Triệu Hòa sẽ hiểu được.

Tô Tương Lê mỉm cười tiếp đón vài vị khách quen, thay bọn họ bắt được, thuận tiện sẽ xem mạch, đưa ra vài ý kiến, cùng thường lui tới không có gì bất đồng.

“Tô cô nương a, hôm qua ta đến hiệu thuốc nhưng là đi mất công nha!”

Lúc này, một phụ nhân ba mươi mấy tuổi vừa la hét vừa đi vào trong cửa hàng.

“Hại ta một chuyến tay không.”

“Thật ngại quá, ta hôm qua có chút việc, ba ngày trước liền công bố ngày hôm qua không ra điểm.”

Tô Tương Lê vừa thấy diện mạo đối phương, đáy lòng liền âm thầm thở dài, vừa hướng đối phương giải thích, vừa đưa cho khách quen trước quầy một cái thật ánh mắt có lỗi.

“Ai nha, nói trước ba ngày thì sao, ta cũng hơn mười ngày mới đi tới nơi này một chuyến đây, riêng vòng lại đây mua thuốc, lại tay không mà về, Tô cô nương a, người nói có phải nên cho ta cái gì bồi thường hay không a?”

Phụ nhân kia không khách khí yêu cầu.

Chỉ biết là như thế này, Tô Tương Lê lại lặng lẽ thở dài.

Phụ nhân này mỗi lần đến mua thuốc, đều nhất định sẽ tìm được lý do hướng nàng đòi này đòi nọ, đơn giản mà nói chính là ham món lợi nhỏ.

Nàng cũng không phải đau lòng vài thứ kia, trên thực tế nàng cũng thường chủ động tiễn khách nhân một ít thuốc dán tự chế, hoặc là thêm ít dược liệu, nhưng loại trực tiếp đòi hỏi này, thật sự làm cho nàng thực bất đắc dĩ.

Nhưng dù sao cũng là mở tiệm làm buôn bán, nàng cũng không tốt mặt lạnh cự tuyệt, chỉ có thể cười cười nói:

“Thực sự thật không tốt, nếu không ta đưa người một hộp trân châu mã bạch cao đi.”

Đó là chính nàng dùng phần trân châu, vừng, sáp ong chờ có thể dưỡng nhan mà làm, luôn luôn bán rất khá.

Nàng từ ngăn tủ phía sau lấy ra hai tiểu hộp trân châu mã bạch cao, một hộp đưa cho khách quen đang ở chờ nàng bốc thuốc, một hộp cho phụ nhân kia.

“Cám ơn.”

Đứng ở quầy khách quen vui sướng tiếp được, nhưng phụ nhân này hiển nhiên không tốt như vậy.

“Nhỏ như vậy a, ta nhớ có hộp lớn hơn đi?”

Phụ nhân bĩu môi, hiển nhiên thực không vừa lòng.

“Làm buôn bán làm sao có thể nhỏ mọn như vậy?”

Tô Tương Lê có chút khó xử.

Nàng là có kiêu ngạo hộp mã bạch cao không sai, bất quá đó là lấy tiền lời, cùng này riêng chuẩn bị đảm đương thành tặng phẩm hoặc thử dùng phẩm tặng người.

Phụ nhân cũng không thường đến, mỗi lần đến cũng mua chút chút ít độn bổ dùng là dược liệu.

Phí tổn làm mã bạch cao có thể đắt hơn thứ gì đó nàng ta mua, cho dù nàng không thực muốn mua bán, cũng không phải cứ như vậy cho nha.

Tô Tương Lê chỉ tính toán thế nào mở miệng cự tuyệt, ngoài cửa lại trước truyền đến thanh âm vang dội –

“Tiểu cô nương, phiền toái người giúp ta theo phương thuốc này lấy gấp ba lần được. Yên tâm, lão đầu nhi ta cũng sẽ không tham cái gì trên châu cái gì cao của nữ oa nhi người.”

Tô Tương Lê hơi giật mình, ngẩng đầu liền nhìn thấy một lão gia gia mặt mày hồng hào nhẹ bước đi tiến vào.

Bên cạnh tên kia khách quen dẫn đầu cười ra tiếng, hiển nhiên cũng đối phụ nhân hành vi ham món lợi nhỏ kia, tương đối không cho là đúng.

Tô Tương Lê cũng rất muốn cười, bất quá nàng là mở cửa làm buôn bán, chỉ có thể cố gắng nhịn xuống.

“Thật có lỗi, lão gia tử, mời người chờ một chút. Đằng trước còn có hai vị khách nhân đây.”

Nàng ôn nhu nói, không hiểu vì sao lại đối lão gia gia xa lạ này có vài phần hảo cảm.

“Tiểu cô nương cứ làm đi, chút thời gian ta còn có thể chờ.”

Lão gia gia kia khoát tay, một mặt không sao cả.

Khách nhân cũng nhiều, Tô Tương Lê liền gọi tiểu nhị tới giúp đỡ nàng.

Nàng rất nhanh thay khách quen bao hảo được, mà phụ nhân kia bị nói như vậy cũng ngượng ngùng không dám lại chiếm tiện nghi. Nhưng không ngoài Tô Tương Lê dự đoán, phụ nhân chính là mua chút dược liệu tầm thường nhất, tiện nghi trở về đôn canh, nhưng Tô Tương Lê vẫn là tươi cười đầy mặt đem nàng ta tiễn cửa, mới xoay người đối lão nhân.

“Lão gia tử là mới đi đâu về đi, muốn lấy được gì ạ?”

Lão nhân cười, mở miệng liền báo ra một chuỗi dài dược danh, ngay cả mỗi loại dược liệu muốn mấy lượng đều nói rành mạch.

Vị kia ở trong cửa hàng đợi, tiểu nhị luống cuống tay chân muốn nhớ, nhưng vẫn là nhớ sai không ít, không khỏi một mặt xấu hổ.

Nhưng thật ra Tô Tương Lê nghiêm túc nghe lão nhân sau khi nói xong, mở miệng nói:

“Lão gia tử, đây là hai trương phương thuốc, hơn nữa dược tính tương khắc đây.”

Lão nhân cười to, trong mắt hơn vài phần tán thưởng.

“Tiểu cô nương tuổi còn trẻ, kiến thức lại bất phàm.”

“Chính là vừa khéo biết thôi.”

Tô Tương Lê chậm rãi đi trở về trước quầy.

“Đã lão gia tử nói được ra này hai trương phương thuốc, nói vậy không cần ta nhiều lời cũng rõ ràng này hai phương được không thể dùng chung. Trừ này đó ra, trong đó một phương được khai nhiều chút, lão gia tử thân thể tuy rằng cường tráng, sống thêm vài thập niên không là vấn đề, nhưng nếu muốn dùng phương được này, tốt nhất vẫn là giảm lượng.”

“Không hổ là đồ nhi của Hoàng đại phu, quả thực không đơn giản.”

Lão nhân cười nói.

“Người yên tâm, phương được kia là riêng vì hơn một trăm tráng hán mà viết, bởi vậy phân lượng riêng khai nhiều chút.”

“Thì ra là thế.”

Tô Tương Lê gạt gạt đầu, mở ra ngăn kéo trang được bắt đầu bốc thuốc.

“Vậy xin mời lão gia tử chờ một lát.”

Bởi vì phương thuốc đã sớm ghi tạc trong đầu, không cần lão nhân lại thuật lại, nàng mau vừa chuẩn xác lấy đủ được liệu, đủ lượng, phân sáu bao nhỏ cột chắc, rồi đem mấy bao nhỏ được liệu gói bên trong bao lớn xong mới đưa lão nhân.

“Lão gia tử, đây là được liệu người muốn.”

Lão nhân cười mỉm tiếp nhận, đồng thời mở miệng nói:

“Con người tiểu cô nương không tệ lại thông minh lanh lợi, có hứng thú làm cháu dâu của lão đầu nhi hay không nha?”

“A?”

Tô Tương Lê ngẩn ngơ.

Mục quốc nữ tử bình quân mười sáu tuổi thành thân, nàng vài năm nay đều ở y quán cùng hiệu thuốc gian qua lại, tự hai năm trước liền bắt đầu lục tục có khách nhân bốc thuốc hoặc chữa bệnh từ thiện muốn thay nhà mình huynh đệ nhi tử làm mai, nàng cũng là thấy nhưng không thể trách.

Bất quá giống lão nhân như vậy trực tiếp sáng khoái, nàng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, bởi vậy đầu tiên là ngẩn người, theo sau mới lộ ra tươi cười.

“Cám ơn lão gia tử quan ái, bất quá ta nghĩ ta đời này là khả năng thành thân không lớn.”

Tô Tương Lê mỉm cười nói.

Linh hồn của nàng đến từ hai mươi mốt thế kỷ, thiếu vài phần nữ nhi gia dè dặt thời đại này, cho nên nói lên chuyện kết hôn cùng phủ cực kì thản nhiên, nửa điểm cũng không thẹn thùng ngại ngùng.

“Nha, tiểu cô nương vì sao không muốn thành thân?”

Lão nhân gia cũng không có giống những người khác khẩn cấp giáo huấn nàng quan niệm “Nữ nhân nên nhanh chút lập gia đình sinh đứa nhỏ”, ngược lại hưng trí bừng bừng muốn nghe của nàng lý do.

“Nếu là gả cho người, ta sẽ không có thể giống như bây giờ, cả ngày hương y quán hiệu thuốc chạy nha.”

Nàng nói được đúng lý hợp tình.

Kỳ thực thời đại này liên tính là cô nương chưa gả cũng không tùy ý xuất đầu lộ diện, đặc biệt gia tộc có chút thân phận địa vị lại là như thế, bất quá cậu cùng mợ căn bản mặc kệ nàng, tỷ tỷ lại dung túng, nàng mừng rỡ tiêu dao tự tại, đâu có thể bắt nàng đem lễ giáo đặt ở đây mắt?

Kia lão nhân nghe xong cũng không tức giận, ngược lại ha ha cười.

“Tiểu cô nương thật thú vị a, tuy rằng người thoát nhìn kiêu kiêu nhược nhược, nhưng tính tình cùng nữ nhi của ta lại có vài phần tương tự.”

Tô Tương Lê trừng mắt nhìn, bật thốt lên hỏi:

“Nàng cũng không thành thân sao?”

“Đúng vậy, kỳ thực mười mấy hai mươi năm qua không thiếu người tới cửa cầu thân, nhưng nàng nói cái gì

cũng không gả, ngày cũng quá rất tự tại khoái hoạt.”

“Thật tốt.”

Tô Tương Lê không khỏi tâm sinh hướng tới.

Nếu có thể, nàng thực đam luôn luôn giống như bây giờ, tự do tự tại vì chính mình mà sống.

“Hắc hắc, bất quá ta còn là có vẻ hy vọng tiểu cô nương có thể làm cháu dâu của lão đầu nhi a!”

“Nhận được lão gia tử để mắt Tương Lê thật vinh hạnh.”

Nàng cười nhẹ, chỉ cảm thấy ông đang nói giỡn, không nghiêm túc để ở trong lòng, lập tức dời đi đề tài.

“Đã đều đến đây, lão gia tử muốn thuận tiện bắt mạch hay không? Chính là ta học nghệ không tinh, nói không chừng còn phải mời người chỉ điểm.”

Có thể viết được ra hai trường phương thuốc kia, nàng tin tưởng lão nhân này không phải bản thân biết y thuật, liền là biết người tinh thông y thuật.

“Cùng tiểu cô nương nói chuyện là rất thú vị, nếu có thời gian, lão đầu nhi cũng muốn cùng người tâm sự nhiều một chút, bất quá hôm nay là không thành.”

Lão nhân tương đối tiếc nuối thở dài,

“Chỉ có thể lần khác nói sau.”

“Như vậy a..... Vậy không trì hoãn thời gian của người, sau này nếu lại có cần được liệu, không ngại lại đến Ích Sinh Đường.”

Tô Tương Lê gật đầu, giống vừa rồi đưa phụ nhân kia cùng lão nhân đi đến cửa cửa tiệm.

Đối mặt phụ nhân khi nàng chỉ ngóng trông đối phương nhanh chút rời đi, tốt nhất về sau đừng đến nữa, nhưng này, hồi cũng là thật tình thành ý hy vọng lão nhân gia lại đến.

“Lão gia tử đi thông thả.”

“Tiểu cô nương người nhưng đừng tiến nữa, bằng không lão đầu nhi sẽ luyến tiếc đi a.”

Tô Tương Lê cười cười, quả thực dừng chân lại, nhưng vẫn đứng ở cửa, thẳng đến thấy bóng lưng lão nhân biến mất ở trong đám người mới xoay người đi vào.

Nàng không biết là, ở lúc nàng xoay người hồi điểm lão nhân đi vào một cái góc yên lặng của đường tắt, vừa mới đứng định, một tên hắc y nhân liền xuất hiện tại trước mặt ông.

“Tiểu cô nương kia chính là đối tượng các người phụng mệnh bảo hộ đi?”

“Đúng vậy, Minh chủ.”

Hắc y nhân kính cẩn nói.

“Tiểu cô nương rất thú vị.”

Lão nhân cười nói.

“Triệu Hòa cùng mẫu thân hắc giống nhau, ánh mắt cũng không tục.”

Đáng tiếc tiểu cô nương kia lại kiên định nói không muốn thành thân..... Nếu Triệu Hòa thực đối người ta có ý tứ. Sau này sợ là phí không ít công phu a!

“Tô đại phu tuy không phải người trong võ lâm, nhưng mà thuộc hạ đã nhiều ngày quan sát, hành động của Tô đại phu đều có phong phạm hiệp nghĩa.”

Hắc y nhân này khen ngợi nhưng thật ra cực thành tâm.

Lão nhân cẩn thận nhìn ám vệ được ngoại tôn phái tới âm thầm bảo hộ tiểu cô nương kia.

“Triệu Hòa ngày thường làm không ít chuyện, khi hắc không ở, người cần phải hảo hảo bảo hộ tiểu cô nương kia, ngàn vạn đừng làm cho nàng gặp chuyện không may.”

Bằng không có cái gì vạn nhất, đừng nói Triệu Hòa không biết vì thế làm ra chuyện gì, lão đầu nhi hắc cũng sẽ luyến tiếc.

“Vâng.”

Ám vệ trả lời ngắn gọn hữu lực.

## 17. Chương 17: Nhớ

Từ ngày đó chịu khổ sở đến cực hạn, tựa hồ tử tuyệt không chết lại có xu hướng hóa tốt.

Tô Quyên Bình xuất giá ba ngày sau, cùng tân hôn trượng phu đi về nhà mẫu thân, một hồi đến nhà mẹ đẻ, liền cái gì cũng không nói mà chỉ hướng tiểu viện tỷ muội các nàng sống mà chạy đi.

Tô Tương Lê mới ôm tỷ tỷ làm nũng oán giận vài câu, tân nhậm tỷ phu Phạm Tuấn Hi liền lập tức đáp ứng để nàng chuyển đi Phạm phủ cùng tỷ tỷ làm bạn, làm cho nàng chỉ kém không ôm hân hô to “Hảo”.

Vì thế nàng đối tỷ phu độ hảo cảm tăng lên, lập tức từ không phần trăm tăng tới chín mươi phần trăm, về phần vì sao còn thiếu mười phần trăm, đó là bởi vì tỷ tỷ cũng không thích tỷ phu.

Bất quá tuy rằng tỷ tỷ không thích, nàng lại cảm thấy tỷ phu rất tốt, ít nhất hân yêu tỷ tỷ, khẳng vì tỷ tỷ phí tâm tư.

Nếu có một ngày nàng bị buộc kết hôn, hy vọng ít nhất có thể gả cho người giống tỷ phu như vậy.

Mà Tô Tương Lê liền như vậy ở Phạm phủ sống.

Vừa chuyển tới Phạm phủ, Phạm Tuấn Hi sẽ “Đi công tác”, nàng liền ở lại gia bởi tỷ tỷ, mà này nhất bởi chính là hơn mười ngày, ngay cả y quán hiệu thuốc cũng không đi, càng miễn bàn đi Kì Phong sơn trang tìm Kì Triệu Hòa.

Nàng luôn luôn có chút hối hận không nói trước một tiếng cùng Kì Triệu Hòa, tổng nghĩ đến lúc đó thấy hân sau nên như thế nào bởi tội, bởi vậy làm Phạm Tuấn Hi về nhà sau, chuyện thứ nhất nàng làm không phải chạy hướng y quán cùng hiệu thuốc thành tây, mà là thừa xe ngựa Phạm phủ thẳng đến Kì Phong sơn trang.

Nhưng không nghĩ tới lại tay không mà về.

Tổng quản Phùng Nhạc đầy cõi lòng xin lỗi báo cho biết, Kì Triệu Hòa gần đây có việc đi xa nhà, không ở bên trong trang. Đương nhiên, nàng nếu vẫn muốn vào trang ngồi một chút, bọn họ tất nhiên là sẽ đem nàng như chủ tử mà đối đãi.

Nhưng là Triệu Hòa không ở, nàng vào trang làm cái gì?

Tô Tương Lê có vài phần thất lạc, cổ lấy dừng khí hỏi:

“Xin hỏi hân khi nào thì sẽ về đến? Lúc trước hân từng giúp ta một đại ân. Ta..... Còn chưa có hướng hân biểu đạt lòng biết ơn.”

Kỳ thực trong lòng nàng hiểu được “Nói lời cảm tạ” Bất quá là lấy cớ, nàng chính là đơn thuần muốn gặp hân, ý nguyện muốn gặp hân mãnh liệt đến không để ý sẽ bị tỷ tỷ cùng tỷ phu phát hiện sự tồn tại của hân.

“Thật có lỗi, Thiếu Chủ trong khoảng thời gian ngắn chỉ sợ sẽ không về trang.....”

Thấy nàng biểu cảm khó nén thất lạc, Phùng Nhạc bèn bổ sung một câu.

“Nếu không ta thay người truyền lời chờ Thiếu Chủ trở về lại làm cho hân đi tìm người?”

“Không cần, như vậy rất phiền toái người.”

Tô Tương Lê miễn cưỡng cười.

“Ta đây đi trước.”

“Không không không, chút chuyện này cũng không phiền toái.”

Nếu để cho Thiếu Chủ biết hân không đem tin tức Tô cô nương đã tới báo cáo, hân mới có thể bị chết thực thảm.

“Không sao, thực sự không cần.”

Nàng buồn bã ỉu xiu nói, cũng không nghĩ lại cùng Phùng Nhạc nói thêm cái gì, nói lời từ biệt sau liền xoay người một lần nữa lên xe ngựa, đối với xa phu nói:

“Đưa ta đi thành tây đi.”

Đã Triệu Hòa không ở, nàng cũng chỉ hảo đi y quán “Công tác”.

May mắn có tỷ phu phân cho nàng một chiếc xe ngựa, nàng từ nhà ở thành tây chuyển đến Phạm phủ thành đông sau mới biết có nhiều chuyện không tiện, bằng không mỗi ngày đi tới đi lui trong nhà cùng y quán hiệu thuốc khoảng cách khá xa.

Tỷ phu yêu đậm sâu tỷ tỷ, yêu ai yêu cả đường đi nên đối cô em vợ là nàng cũng là hết lời để nói tốt, trừ bỏ xe ngựa cùng xa phu ra, bên cạnh nàng còn hơn một nha hoàn hầu hạ tên Thục Dục.

Một đại phu chữa bệnh từ thiện mang theo nha hoàn là có điểm kỳ quái, cũng may Thược Dược biết chữ, bởi vậy khi nàng chữa bệnh từ thiện liền rõ ràng làm cho nàng ấy giúp đỡ ghi nhớ lời dặn của đại phu cùng phương thuốc.

Lúc nàng bận rộn ở hiệu thuốc, hơn một người phụ giúp cũng tốt, bởi vậy Tô Tương Lê còn rất vừa lòng, sau đó cũng khôi phục cuộc sống như lúc trước y quán, hiệu thuốc hai bên chạy.

Chính là làm cho nàng cảm thất lạc là, Kì Triệu Hòa luôn luôn cũng chưa xuất hiện.

Nàng không nhận được mà nghĩ, có phải hẳn đối nàng cảm thấy phiền chán hay không, hay là nàng luôn luôn vắng vẻ hẳn, làm cho hẳn tức giận, bằng không vì sao chậm chạp không đến? Có chuyện gì có thể làm cho hẳn bận thành như vậy?

Thẳng đến lúc này, nàng mới phát hiện nàng đối của hẳn hiểu biết đúng là không đủ như vậy.

Hôm nay Tô Tương Lê từ y quán hồi Phạm phủ, rõ ràng có chút không yên lòng, khi cùng tỷ tỷ nói chuyện với nhau liên tiếp hoảng thần.

Mà Tô Quyên Bình trong lòng tựa hồ cũng có chuyện, nên không chú ý tới muội muội khác thường, tỷ muội qua loa ăn xong cơm tối sau liền đều tự trở về phòng mình.

Tô Tương Lê cho lui nha hoàn, một mình ngồi ở trong phòng đọc sách thuốc nàng yêu nhất, nhưng đọc nửa ngày lại một tờ cũng không xong.

Trên bàn ánh nến đột nhiên yếu đi một chút, nàng trực giác ngẩng đầu, đã thấy đến một thân ảnh màu trắng quen thuộc đứng ở cửa phòng nàng, mỉm cười nhìn nàng.

“Triệu, Triệu Hòa?”

Nàng phát hoảng, bỗng đứng đứng lên.

“Huynh làm sao có thể đến?”

Trong lòng nàng kích động khó diễn tả bằng lời, đã nhiều ngày lo lắng, không yên, hóa thành thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hẳn, nhưng miệng nàng mở ra, lại ngay cả một chữ cũng nói không nên lời.

“Muốn gặp nàng, cho nên đã tới rồi.”

Hắn ôn nhu nói, hào phóng tiêu sái tiến vào trong phòng nàng.

“Nàng hiện tại khí sắc thoát nhìn so với lần trước ta thấy tốt hơn nhiều.”

Nàng sợ run một lát mới bĩu môi nói:

“Đều cách lâu như vậy, lại ở Phạm phủ ăn được sống tốt, khí sắc đương nhiên tốt lắm.”

Mấy ngày nay tới giờ nàng thường nghĩ đến hắn, nhớ hắn ôn nhu săn sóc, nghĩ khi ở bên người hắn tự tại.

Thời gian qua đi, sinh hoạt của nàng đúng ra chỉ có y thuật cùng tỷ tỷ, nhưng nàng nhận ra nàng gần đây thường nhớ tới thời gian cùng hắn, thời gian lúc đó cũng trôi qua nhanh hơn so với bình thường.

Cuộc đời lần đầu tiên biết cái gì gọi là tương tư, vì hắn.

Nàng đáy lòng bao nhiêu có chút oán hận.

Hắn nhìn biểu cảm của nàng, trong lòng vừa động.

Cho nên..... Nàng cũng là nhớ hắn sao?

Hiểu được hóa ra không phải chỉ có mình hắn đơn phương nhớ nhưng, ánh mắt Kỳ Triệu Hòa bất giác ôn nhu.

“Ta thời gian trước có việc gấp phải xa nhà, hôm nay mới trở về, lại không nói trước cùng nàng, thật sự là xin lỗi.”

Hắn không biết hắn vì sao lại nhớ nàng như vậy.

Lần này hắn có việc gấp xa nhà, không kịp cùng nàng cáo biệt, liền phải đuổi giết mục tiêu kia chạy trốn tới tận nước láng giềng.

Lúc hắn trên đường thu được thư Phùng Nhạc gửi, nói nàng từng tới Kỳ Phong sơn trang đi tìm hắn, hắn thực hận không thể chấp cánh bay về Mục quốc.

Bởi vậy nhiệm vụ vừa hoàn thành, hắn liền ngựa không dừng vó chạy trở về, chỉ vì sớm đi nhìn thấy nàng.

Cho dù thần tuần như hắc sát cũng thiếu chút không chịu nổi sự ép buộc của hắn.

“Huynh cũng cùng tỷ phu ta giống nhau đi công tác đi?”

Nàng bật thốt lên hỏi, đã thấy hấn một mặt nghi hoặc, mới vội vàng sửa lời nói:

“Ý của ta là, huynh là vì công tác mới đi xa nhà?”

Kì Triệu Hòa đối nàng nói vẫn là có vài phần không hiểu, bất quá hấn lần này đi xa mục đích là vì đuổi giết cái tên táng tận lương tâm, lại nói tiếp miễn cưỡng xem như “Công tác”, bởi vậy hấn nghĩ nghĩ sau liền gật gật đầu.

Nha, được rồi, nếu là vì công tác, vậy nàng cũng không thể trách cứ hấn.

Nàng khe thở dài, một chút bất mãn cuối cùng trong lòng cũng chậm chậm phai nhạt.

“Đúng rồi, biết nhau lâu như vậy, ta còn không biết huynh là làm cái nghề nghiệp gì đâu.”

Trước kia nàng chỉ cảm thấy Triệu Hòa chính là Triệu Hòa, nàng chỉ cần biết rằng hấn là bằng hữu là tốt rồi, về phần hấn là thân phận gì, làm việc gì, biết hay không biết cũng có sao?

Nhưng là đã trải qua đoạn thời gian chia lìa này, nàng lại đột nhiên suy nghĩ muốn biết hấn, muốn biết càng nhiều về hấn, mà không phải chỉ hiểu được hấn gọi Kì Triệu Hòa, biết hấn sống ở Kì Phong sơn trang mà thôi.

Kì Triệu Hòa nghiêng đầu dò xét nàng một hồi lâu, đột nhiên thử hỏi:

“Nếu ta nói ta là sát thủ, nàng tin tưởng sao?”

“Làm sao có thể?”

Nàng ngẩn ra, đầu tiên là bật cười, sau đó lại nghiêm túc, cẩn thận suy nghĩ lại.

“Ừ, cho dù huynh thật là sát thủ, ta nghĩ người huynh giết khẳng định cũng là trừng phạt đúng tội.”

“Liền như vậy tin tưởng ta?”

Kì Triệu Hòa nhú mày, ngữ khí tựa hồ không chút để ý, chỉ có hấn hiểu được nội tâm hấn có bao nhiêu khiếp sợ cùng vui sướng.

Hấn thật không nghĩ tới nàng sẽ không chút do dự tin tưởng hấn. Trừ bỏ thân nhân cùng người trong trang ra, nàng là người đầu tiên tin nhiệm hấn như thế.

Nàng một mặt đương nhiên.

“Đương nhiên, huynh là ta thật tình xem là bằng hữu, ta không tin huynh còn có thể tin ai?”

Cho nên..... Nàng tin hẳn chính là bởi vì bọn họ là “Bằng hữu”?

Kì Triệu Hòa nhú mày, không biết tại sao, nhưng lại không thực vừa lòng đáp án này.

“Rất tin tưởng bằng hữu cũng không phải là chuyện tốt, rất nhiều người phòng địch nhân cả đời, cuối cùng lại chết trên tay bằng hữu.”

Hắn đạm thanh nói.

“Triệu Hòa huynh sẽ không như vậy đối ta đi? Ta một đời này thật tình kết giao bằng hữu khả chỉ có huynh a!”

Nàng nháy mắt to sáng ngời nhìn phía hắn.

Cho nên hẳn là duy nhất sao?

Kì Triệu Hòa nghe xong, tâm tình đột nhiên lại tốt lên.

“Yên tâm, cho dù muốn cùng mọi người là địch, ta cũng sẽ không làm gì có lỗi với Tiểu Lê Nhi.”

Hắn ôn nhu nói.

Nàng hơi hơi nhếch môi.

“Ta tin tưởng.”

Tuy rằng tỷ tỷ nói nàng thiếu đầu óc, nhưng nàng cũng không ngốc.

Cho dù trước kia hắn ngụy trang vô cùng tốt, nàng hiện tại cũng đã biết Triệu Hòa bản lĩnh rất cao, khác không nói, chỉ là nhìn hắn có biện pháp tránh đi thủ vệ xông vào trong phòng nàng liền biết.

Dù sao Phạm phủ cũng không phải gia đình bình thường, tỷ phu Phạm Tuấn Hi thân là thủ phủ Mục quốc, trong phủ há có thể để người đến đi tự nhiên?

Bất quá hần đã không nói, nàng coi như không biết, dù sao hần sẽ không hại nàng.

“Mấy ngày không thấy, gần nhất có phát sinh chuyện gì thú vị?”

Kì Triệu Hòa ở trước bàn ngồi xuống, tâm tình đã tốt, liền không thể nào muốn đi sớm rồi.

“Cũng hoàn hảo……”

Tô Tương Lê đột nhiên nhớ tới chuyện kia làm tâm thần nàng không yên cả ngày.

“Đúng rồi, ta hôm nay ở y quán nhìn thấy một nhà cứu cứu ta.”

Hần ngẩn ngủ trầm mặc một lát mới ra tiếng.

“Rồi?”

“Rất kỳ quái, bọn họ thể nhưng đều trúng độc.”

Kì Triệu Hòa dừng một chút mới nói:

“Vậy người có thể có cứu bọn họ?”

Tô Tương Lê lắc đầu.

“Lại nói tiếp loại độc này cùng thực hồn tán có chút giống, đều là làm cho người ta đau nhức khó nhịn mấy ngày sau, liền có thể không được mà hết, nhưng là độc này độc tính so với thực hồn tán yếu đi không ít, chỉ cần ba ngày liền có thể tan hết, phát tác cũng không đau như vậy.”

Nàng nhìn phía hần, lại bổ sung thêm:

“Thực hồn tán chính là khi ta ở Bích Phục Sơn nhìn thấy huynh, đại hán chính là trúng độc này.”

“Thì ra là thế.”

Hần gật gật đầu, không tỏ vẻ gì ý kiến.

Kỳ thực Tô Tương Lê muốn hỏi là — độc này có phải người hạ hay không?

Lúc nàng chẩn đoán ra người Phương gia trúng độc là loại độc gì, đầu vừa động, đó là thực hồn tán ngày đó ở Bích Phục Sơn bọn đại hán trúng, hai lần sự kiện này rõ ràng như là bút tích cùng một người.

Người đối với người Phương gia hạ loại độc này, nhất định là người trong nghề, nhưng Phương gia là làm buôn bán, lại làm sao có thể gặp phải cao thủ dùng độc?

Kì Triệu Hòa vừa vặn cùng đám đại hán kia cùng Phương gia đều có liên quan, lại đối y có nghiên cứu, hơn nữa hần vừa mới trở về, người Phương gia liền tập thể trúng độc, nàng thực tự nhiên đã nghĩ đến hần.....

Không, phải nói, nàng cơ hồ có thể khẳng định chuyện này cùng hần có liên quan.

Chính là nhìn phản ứng của hần hiện tại, nàng nếu trực tiếp hỏi, hần khẳng định sẽ không thừa nhận, bởi vậy nàng chỉ có thể đem nghi vấn đặt ở đáy lòng.

Nàng mơ hồ hiểu được, Kì Triệu Hòa cũng không giống ban đầu nàng tưởng tượng vô hại như vậy.

Vừa rồi hần còn tự xưng là sát thủ đây..... Không biết lời này có đáng tin hay không?

Bất quá như nàng vừa rồi trả lời, cho dù hần là sát thủ, nàng cũng nguyện ý tin tưởng hần giết đều là người tội đáng chết vạn lần.

Tựa như nàng biết cho dù người Phương gia trúng độc thật sự là hần hạ, đó cũng là vì thay nàng trút giận.

Chuyện hần không muốn trả lời, nàng cũng đừng hỏi đi, đỡ phải hần phí tâm tư đối nàng nói dối.

Nàng không thích nghe hần nói dối, hần nói vậy cũng không cần nói.

Vì thế Tô Tương Lê cười cười, nói sang chuyện khác.

“Không nói chuyện không thú vị này, Triệu Hòa huynh lúc này ra xa nhà, có gặp gỡ chuyện gì thú vị có thể nói cho ta nghe hay không, hoặc là mang vật kỷ niệm trở về cho ta?”

“Vật kỷ niệm?”

Nàng thiếu chút cắn được đầu lưỡi.

“Ai nha, chính là từ nơi đó mang về một vật để làm kỷ niệm.”

Kì Triệu Hòa nở nụ cười.

“Ta lần này đi tới đi lui rất gấp, chưa kịp mua cái gì, dùng ba mươi khóa Thiên Sơn tuyết liên thay thế được không?”

Thứ này thực ra là Hoàng Đế phụ thân của hắn hôm qua cho người đưa tới Kì Phong sơn trang, trong trang lại không dùng, nhưng hắn biết nàng nhất định sẽ thích.

“Thật vậy chăng? Đó nhưng là dược liệu quý hiếm nha, thật nhiều bệnh tật cần nhưng đều không mua nổi, nếu người nguyện ý đưa, đối bệnh tình của bọn họ nhất định có rất trợ giúp lớn.....”

Tô Tương Lê nghe xong quả nhiên hai mắt tỏa sáng, chính là – một lát sau lại tựa hồ cảm thấy không lớn thỏa đáng.

“Bất quá này phân lễ có phải rất quý trọng hay không?”

“Cho dù là dược liệu đắt tiền cũng muốn ở trong tay người biết sử dụng mới có thể phát huy tác dụng được. Nàng cầm nó đi giúp người, đó là giúp nó phát huy công hiệu lớn nhất, ta có gì phải luyến tiếc. Chẳng qua, ta có điều kiện nha.”

Hắn nói như vậy, lại làm cho trong lòng nàng thoải mái không ít, liền khẩn cấp hỏi:

“Điều kiện gì?”

Hắn mỉm cười.

“Nàng tự mình đến Kì Phong sơn trang lấy.”

Không có biện pháp, không dụ dỗ nàng như vậy, không biết bao lâu nàng mới đi tìm hắn một lần đây!

“Này đương nhiên.”

Tô Tương Lê vui vẻ nói, đầu gật như gà con mổ thóc.

“Ta ngày mai đi qua tìm người.....A, không được, sáng mai Từ đại nương nói muốn mang hài tử đến y quán cho ta xem bệnh đầu.....”

Nàng suy nghĩ một hồi.

“Nếu không ta giúp hài tử của Từ đại nương xem bệnh xong, liền đến tìm huynh?”

“Đều được.”

Chỉ cần có thể nhìn thấy Tiểu Lê Nhi ngọt ngào tươi cười, cùng nàng nhiều lời một chút, chờ cái một lát không tính cái gì.

“Triệu Hòa huynh thật tốt, vậy ngày mai gặp nha.”

Nàng lại lần nữa lộ ra nụ cười xán lạn hân thích xem nhất.

Nhìn tươi cười kia, Kỳ Triệu Hòa nhất thời mơ hồ hiểu được, lần này xong việc nguyên nhân khiến hân gấp gấp trở về là gì.

Hân thậm chí cảm thấy hân nguyện ý cướp đoạt Thiên Sơn tuyết liên trong Hoàng cung Mục quốc sở hữu cho nàng, chỉ cần nàng có thể duy trì nụ cười này.

Xem ra hân rất giống tên hôn quân chỉ cần mỹ nhân không cần giang sơn nha!

Hân đối với việc rốt cuộc hân yêu hay không yêu Tiểu Lê Nhi là không cần lại suy xét, bởi vì mặc kệ phân tình cảm kia rốt cuộc nên gọi cái gì, hân đều biết đến hân ngày sau này không thể không có nàng.

Nhưng mà, ngày hôm sau Kỳ Triệu Hòa lại không đợi được nàng đến lấy tuyết liên.

Thay vào đó lại là tin tức làm hân chấn kinh —

Tô Tương Lê ở trong y quán bị người bắt đi!

## 18. Chương 18: Yêu Và Tin Tưởng

Ám vệ được phái đi bảo vệ Tiểu Lê Nhi mặc dù thân thủ tốt, nhưng lại địch không nổi bọn họ, cuối cùng liều chết phát ra tin tức, kinh động toàn bộ người của Kỳ gia tại Kinh thành.

Sau khi chuyện phát sinh nửa canh giờ, Kỳ Triệu Hòa ở Kỳ Phong sơn trang mới biết được tin này.

Hân mạnh vỗ chiếc ghế một cái, ghế kia không chịu nổi kinh lực của hân, nháy mắt đổ xuống, gãy thành những mảnh gỗ vụn.

Người tiến lên bấm báo tin tức quỳ một gối xuống. Đường đường nam tử bảy thước, thấy cảnh này cũng run thân thể, chỉ sợ bị giận chó đánh mèo.

“Tiểu Lê Nhi..... Bị bắt đi?”

Trước đây hắn đã từng nghĩ qua sẽ có người tính kế trên nàng nhưng khi nghe thấy tin tức này, đầu của hắn vẫn trống rỗng.

Mọi người nơm nớp lo sợ nhìn cảnh Thiếu chủ sững sờ khó thấy được này, lúc đang âm thầm phỏng đoán lần hắn lần này dưới cơn giận sẽ làm ra chuyện gì thì Kì Triệu Hòa cũng đã lấy lại tinh thần.

Hắn bình tĩnh hỏi rõ chuyện sau khi Tiểu Lê Nhi bị người bắt đi, sau đó cũng không có triệu tập người mà là một mình cười Hắc sát muốn đuổi theo, cũng hoàn toàn không để ý mọi người la hét:

“Minh chủ đã phái người đi cứu Tô cô nương.”

Đang nói giỡn cái gì vậy? Tiểu Lê Nhi gặp chuyện không may, hắn làm sao có thể ngồi ở trong nhà chờ tin tức?

So với việc sợ nàng xảy ra chuyện, trong lòng hắn phần nộ nhiều hơn, chuyện sợ hãi đó là chắc chắn, giờ phút này cả đầu hắn đều là suy nghĩ sẽ lăng trì 04 đối phương như thế nào.

Hắn thật muốn nhìn, là tên nào không có mắt, dám mạo hiểm bị hắn thiên đao vạn quả, ở rõ như ban ngày dám bắt đi Tiểu Lê Nhi!

Buổi sáng Tô Tương Lê ở Hồi Xuân đường giúp hài tử của Từ đại nương khám bệnh, sau khi lấy giao được xong, liền bắt đầu thu thập này nọ chuẩn bị đi Kì Phong sơn trang.

Không ngờ bên ngoài đột nhiên ồn áo náo nhiệt, nàng còn chưa rõ đã xảy ra chuyện gì thì vài tên đại hán vọt vào y quán, ở trong y quán nhìn vài vòng rồi xuất thủ muốn bắt nàng.

Thước Dực phản ứng nhanh hơn nàng, tiểu nha đầu trung tâm hộ chủ, tuy rằng sợ hãi nhưng vẫn che chở đứng trước nàng, nhưng là một tiểu nha đầu mười lăm tuổi thì sao có thể là đối thủ của đại hán? Không bao lâu đã bị ném qua một bên.

Tiếp theo một tên hắc y nhân chui vào y quán cùng đám đại hán này đánh nhau.

Tô Tương Lê không phải không nghĩ tới nhân cơ hội đào tẩu, nhưng những người này chặn cửa, nàng căn bản không đường trốn.

Mà cho dù tên hắc y nhân kia thân thủ không tệ, nhưng hai tay sao đánh lại bốn tay, cuối cùng nàng vẫn bị đại hán này mang đi.

Những người này mang theo nàng theo hướng nam ra khỏi thành, bọn họ không tận lực bịt kín mắt của nàng, cũng không bịt miệng hoặc cột lấy nàng, hơn phân nửa là nhận định nàng dù sao cũng trốn không thoát.

Bất quá Tô Tương Lê cũng không muốn đào tẩu, nàng quá rõ ràng nàng có trốn cũng không thoát. Nàng không có phương tiện giao thông, cũng không võ công, hoàn toàn không phải đối thủ của bọn họ, chạy trốn hiển nhiên chính là hành vi lãng phí thời gian không khôn ngoan.

Nàng cả người cuộn mình ở bên trong góc xe ngựa, bên ngoài hoảng hốt thất thố, ngằm lại vảnh tai muốn nghe bọn đại hán không quan tâm nàng trong xe ngựa mà nói chuyện.

Đáng tiếc những người này nói không nhiều lắm, nàng nghe không ra lý do bị bắt là gì, chỉ mơ hồ hiểu được bọn họ tựa hồ là lấy tiền làm việc, sau lưng còn có chủ mưu.

Thấy bọn họ cũng không quá chú ý mình, nàng lặng lẽ từ trong lòng lấy ra cái túi gấm, nhanh tay lấy ra một viên thuốc trắng sữa nhét vào trong miệng.

Đây là “Hộ tâm hoàn” mà sư phụ mất hơn nửa đời người nghiên cứu chế ra, những dược khác đa số đều là lúc bị thương hay bị bệnh mới dùng. Hộ tâm hoàn này thì ngược lại, dùng trước đó, trong vòng mười hai canh giờ tiếp theo sẽ bảo vệ tâm mạch, cho dù bị trọng thương cũng có thể chống đỡ thêm nửa khắc, thậm chí cả một khắc.

Kiếp trước nàng nhiều lần ra vào bệnh viện, biết tầm quan trọng của việc tranh thủ thời gian, khi cấp cứu thường thường là một chút thời gian có thể quyết định sống chết của một người.

Nàng không hiểu được những người này vì sao bắt nàng, nhưng hẳn là không phải chuyện tốt gì, trước đó phòng bị là chuyện tất nhiên. Nàng thật vất vả mới cảm thấy thời đại này có chút thú vị, cũng không muốn sớm như vậy liền chết nha.

Hơn nữa nếu nàng chết, tỷ tỷ khẳng định sẽ rất đau lòng..... A, đúng rồi, còn có Triệu Hòa.

Lúc trước mơ bắt quá đánh nàng một tát, hẳn liền đối với toàn gia người ta hạ thủ nặng như vậy, nếu lúc này nàng xảy ra chuyện gì, thật không dám tưởng tượng hẳn sẽ đối phó bọn họ như thế nào.

Nàng không hy vọng phát sinh loại chuyện này.

Xe ngựa đi hồi lâu, cuối cùng cũng dừng lại.

Rèm bị xốc lên, một cánh tay trắng kiện đưa vào, đem nàng kéo ra khỏi xe ngựa.

Nàng không có phòng bị, cúi đầu kêu một tiếng, lại rất nhanh cắn môi nuốt vào việc muốn kêu đau.

“Có thể để cho ta chính mình đi hay không? Ta cam đoan không chạy trốn.”

Đại hán đang níu chặt tay nàng nghe vậy cũng là ngoài ý muốn, quay đầu lại tựa hồ không nghĩ tới nàng bị bắt cóc lại vẫn có thể trấn định như vậy.

“Ta sợ đau.”

Nàng vô tội giật giật cánh tay bị hán níu chặt.

Trong lòng Tô Tương Lê không phải không sợ, nhưng nàng hiểu được càng là những lúc thế này, nàng càng nên tỉnh táo.

Tên đại hán kia nhìn nàng vài lần mới buông tay.

Nàng gắt gao áp chế ý tưởng xoay người chạy trốn, bắt buộc nàng đuổi kịp bước chân đại hán kia.

Đám người kia dẫn nàng đi vào một gian miếu đồ nát.....

Thật không hiểu làm sao có thể có người ẩn nấp ở miếu đồ nát tận trong rừng thế này?

Bất quá nàng chưa kịp nghĩ lại, bởi vì cửa miếu đồ nát vừa mở ra, nàng đã bị người đứng ở bên trong làm cho phát hoảng.

Đó là một nữ tử mà nàng hoàn toàn không nhìn ra tuổi.

Qua cách ăn mặc cùng thân hình, tuổi hẳn là không lớn, nhưng vấn đề là gương mặt cùng với số da thịt lộ ra bên ngoài không có một tác nào là bình thường cả, trên đó đầy những vết sẹo dữ tợn, đáng sợ mà nhăn nhoe.

Lúc nàng nhìn thấy Tô Tương Lê, trong mắt ánh lên quá thâm trầm hận ý.

“Người chính là người mà yêu nghiệt kia quan tâm?”

Nữ nhân kia vừa mở miệng, thanh âm khàn khàn như thanh âm giấy nhám đang chà xát vào vật gì đó, thật

sự chói tai.

“Yêu nghiệt?”

Chỉ ai a?

Nữ nhân thấy nàng một mặt mê hoặc không giống giả bộ, nhú mày trừng hướng đại hán bên cạnh.

“Các người xác định không bắt sai người?”

“Là nàng không sai a, huynh đệ chúng ta đều nghe được những người khác gọi nàng là Tô đại phu.”

Nữ nhân thấy mấy tên đại hán khác đều phụ họa gật đầu, lập tức cảm tức Tô Tương Lê.

“Giỏi a, người lại dám giả ngu?”

“Ta, ta thực sự không biết người đang nói ai a!”

Tô Tương Lê sợ tới mức lui hai bước.

“Người dám nói người không biết Kỳ Triệu Hòa? Hiện tại toàn bộ võ lâm không ai không biết, yêu nghiệt kia yêu phải Tô đại phu Hồi Xuân đường thành tây kinh thành Mục quốc?”

“Ta đúng là biết Kỳ Triệu Hòa.....”

Nàng cúi xuống, như là đột nhiên phản ứng lại, bất mãn kháng nghị.

“Con người Triệu Hòa tốt lắm, người sao lại gọi hắn như vậy?”

“Người nói người kia tốt?”

Nàng kia cười lạnh.

“Người kia nếu thực sự tốt, ta làm sao trở thành giống như bây giờ, người không ra người, quỷ không ra quỷ?”

Tô Tương Lê ngẩn ngơ.

“Người, người là nói..... Mặt của người.....”

“Đúng là kiệt tác của hần.”

Nàng kia đi từng bước một đến gần nàng.

“A, người không quan tâm hần là người như thế sao? Người thân là đại phu tể thế cứu nhân, lại yêu phải yêu nghiệt tâm ngoan thủ lạt005 bậc này, giết người không chớp mắt.”

Tô Tương Lê giật mình, đang nghĩ muốn nói nàng cũng không yêu Triệu Hòa, bọn họ không phải tình nhân, nhưng một thanh âm khác chất vấn bất chợt dưới đáy lòng vang lên –

“Người thực sự không yêu hần sao? Không yêu nam tử kia – người cho người một lần nữa đối thế gian này sinh lưu luyến sao?”

Nàng nhận ra bản thân thế nhưng nói không nên lời.

Nàng nói không nên lời trái lương tâm được .....

Đúng, nói không yêu hần căn bản là lời trái lương tâm.

Nàng chưa bao giờ giống giờ khắc này như thế thấu đáo hiểu biết tâm ý của mình.

Nàng thích Triệu Hòa, mặc kệ thân phận chân thật của hần là cái gì, rốt cuộc là người thế nào.

Tâm, bỗng nhiên có chút loạn, nhưng hiện nay không phải thời điểm suy nghĩ chuyện này.

Tô Tương Lê vội vàng đá suy nghĩ lung tung trong đầu, ngược lại nhìn phía nữ tử kia.

“Hần vì sao tổn thương người?”

“Hừ, nửa năm trước Hồng gia ta một nhà mười khẩu tự xưng bị người độc giết, người có khả năng nhất làm ra việc này đó là tên yêu nghiệt họ Kì lấy độc thuật mà nổi tiếng kia.

Ta ở ngoài Kì Phong sơn trang hơn nửa tháng đợi hần ra trang, không nghĩ tới hần chẳng những không gặp, sau đó còn lấy thủ đoạn âm độc hủy dung mạo cùng cổ họng của ta.....”

Nàng kia càng nói càng hận, mắt lộ ra hung quang006.

“Cũng là người vận khí không tốt, ai bảo người là người hấn thích? Bằng không ta cũng không nguyện thương tổn một đại phu hảo tâm chữa bệnh từ thiện, nhưng người cũng là tình nhân của yêu nghiệt kia, ta sẽ đem người thiên đao vạn quả007, làm cho hấn cũng ném thử tư vị đau lòng!”

Tô Tương Lê nhìn nữ tử kia từng bước một tới gần, sát khí hôi hổi kia làm cho nàng thật sự rất muốn xoay người chạy trốn, nhưng mà phía sau vài đại hán đứng chắn kín cửa, nàng căn bản không chạy được.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Ngay tại lúc nữ tử kia chuẩn bị bắt được nàng thì Tô Tương Lê cái khó ló cái khôn phun ra một câu.

“Người làm sao mà biết người là hấn giết?”

Nàng kia sững sốt, lập tức cả giận nói:

“Đương nhiên là hấn, trừ bỏ hấn ra còn có ai sẽ làm loại chuyện này?”

“Trên giang hồ dùng độc giết người cũng không chỉ có một mình hấn đi?”

Tô Tương Lê cổ lấy dũng khí nói.

“Ta cùng Triệu Hòa thời gian biết nhau tuy rằng không lâu lắm, nhưng ta không biết là hấn là người sẽ phủ nhận chuyện hấn đã làm, người chẳng lẽ không nghĩ tới, có lẽ kẻ thù của người là người khác?”

“Người cho là nói như vậy ta sẽ tin tưởng sau đó thả người đi, đừng ảo tưởng!”

“Ta thừa nhận ta là vì cứu mạng mới nói những lời này, nhưng người không ngại suy nghĩ thử xem, những lời này của ta có phải có chút đạo lý hay không?”

Nguy cấp là lúc, Tô Tương Lê đột nhiên nhận ra tài ăn nói của nàng kỳ thực cũng rất tốt.

Nữ tử tựa hồ có chút dao động, nhưng không bao nhiêu lâu liền lại nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Nếu người nhà ta không phải hấn giết, hấn làm gì phủ nhận sau lại hủy dung mạo của ta?”

“Vậy càng nói không thông nha, hấn nếu muốn diệt nhà người cả nhà, người là cá lọt lưới tự đưa lên cửa, hấn không giết người đi, hủy của người dung mạo làm cái gì?”

Tô Tương Lê nhú mảy.

“Hắn là gần đây hủy dung mạo của người sao?”

Nàng kia tựa hồ mờ mịt.

“Không, dung mạo của ta bị hủy là chuyện nửa tháng gần đây.....”

“Cho nên người nửa năm trước tìm hắn lý luận, hắn lại đợi đến nửa tháng trước mới đi tìm người mà hủy đi dung mạo của người?”

Điều này sao tưởng cũng không hợp lý.

Nữ tử chần chờ.

“Ta lúc ấy là không thấy rõ người đối ta dùng độc, nhưng hắn mặc áo trắng, tự xưng là Kì công tử a!”

“Này chẳng phải là càng kỳ quái, hắn đã phủ nhận giết người nhà người, làm sao lúc hủy đi dung mạo của người lại báo thân phận? Người vậy mà cũng không nghĩ ra là vu oan giá họa sao?”

Tô Tương Lê chưa bao giờ biết tự nàng lại thông minh như vậy, có thể phát hiện chỗ không hợp lý.

“Hơn nữa ta thấy cách ăn mặc cùng hóa trang của người thì hắn là người Mục quốc đi? Triệu Hòa một tháng qua đều ở dị quốc, bận đến ngay cả ta cũng không gặp qua, lại làm sao có thể ở nửa tháng trước riêng trở về thương tổn người?”

Nữ tử kia trừng lớn mắt, biểu cảm thật khiếp sợ.

Qua thật lâu, nàng mới mở miệng.

“Vậy người cảm thấy..... Là loại người nào sẽ làm loại chuyện này?”

Nàng làm sao có thể biết a?

Tô Tương Lê thực buồn rầu, nàng thậm chí cho tới hôm nay mới hiểu được Triệu Hòa quả thật là “Sát thủ”, nhưng lại là thực nổi danh, mới có người ác ý vu oan.

Nhưng vì mạng nhỏ của nàng..... Còn có thanh danh của Triệu Hòa. Khụ, tuy rằng có thể bản thân hắn

không phải thực để ý, nàng vẫn là cố gắng bài trừ chút đi.

“Ta không rõ ràng, ta đối với chuyện trên giang hồ một chút cũng không hiểu biết, bắt quá nghĩ đến đối phương không phải có cừu oán với người thì chính là địch nhân của Triệu Hòa, mới cố ý thương tổn người, dẫn người cùng Triệu Hòa là địch, mượn đao giết người, hoặc là gặp các người lương bại câu thương..... Ừm, không sai, loại khả năng này tính thật lớn..... Đúng rồi, người lúc trước là từ đâu nghe nói chuyện Triệu Hòa cùng ta? Có lẽ cùng người nọ có liên quan cũng không chừng.”

Chợt nghe thấy ở đáy lòng nàng nguyên là nam tử văn nhược thư sinh, kỳ thực căn bản là sát thủ thanh danh sói mượn dùng độc, nàng thật là có điểm bị đả kích, nhưng nàng như trước tin tưởng ánh mắt mình, nhận định hẳn không phải người lạm sát kẻ vô tội.

Nữ tử sắc mặt càng ngày càng trắng, cách một lúc lâu mới nói.

“Chuyện của người..... Là nghĩa huynh của ta nói cho ta.”

Nàng ta cũng không có giận dữ chỉ trích Tô Tương Lê ly gián tình cảm nghĩa huynh muội bọn họ, lại tỏ ra những lời mà nàng vừa nói lại đáng tin vài phần.

Tô Tương Lê suy nghĩ một lát, lại lần nữa đánh bạo mở miệng.

“Vị tỷ tỷ này, người mới vừa nói dung mạo cùng cổ họng của người là nửa tháng trước bị hủy, nếu người nguyện ý, có lẽ có thể cho ta giúp người trị liệu thử xem..... Đương nhiên, ta không rõ ràng kỹ càng tỉ mỉ tình huống, cho nên không có cách nào hướng người đảm bảo có thể phục hồi như cũ tới trình độ nào, bất quá nửa tháng hơn, nếu nghiêm túc trị liệu hẳn sẽ có điểm trợ giúp.....”

Nữ tử kích động run giọng nói:

“Người là nói..... vết thương trên người ta có thể trị?”

“Cải thiện là có thể, nhưng có thể phục hồi như cũ bao nhiêu, nhìn người phối hợp hay không .....”

Hô, hoàn hảo, cuối cùng nàng còn nhớ rõ thích chứng diện là thiên tính của nữ nhân, từ điểm đó xuống tay hẳn là thành công một nửa.

“Nếu có thể khôi phục, ta đương nhiên nguyện ý phối hợp a!”

Nàng ta cơ hồ là thét lên.

“Ta mới hai mươi tuổi, cũng không muốn cả đời như vậy.....”

“Vậy người đáp ứng ta, đem chuyện này hảo hảo tra rõ ràng, xem rốt cuộc là ai sát hại người nhà người sau lại bị thương người..... Nếu thật sự là Triệu Hòa làm, ta không lời nào để nói, người cứ việc giết ta là được. Nếu không phải, người cũng đừng lại trách lầm hửn.”

Nàng chặn lại nói.

“Đây là đương nhiên, cho dù người không nói, ta cũng sẽ bắt được kẻ thù không đội trời chung này, không vì ta, cũng muốn vì ta người nhà báo thù.”

Nữ tử hừ lạnh nói.

“Nếu thực sự không phải họ Kỳ kia làm, ta sẽ quỳ xuống hướng các người xin lỗi!”

Biết chính mình tạm thời bảo trụ mạng nhỏ, Tô Tương Lê thật to nhẹ nhàng thở ra, khi đang muốn nói cái gì an ủi mà nói, một đạo thanh âm quen thuộc lại vang lên trước

04 : là một trong những hình phạt tàn khốc và dã man nhất được dùng ở TQ thời cổ xưa, chính là xẻo từng miếng thịt ở trên người của họ, từ những phần nhỏ ( mắt, mũi, tai, lưỡi, ngón tay, ngón chân) đến những phần lớn hơn ( tứ chi, vai, đùi, v...v.)

05 : thủ đoạn ngoan độc

06 : ánh hung tợn, tàn bạo

07 : chém ngàn vạn nhát đao

## 19. Chương 19: Xác Định

“Quỳ xuống liền miễn, dám bắt đi người của ta, ta không ngại sẽ thanh toán tâm nguyện của người, làm cho tất cả mọi người nơi này chết ở dưới tay ta!”

Miếu đồ nát vốn liền nguy ngập nguy cơ nóc nhà đột nhiên suy sụp hạ, trong lúc nhất thời bụi đất bay lên.

Ở trong hỗn loạn tự thiên thân ảnh bạch y, là nam tử tuần tú một mặt hàn sương, không phải Kỳ Triệu Hòa thì còn ai vào đây.

Sau nửa canh giờ, một con ngựa màu đen chậm rãi đi ra rừng cây.

Trên lưng ngựa là hai người, một nam một nữ.

“Được rồi, đừng tức giận nữa, ta không phải không có việc gì sao?”

Tô Tương Lê bất đắc dĩ than nhẹ.

Nàng thật sự không nghĩ tới, trấn an Kì Triệu Hòa lại so với trấn an Hồng Ninh cô nương..... À, chính là nữ tử sai người bắt nàng – còn mệt hơn!

Nếu không phải nàng không nhẽo cứng rắn rồi cầu xin hắn, uốn ba tấc lưỡi, cuối cùng ngay cả câu uy hiếp cũng nói ra miệng:

‘Nếu người muốn đi một mình, về sau ta liền không để ý huynh’.

Kì Triệu Hòa mới làm cho những người đó từ “Bị lăng trì đến chết” Biến thành “Lăng trì một phen rồi rút’.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy kỳ thực mắt nhìn người của nàng cũng không có chuẩn như nàng vẫn nghĩ a.

Ít nhất nàng sẽ không hiểu được tình huống hắn “Hướng quan giận dữ vì hồng nhan”<sup>08</sup> lại đáng sợ như vậy.

Kì Triệu Hòa mặt âm trầm nắm cánh tay của nàng, nàng lập tức đau hút không khí.

“Còn dám nói không có việc gì?”

Hắn căn bản không để ý tới cái gì nam nữ chi phòng<sup>09</sup>, trực tiếp nhấc tay áo của nàng, nửa bàn tay bầm tím thật lớn, dưới sự trợ thủ đắc lực của cánh tay trắng nõn, thoát nhìn đặc biệt chói mắt.

Phi, lại muốn quay đầu đi hành hạ đến chết cái nữ nhân bắt Tiểu Lê Nhi đi, hắn cũng không kiên trì cái chủ trương nhảm chán ‘không đánh nữ nhân’.

“Chuyện này, đó là ta tự mình không cẩn thận đụng vào a.”

Tô Tương Lê lảo lảo, cẩn thận rút về tay nàng về.

“Mới vừa rồi ở trên xe ngựa, nhất bất lưu thân<sup>10</sup> liền đụng bị thương.”

“Nếu không phải bọn họ bắt nàng, nàng cũng sẽ không đụng để bị thương.”

Lỗi này đương nhiên tính ở trên người bọn họ.

Tô Tương Lê bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trời.

Nàng chưa từng nghĩ đến có ngày đối mặt Kì Triệu Hòa, cũng sẽ có cảm giác vô lực như câu “Tú tài gặp được bình”<sup>011</sup>.

Nàng hít vào một hơi.

“Nếu không phải huynh bên ngoài thanh danh kém như vậy, Hồng cô nương cũng không vừa suy nghĩ liền nhận định huynh là hung thủ.”

Hừ, nàng còn chưa có tính sổ hắn lừa gạt đâu!

Nàng nhận ra sau khi nàng nói xong, phía sau đột nhiên an tĩnh.

“Tiểu Lê Nhi, nàng là đang trách ta lúc trước không nói chân tướng cho nàng?”

Thanh âm Kì Triệu Hòa nghe qua có vài phần bất an.

Tô Tương Lê sững sốt, còn không kịp nói cái gì, hắn lại nói tiếp:

“Thực xin lỗi, ta sợ sau khi nàng biết sẽ không để ý đến ta nữa.”

Ngữ khí này mang theo vài phần làm nũng lấy lòng.

Nàng nghe xong đột nhiên có chút cảm khái.

Nếu Hồng cô nương nghe được yêu nghiệt lấy hành hạ người khác làm vui, giết người không chớp mắt trong miệng nàng nhưng lại dùng dạng ngữ khí này nói chuyện, không biết sẽ có cái cảm tưởng gì a.....

Rõ ràng lúc này sắc mặt còn lạnh được như băng, giờ phút này đối mặt với nàng đúng là thái độ hoàn toàn khác biệt như vậy.

Bất quá cũng là bởi vì như vậy, nàng nghĩ nàng hoàn toàn không cần hoài nghi tâm ý Kì Triệu Hòa đối với nàng.

Rõ ràng là nam nhân kiêu ngạo thành tính, ở trước mặt nàng lại luôn là người có bộ dáng khiêm tốn, khắp

nơi nhân nhượng nàng.

Nàng rất rõ ràng, con người nàng không có chỗ nào đáng giá để hấn lợi dụng. Luận học thức, tài phú, sắc đẹp, nàng không bằng hấn, cho nên nếu không phải thật tình yêu thích, hấn cần gì ở trước mặt nàng tốt khoe xấu che?

Thần kỳ là, giữa bọn họ chưa từng nói quá lời ngon tiếng ngọt gì, không lời thề ững thuận gì, nàng lại cảm thấy cùng hấn có ăn ý — bọn họ đã là người yêu.

Có chút cảm tình, có lẽ có người sau chuyện nguy hiểm hôm nay, mới có thể hiểu ra.

Tô Tương Lê đột nhiên than nhẹ.

“Quên đi, ai không có bí mật đây?”

Lời này của nàng là thật tâm.

Cẩn thận ngẫm lại, hấn là sát thủ, cũng không có gì. Chẳng lẽ có chuyện gì so với việc nàng cùng tỷ tỷ mang theo trí nhớ của kiếp trước trọng sinh đến thời đại quý dị này sao?

Nàng cũng chưa nói cho Triệu Hòa chuyện của nàng, có cái gì tư cách yêu cầu hấn làm như vậy?

Nàng nói tiếp tục.

“Kỳ thực ta cũng là không phải giận huynh gạt ta, mà là giận huynh không quý trọng thanh danh của bản thân. Ta tối hôm qua đã nói qua, cho dù huynh là sát thủ, ta cũng tin tưởng huynh giết người nhất định có lý do của huynh, rất hiển nhiên huynh cũng không dự tính giải thích với mọi người.”

“Thanh danh này nọ có cái gì quan trọng đâu?”

Kì Triệu Hòa một chút cũng không cảm thấy nó quan trọng, so sánh với nó, hấn càng để ý một chuyện khác.

“Nhưng thật ra nàng, có bí mật gì chưa từng nhắc đến với ta sao?”

Hấn từng phái người điều tra quá khứ của nàng, không nhìn ra có cái gì dị thường, nhưng hấn luôn cảm thấy nàng còn cất giấu chút chuyện mọi người đều không biết, bằng không nàng thế nào lại nói từ ngữ gì đó mà hấn cái hiểu cái không?

“Hừ hừ, bí mật của ta đương nhiên có a.”

‘Như thế nào, muốn biết sao? Cầu ta nha!’

Cười trêu hấn. Trải qua một ngày kinh sợ, Tô Tương Lê đột nhiên cảm thấy mệt quá, thân thể theo bản năng hơi hơi dựa ra sau, tiến sát trong lòng nam nhân nào đó.

“Tiểu Lê Nhi, như vậy là không hợp lễ giáo.”

Kì Triệu Hòa ôn thanh nhắc nhở, tiếng lại ầm ầm mang theo ý cười.

“Ta trước kia cũng thường như vậy, sao chưa từng nghe huynh nói như vậy?”

Hiện tại ngẫm lại, nàng giống như từ lúc biết hấn không bao lâu, liền ỷ lại hấn ỷ lại thành nghiện.

Tuy rằng nàng không cần nam nữ thụ thụ bất thân<sup>12</sup> linh tinh những điều cũ rích, nhưng không có nghĩa là nàng có cởi mở đến nông nổi tùy ý cùng nam nhân vô cùng thân thiết, cùng hấn ở chung vốn đã không giống với nam tử bình thường khác, có lẽ là vì trong tiềm thức, nàng đã sớm thích hấn đi?

“Bởi vì khi đó ta có thể ngồi mà trong lòng vẫn không loạn.”

Kì Triệu Hòa thực trấn định nói xong.

“..... Vậy hiện tại thì sao?”

Hấn nở nụ cười.

“Đường như có chút khó khăn.”

Xem ra Tiểu Lê Nhi cũng không phải thật sự mơ hồ như vậy, còn nghe được ra ẩn ý của hấn.

Nghe ra trong lời nói của hấn bắt đầu dĩ cùng sủng nịch, Tô Tương Lê cắn môi nhẩn cười.

“Nhưng vì ta. Huynh sẽ chịu đựng đúng không?”

Kì Triệu Hòa cười cúi đầu đem mặt giấu trong cổ nàng.

“Đương nhiên.”

Cho dù hắn là người cuồng vọng như vậy, cũng không muốn cho người trong lòng chịu một chút ủy khuất<sup>13</sup>.

Nàng có lẽ không thêm để ý, nhưng hắn thực để ý.

Cho nên, vì quang minh chính đại nắm tay nàng, vì có thể cùng nàng sinh hài tử, vì có thể lại cùng nàng có nhiều thời gian ở chung hơn. Đem nàng hảo hảo bảo hộ ở sau người, hắn chưa từng nghiêm túc xác định như vậy, hắn nhất định phải đem nàng cưới vào cửa.

“Triệu Hòa.”

Lưng của nàng lưng dán ngực của hắn, đầu của hắn dán cổ của nàng, khi nàng mở miệng nói chuyện, hắn cảm nhận được ấm áp trên da thịt truyền đến hơi hơi chấn động, cảm giác tê dại.

“Về sau đừng tiếp tục không quý trọng thanh danh chính mình như vậy được không? Nên giải thích thì giải thích rõ ràng, đừng cho người ta tùy tiện hiểu lầm chàng.”

Hắn bị hiểu lầm nàng sẽ thay hắn tức giận, khó chịu.

Lúc này qua thật lâu, hắn mới đáp lại.

“Ừm, ta đã biết.”

Kỳ thực hắn định mặc kệ thanh danh của bản thân, nhưng nếu ác danh của hắn lại ảnh hưởng đến an nguy của nàng, vậy lại ngược lại.

Chính là băng dày ba thước không thể do cái lạnh của một ngày, vì làm sáng tỏ chuyện này, chỉ sợ mọi người Kỳ Phong sơn trang lại bận rộn.

Sau đó, tựa hồ cũng nên tìm thời gian đi nhà nàng cầu hôn thôi?

Nếu không nhanh đem Tiểu Lê Nhi cưới về Kỳ Phong sơn trang hảo hảo bảo hộ, hắn thế nào cũng không thể an tâm.

Đang tính toán, đột nhiên có trận tiếng vang rất nhỏ hấp dẫn sự chú ý của hắn, nhưng tâm cảnh giới cũng chỉ ở nháy mắt mà thôi, thanh âm kia vội vàng, làm cho hắn lập tức lại trầm tĩnh lại.

“Thiếu Chủ.”

Không bao lâu, vài tên hắc y nhân quỳ xuống ở trước mặt bọn họ.

“Động tác thực chậm, nếu thực sự đợi đến lúc các người đi cứu người, chỉ có thể chờ nhật xác.”

Kì Triệu Hòa lưỡi nói luôn một mạch, bất quá ngữ điệu nghe qua tâm tình cũng không tệ.

Nhóm hắc y nhân có ăn ý ngẩng đầu nhìn nhau mắt, lại chỉ nói:

“Thuộc hạ đến chậm, mời Thiếu Chủ trách phạt.”

Kì Triệu Hòa dò xét bọn họ một hồi lâu, đột nhiên cười.

“Coi như hết, làm khó các người, hẳn là chủ ý của ngoại công đi? Bằng không với tốc độ của ám vệ Kì Phong sơn trang, làm sao có thể trễ như vậy mới đuổi tới?”

Nhóm ám vệ không trực tiếp thừa nhận, vị đầu lĩnh kia lại nói:

“Minh Chủ đã phái người tới Phạm phủ báo tin tức Tô Cô nương bị bắt, cũng nhận lời Kì Phong sơn trang sẽ hết sức tìm Tô cô nương về.”

“Điểm ấy ta thật ra đã quên, vẫn là ngoại công nghĩ chu đáo.”

Kì Triệu Hòa gật đầu.

Trước kia luôn chê phiền toái, rất ít khi chú ý chi tiết này đó, bất quá vì Tiểu Lê Nhi, xem ra sau này cũng phải bắt đầu chú ý đạo lý đối nhân xử thế này đó.

Hắn nhìn nhìn sắc trời, ép buộc một hồi cũng đã qua canh ba.

“Hiện tại chậm, sáng sớm ngày mai phái người đi Phạm phủ báo bình an đi.”

“Vâng.”

Đám ám vệ kia lại lần nữa biến mất trong bóng đêm, vô thanh vô thức giống như khi đến.

Đương nhiên, đó là những người mà Tô Tương Lê thấy được. Kỳ thực số ám vệ này nhìn bên ngoài là vô thanh vô thức, thực ra hành tung của bọn họ trong bán kính vài dặm không thể trách được lỗi tai của Kì Triệu Hòa.

“Oa, hóa ra thực sự có võ công loại này, phim võ hiệp hóa ra không phải gạt người!”

Tô Tương Lê nhìn xem trọn mắt há hốc mồm.

Ai nha, thật sự là chịu thiệt cực kỳ mà, cùng một đám võ lâm cao thủ quen biết lâu như vậy, nhưng lại đều vô duyên nhìn thấy hần biểu diễn “Kỹ năng đặc biệt”, lần trước đi trèo tường hần lại còn cố ý đi chậm rãi cho nàng xem.....

Hiện tại ngẫm lại, nam nhân này tâm cơ cũng thật nặng.

“Phim võ hiệp?”

Phía sau tinh thần phi thường khiêm tốn thỉnh giáo người nào đó giải thích nghi hoặc của hần.

“Khụ khụ, ta là nói..... sách người ta viết về chuyện người trong võ lâm hành hiệp trượng nghĩa a.”

Nàng phi thường xấu hổ cứng rắn thay đổi từ.

Nhưng Kì Triệu Hòa là người nàng có thể tùy ý lừa gạt sao?

Hần có loại dự cảm, nàng thường thường nói từ ngữ ngạc nhiên cổ quái, thực khả năng cùng “Bí mật” nàng không nói cho hần có quan hệ rất lớn.

Hần không thích loại cảm giác này, biết nàng có việc gạt hần, làm cho hần cảm thấy thực không thoải mái.

Vì thế hần do dự sau một lúc lâu, mở miệng nói:

“Tiểu Lê Nhi, chúng ta thương lượng một chút được không?”

“Chuyện gì?”

” Ta muốn dùng bí mật của ta trao đổi với bí mật của nàng.”

“Hửm?”

“Chúng ta tìm một ngày nào đó trao đổi bí mật, ta nói cho nàng về mọi thứ của ta, nàng cũng nói cho ta mọi chuyện của nàng, được không?”

Hắn dụ dỗ.

Đề nghị này..... Đường như có chút làm cho nàng động lòng nha!

Nếu đổi lại là trước đây, Tô Tương Lê có lẽ sẽ đối với bí mật của hắn không có hứng thú, nhưng sau một ngày mạo hiểm, nàng thật đúng là đối với việc hắn cùng với toàn bộ võ lâm sinh ra tò mò mãnh liệt.

Về phần bí mật của nàng..... Nói trắng ra cũng không có gì đáng ngại, không phải là đã quên uống canh Mạnh Bà thôi sao.

Hơn nữa, ở nàng thấy tỷ phu đàn ông có “biểu muội – bà con xa” căn bản cũng là nữ tử xuyên không, đại khái từ trường Mục quốc đặc biệt hấp dẫn nhân sĩ xuyên không đi, có người cũng giống nàng, liền càng không có gì ngạc nhiên.

Cùng lắm thì..... Đã bị lực tưởng tượng của hắn quá độ phong phú nha.

Vì thế nàng thực sáng khoái đáp ứng rồi.

“Được a.”

Nghe vậy, Kì Triệu Hòa vừa lòng cười.

“Chúng ta đây trở về đi.”

“Ừ.”

Tô Tương Lê thuận theo gật gật đầu, nhưng nàng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Không đúng a, chàng đã muốn đưa ta hỏi tỷ phu gia, vừa mới cần gì phải nói sáng mai đến Phạm phủ báo tin?”

‘Ai nha, bị phát hiện!’

Kì Triệu Hòa câu đùa.

“Ai nói ta muốn đưa nàng hỏi Phạm phủ?”

“Hử?”

“Nàng cũng không muốn cho tỷ tỷ nàng nhìn thấy bộ dáng nàng chật vật như vậy đi? Ta trước phái người đến chỗ tỷ tỷ nàng báo bình an, mà nàng ở Kì Phong sơn trang tĩnh dưỡng hai, ba ngày, chờ thương thể tốt hơn rồi nàng trở về.”

Tô Tương Lê cúi đầu nhìn nhìn cánh tay nàng.

‘Ừm, thực hợp lý, mình xác thực không muốn tỷ tỷ lo lắng.’

Kỳ thực trừ bỏ vết bầm này ra, trên người nàng còn có vài vết trầy da, nếu tỷ tỷ nàng thấy được, không khỏi ngạc nhiên một phen.

Vì thế nàng gật gật đầu.

“Cũng được, cứ như vậy đi.”

Thấy con cá cắn câu. Tâm tình Kì Triệu Hòa vô cùng tốt.

Sau lần mạo hiểm này, hắn xác định mặc kệ là y quán, hiệu thuốc hay là tỷ tỷ của nàng, cũng không có thể đem nàng từ bên người hắn cướp đi!

Mà về phương diện khác, hắn cũng nên hảo hảo nghĩ một chút nên cầu thân thể nào.

Phương gia chỉ là râu ria, có thể được Tô Quyên Bình nhận lời mới quan trọng nhất, bởi vậy, phải lấy lòng Phạm Tuấn Hi cùng Tô Quyên Bình, là chuyện nên hảo hảo nghiên cứu nhất.

Nghĩ đến tương lai của hắn cùng Tiểu Lê Nhi.....

Trên mặt tuyệt mỹ gương lên nụ cười quá mức rực rỡ làm hắn bị người ta gọi là yêu nghiệt tươi cười.

08: bắt nguồn từ một điển tích của Ngô Tam Quế: khi Lý Tự Thành khởi nghĩa lật đổ Sùng Trinh, Ngô Tam Quế cũng về kinh triều kiến tân chủ. Đến trạm dịch Vĩnh Bình thì gặp gia nhân cũ đào thoát khỏi kinh thành, bèn hỏi:

“Người nhà thế nào?”

Gia nhân đáp:

“Bị Sấm Vương tịch biên hết rồi!”

Ngô bảo:

“Không sao, ta về kinh tất sẽ hoàn trả.”

Lại hỏi:

“Phụ thân thì sao?”

Đáp:

“Bị bắt.”

Ngô lại bảo:

“Ta về nhất định sẽ thả ra.”

Hỏi tiếp:

“Trần phu nhân (Trần Viên Viên) thì sao?”

“Bị Sấm Vương (có thuyết nói là Lưu Tông Mẫn) mang đi.”

Lập tức, Ngô Tam Quế nổi giận đùng đùng, lớn tiếng nói:

“Đại trượng phu ngay cả một nữ tử còn không bảo vệ được, còn mặt mũi nào gặp ai nữa?”

Sau đó, quay đầu rút về Sơn Hải quan, lấy thân phận đại thần của Minh triều, đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, quay trở lại tiêu diệt Lý Tự Thành, bắt đầu nhà Thanh.

Câu này ý chế giễu Ngô Tam Quế chỉ vì danh kỹ Tô Châu Trần Viên Viên mà đem cả giang sơn người Hán hai tay dâng tặng cho Mãn Thanh.

=> Câu này thường được dùng để chỉ nam tử nổi giận vì người mình thương

09: nam nữ phải giữ khoảng cách, lễ tiết

10: một lần cũng không giữ lại, ý là một phát một liên tét.

11: tú tài – người học chữ, quan binh – người học võ. Ý nói không cùng chí hướng nói chuyện không hiểu nhau được.

12: Nam tức là nam giới – Nữ là người nữ – Thụ (chữ đầu tiên) là cho đi – Thụ (chữ thứ 2) là nhận về – Thân là thân gần.

Nam nữ đưa và nhận của nhau thứ gì đều không được đưa trực tiếp, ví như muốn đưa thì người này phải để vật xuống bàn, người kia lấy vật từ bàn mà lên chứ không được tay trao tay. Nghĩa lớn hơn là giữa nam và nữ phải có khoảng cách, không được tùy nghi có những cử chỉ thân thiết, gần gũi với nhau.

13: Oan ức, thiệt thòi

## 20. Chương 20: Gặp Phu Gia Tương Lai

Ép buộc một đêm, khi Tô Tương Lê tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao.

Tuy rằng nàng ngẫu nhiên cũng ngủ nướng, bất quá ngủ đến trễ như vậy vẫn là lần đầu tiên, càng đừng nói đến là ở trong nhà người khác.

Nàng luống cuống tay chân đứng dậy, chân vừa mới đặt xuống, cũng đúng lúc mà nha hoàn cách một đoạn lại đẩy cửa vào.

“Người rốt cục tỉnh a, Tô cô nương.”

Nha hoàn kia cười tủm tỉm nói:

“Đại Tiểu thư đã hỏi vài lần người đã tỉnh hay chưa.”

‘Đại Tiểu thư?’

Tô Tương Lê có chút mờ mịt, là tỷ muội của Triệu Hòa sao? Nhưng nàng nhớ Triệu Hòa không có huynh đệ nha.

Dù không hiểu, nàng vẫn là mở miệng.

“Thật có lỗi, làm cho nàng chờ lâu.”

“Không sao, Đại Tiểu thư biết người hôm qua cái đã trải qua một phen mạo hiểm, gần đến hừng đông mới ngủ lại, riêng dặn chúng ta để cho người hảo hảo nghỉ ngơi, nhưng là người rất muốn trông thấy người, mới luôn luôn dặn người đến xem người tỉnh chưa.”

‘Ặc, người Kì gia cũng quá nhiệt tình đi?’

( Ừt: con dâu tương lai tới nhà không nhiệt tình mà được à?)

Tô Tương Lê không hiểu nghĩ, hoàn toàn không rõ người ta vì sao đối nàng cảm thấy hứng thú như vậy.

Vì thế nàng mơ mơ màng màng rửa mặt chải đầu xong, lại mơ mơ màng màng ăn chút cháo vào bụng, lại mơ mơ màng màng bị mang đi gặp người.

Nhưng là lúc nàng bước vào đại sảnh, đầu tiên mắt nhìn thấy lại không là vị “Đại Tiểu thư” kia, cũng không phải Kì Triệu Hòa mỉm cười bên cạnh, mà là một vị khác nhìn thực quen mắt—

“Lão gia tử?”

Nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn vẻ mặt tươi cười lão nhân gia kia.

Thời gian này lão nhân gia lại thăm hiệu thuốc vài lần, lại thủy chung chưa từng lộ ra họ tên, nàng không thể ngờ ông là người của Kì Phong sơn trang, hơn nữa nhìn ông ngồi ở ghế chủ vị..... Nói không chừng là trưởng bối của Triệu Hòa?

Kì Anh cười tủm tỉm nhìn nàng.

“A a, vài ngày không thấy, tiểu cô nương còn nhớ rõ lão đầu nhi a?”

“Đương nhiên a, làm sao có thể đã quên người đây?”

“Ngoại công quả nhiên vụng trộm đi gặp Tiểu Lê Nhi.”

Kì Triệu Hòa nâng chung trà lên nhấp một ngụm, biểu cảm cũng có gì ngoài ý muốn.

“Ngoại, ngoại công?”

Tô Tương Lê thiếu chút cắn được đầu lưỡi.

Vậy vậy ..... ông lúc trước nói muốn nàng làm cháu dâu của ông, chẳng lẽ là muốn giúp Triệu Hòa kiểm nường tử?

‘Ặc ặc, chính mình hẳn là không ở trước mặt lão nhân gia làm ra cái cử chỉ gì không thỏa đáng đi?’

Nàng bắt đầu hoảng loạn hồi tưởng.

Nhưng Kì Triệu Hòa lại cười hướng nàng vẫy vẫy tay.

“Lại đây ngồi đi, Tiểu Lê Nhi.”

Trong óc nàng còn một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể cứng ngắc tiêu sái đến bên cạnh hắn ngồi xuống, tầm mắt lại ở trong sảnh nhìn lướt qua hai người khác cũng đang ngồi.

Như là nhìn ra kinh nghi của nàng, Kì Triệu Hòa mở miệng nói:

“Tiểu Lê Nhi mặt mũi rất lớn đi, ba chủ tử của Kì Phong sơn trang trừ ngày lễ ngày tết ra, bình thường rất khó tụ ở cùng một nơi, lúc này đều vì nàng phá tiền lệ.”

“.....”

Hắn nói như vậy chẳng những không làm cho nàng tốt hơn chút nào, ngược lại làm nàng càng khẩn trương a!

“Người không có việc gì dọa cô nương nhà người ta làm cái gì?”

Ngồi ở bên cạnh phụ thân, Kì Kiều Phụng tức giận liếc nhử một cái, tiếp theo mới vạn phần hòa ái nhìn phía Tô Tương Lê.

“Tô cô nương..... Ấy, gọi như vậy rất xa lạ, ta về sau liền gọi con là Tương Lê được không?”

Tô Tương Lê sững sờ rồi gật đầu, chân chờ hỏi:

“Xin hỏi người là..... tỷ tỷ của Triệu Hòa sao?”

Tuy rằng nàng rõ ràng nhớ Triệu Hòa không có tỷ muội, nhưng là lúc trước “Đại Tiểu thư” trong miệng nha hoàn làm cho nàng ấn tượng quá sâu khắc lại, hơn nữa Kì Kiều Phụng vẫn vẫn tóc theo kiểu cô nương<sup>15</sup>, bộ dáng thoát nhìn cũng chỉ khoảng ba mươi tuổi, nàng liền đoán như vậy.

Kì Kiều Phượng cười to ra tiếng.

“Ha ha, quả nhiên là cô nương đáng yêu, thật biết nói chuyện, làm cho ta nghe xong tâm tình vô cùng tốt.”

Tô Tương Lê ngẩn ngơ, xin giúp đỡ nhìn phía Kì Triệu Hòa.

Kì Triệu Hòa nhếch môi.

“Tiểu Lê Nhi, ta không có tỷ muội, chủ tử Kì Phong trong sơn trang này chỉ có ngoại công, mẫu thân ta cùng ta mà thôi.”

“A, cho nên.....”

Nàng thiếu chút nhảy dựng lên.

“Người, người là Kì bá mẫu, aizz, không đúng!.....”

Kì Kiều Phượng giống như không kết hôn, thật là thế nào xưng hô mới tốt, tổng không thể gọi là Kì cô nương đi?

Nhìn ra của nàng phiền muộn, Kì Triệu Hòa lên tiếng giải vây.

“Nàng gọi bà là Kì nữ hiệp thì được rồi, ta cũng gọi như vậy.”

‘Ặc, thật sự là mẫu tử kỳ quái giống nhau mà.’

Đây là cảm tưởng duy nhất của Tô Tương Lê sau khi nghe xong.

Kì Kiều Phượng cười nói tiếp.

“Con nếu gọi ta một tiếng ‘mẫu thân’ cũng được.”

“Mẫu thân?”

Tô Tương Lê nói ra miệng xong mới phát hiện không đúng, Kì Triệu Hòa bên cạnh còn từ từ bổ sung một câu –

“Kì nữ hiệp thực bất công, không cho nhi tử thân sinh gọi mẫu thân, lại làm cho tức phụ chưa qua cửa gọi trước.”

‘Chờ một chút, ai là tức phụ chưa qua cửa của hử?’

Nàng giương miêng nhìn phía hử.

“Chuyện này đương nhiên, ngay cả ngoại công người cũng nói Tương Lê là hảo cô nương, kết quả người đến bây giờ còn chưa có đem người ta cưới vào cửa, tự nhiên là người không đúng, ta đây đương nhiên muốn giúp người một ít.”

Kì Kiều Phượng nói được đúng lý hợp tình.

Kì Triệu Hòa cười khẽ.

“Kì nữ hiệp nói đúng, ta đây qua mấy ngày liền tới cửa cầu thân.”

Này này này, đây là đang diễn ra cái gì a?

Biểu cảm của Tô Tương Lê đại ra một cách nghiêm trọng, trọng tâm đề tài giữa bọn họ diễn ra quá nhanh, làm cho nàng có cảm giác như xem phim đến một nửa không cẩn thận ngủ, khi tỉnh lại đã sắp tan hát, cảm giác mờ mịt.

Bên cạnh hạ nhân kèm người xem đều thực nhập diễn, nàng lại hoàn toàn làm không rõ rốt cuộc phát sinh chuyện gì.

“Xin hỏi..... Các người đang nói cái gì cầu thân?”

Thật vất vả tìm được lúc bọn họ ngừng nói chuyện, nàng suy yếu mở miệng hỏi.

Tuy rằng trải qua tối hôm qua, ở đáy lòng nàng đã đem Triệu Hòa xem như “Bạn trai”, nhưng là..... hèn hò cách kết hôn hử là còn rất xa đi?

“Con a, động tác của con có phải quá chậm hay không? Cho dù chưa cầu thân, ngay cả chuyện hôn sự cũng còn chưa có báo cho cô nương người ta biết? Đi ra ngoài đừng nói người là Kì Kiều Phượng ta sinh!”

“Chẳng lẽ người có cho ta cơ hội nói?”

Kì Triệu Hòa phản kích trở về, mới quay đầu nhìn phía Tô Tương Lê.

“Tiểu Lê Nhi, nàng không muốn gả cho ta sao?”

Đột nhiên bị hỏi như vậy, hỡi nàng bị sắc nước bọt.

“Ặc, cũng không phải không muốn.....”

“Thế là nguyện ý rồi.”

Kì Triệu Hòa gật gù đầu, phi thường tự nhiên tiếp lời.

‘Này! Không phải như thế chứ?’

Tuy rằng nàng không phải không muốn, nhưng là không có nguyện ý..... Không đúng, nàng không phải không có nguyện ý, kỳ thực nàng cũng là nguyện ý gả cho hắn.....

Aaaaaaaa, thật loạn, tóm lại nàng chính là không thể nhận tiến độ nhanh như vậy, không có thông báo, không có hẹn hò liên tục tiếp nhảy đến kết hôn a!

Tuy rằng thời đại này vốn chính là như vậy, nhưng là trí nhớ kiếp trước của nàng cùng tư tưởng thâm căn cố đế khó có thể xóa mất.

Nếu chính là người qua đường Giáp tới cửa cầu thân còn đơn giản, tùy tiện thoái thác là được rồi, nhưng nếu là Triệu Hòa tới cửa cầu thân..... Luôn cảm thấy đáp ứng rồi thực mệt, không đáp ứng cũng thực mệt a!

Mất thấy tổ phụ, mẫu thân, tôn tử ba người này thực khoái trá trò chuyện sính lễ phải như thế nào như thế nào, kế tiếp lại có ngày hoàng đạo nào, Tô Tương Lê hoàn toàn tròn tròn mắt.

Nàng “đột nhiên” đứng lên, mắt thấy ánh mắt ba người cùng nhau dừng ở trên người mình, nàng không khỏi tâm hoảng ý loạn mở miệng nói:

“Ta, ta đột nhiên cảm thấy có chút buồn, ta đi ra ngoài hít thở không khí.....”

Mất thấy Kì Triệu Hòa tựa hồ muốn mở miệng, nàng vội vã lại bổ sung một câu.

“Chàng không cần bồi ta, Kì Phong trong sơn trang ta rất quen thuộc, tự đi dạo là được rồi, các người chậm tán gẫu!”

Nói xong, nàng cơ hồ là chạy trời chết.

‘Sao lại đáng yêu như vậy đây?’

Kì Triệu Hòa buồn cười nhìn bóng lưng nàng, đang suy nghĩ có nên đuổi theo hay không, sau lưng lại truyền đến tiếng ngoại tổ phụ ho nhẹ.

14 : kinh ngạc + nghi ngờ

15 : ở TQ cổ đại, vấn tóc theo thân phận gồm cô nương chưa chồng và nữ phụ đã lấy chồng. Mẹ Triệu Hòa dù sinh ra hắc nhưng vẫn thích là cô nương không chịu làm nữ phụ.

## 21. Chương 21: Cùng Nhau Đến Thục Già Thục Già

Hắc đành phải quay đầu lại, nghi vấn khẽ gọi.

“Ngoại công?”

“Ta biết con nghĩ đi theo Tô cô nương đi ra ngoài, bất quá trước đó, ta có chuyện quan trọng muốn nói cho con.”

Kì Anh nghiêm mặt nói, trên mặt không còn ôn hòa từ ái lúc trước.

“Ngoại công mời nói.”

Kì Triệu Hòa cũng thu liễm tâm thần, kính cẩn nói.

Hắc mặc dù cuồng vọng tự phụ, nhưng đáy lòng đối ngoại công cùng mẫu thân vẫn là thực tôn kính, nhưng là Kì nữ hiệp không yêu thích như vậy, hắc mới thường cùng bà không lớn không nhỏ.

“Con có biết chuyện phụ thân con chuẩn bị muốn truyền ngôi cho Đại ca hoặc Nhị ca con sao?”

Kì Triệu Hòa mi vừa nhú.

“Ta không có huynh trưởng.”

Hoàng Đế Mục quốc trước lúc quen biết Kì Kiều Phượng, trong cung tần phi mặc dù không tới mức ba ngàn, cũng có hơn trăm người, cũng có lục tử tứ nữ.

Hai mươi mấy năm trước, ông cải trang đi tuần gặp hiểm, may mắn Kì Kiều Phượng ra tay cứu giúp, quen biết một hồi, ông từ đó hiểu được cái gì gọi là “Nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu”<sup>16</sup>.

Kì Kiều Phượng tư sắc không tầm thường, nhưng trong cung cũng không phải không có tần phi so với nàng đẹp hơn, nhưng Hoàng Đế chính là không thể tự kèm chế yêu phải nàng.

Ông che giấu thân phận, đối với Kì Kiều Phượng triển khai nhiệt liệt theo đuổi, quyết chiếm được tâm của giai nhân.

Nhưng mà Vua của một nước chung quy không thể vĩnh viễn tránh ở nơi được ông coi là thế ngoại đào nguyên<sup>17</sup> Kì Phong sơn trang, lúc Thừa tướng dẫn bách quan tìm tới cửa, biết được chân tướng Kì Kiều Phượng trực tiếp đưa ông đuổi khỏi Kì Phong sơn trang, không cho phép ông lại bước vào nửa bước.

Bà nói, bà không cùng người khác chia sẻ trạng phu.

Hoàng Đế vì những lời này của bà, liệu linh phân phát hậu cung, chỉ để lại Hoàng Hậu nhiều năm triền miên giường bệnh, cùng với Hoàng Quý Phi chấp chưởng hậu cung, bởi vì sau lưng hai nữ nhân này đại biểu thế lực cùng ý nghĩa làm ông không thể động các bà, từ đó ông không bao giờ nữa lâm hạnh nữ tử khác.

Bởi vậy, Kì Triệu Hòa là Hoàng Tử nhỏ nhất, cũng là nhi tử cuối cùng của Hoàng Đế.

Kì Kiều Phượng là sau khi Hoàng Đế rời đi mới phát hiện có thai, Hoàng Đế biết được song, trăm phương nghìn kế muốn đem mẫu tử bọn họ đón vào cung, nhưng mà chuyện Kì Kiều Phượng đã quyết định, ai cũng không thay đổi được, nàng thậm chí làm cho nhi tử theo họ Kỳ, không muốn thừa nhận hài tử này cùng Hoàng đế có quan hệ gì, hai mươi năm này, Kì Triệu Hòa chưa từng cho rằng hần là Hoàng Tử.

Nhưng bọn họ có loại tâm tính này cũng không phải bởi vì oán hận, hần cũng không hận nam nhân kia, trên thực tế Kì Kiều Phượng cũng không hận, bà tuy rằng không chịu vào cung lại không muốn để cho Hoàng Đế vào Kì Phong sơn trang, nhưng những năm gần đây hai người vẫn là ở bên ngoài gặp qua không ít lần, thậm chí còn có thể đi ra du thưởng cảnh.

Bà chính là không muốn làm tần phi của Hoàng Đế, không muốn làm mẫu thân của Hoàng Tử, chẳng phải không muốn cùng nam nhân kia ở chung.

Bà đương nhiên giận hần lừa bà, nhưng hai người yêu nhau làm sao dối cả đời đây?

Kì Triệu Hòa cũng là giống vậy.

Hần chấp nhận người phụ thân kia, nhưng là không thừa nhận thân phận Hoàng Tử của hần, lại càng không nguyện ý cùng Thái Tử hoặc Vương gia xưng huynh gọi đệ.

“Triệu Hòa, mặc kệ đáy lòng con có thừa nhận hay không, Thái Tử cùng Hoài Vương dù sao cũng là Đại ca cùng Nhị ca con.”

Kì Triệu Hòa vẫn là lần đầu tiên nghe được ngoại công dùng ngữ khí thận trọng cùng hắn nói chuyện này, bởi vậy hắn tuy rằng vẫn không cho là vậy, cũng là không lại chấp nhất vấn đề xưng hô, chỉ hỏi nói:

“Được rồi, cho nên hiện tại Thái Tử cùng Hoài Vương làm sao? Tranh vị càng tranh càng hung?”

Hắn suy nghĩ một lát, lại nói:

“Dù sao bọn họ tranh đấu gay gắt cũng đã mười mấy năm, Đại Hoàng Tử mặc dù có danh hiệu Thái Tử, nhưng mọi người đều biết Hoàng Đế càng thiên vị Nhị Hoàng Tử Hoài Vương.”

“Muốn nói thiên vị..... Nhi tử hắn thương yêu nhất kỳ thực là con đi?”

Nghe xong lời Kì Anh nói, Kì Triệu Hòa liếc mẫu thân một cái.

“Hắn yêu nhất là Kì nữ hiệp, đối ta là yêu ố cập điều.”<sup>18</sup>

Bằng không một đứa nhi tử một năm tới gặp phụ thân còn không đến mười lần, phụ thân nào lại đi yêu thương hắn?

Đột nhiên bị đề cập Kì Kiều Phượng thở dài.

“Phụ thân, người có cái gì nói không ngại nói thẳng.”

“Kỳ thực chuyện chính là như vậy.”

Kì Anh nhìn phía ngoại tôn.

“Đại ca cùng Nhị ca con đang tranh ngôi vị Hoàng Đế, mà con thân là sủng nhi của phụ thân con, đối với ít người mà nói cũng là uy hiếp thật lớn. Tuy rằng con thuở nhỏ không ở trong cung cũng như đối ngôi vị Hoàng Đế không có dã tâm, cơ hội đi lên ngôi vị Hoàng Đế không lớn, cũng mặc kệ thế nào, ở trong mắt bọn họ con vẫn luôn là chuyện xấu, bởi vậy bọn họ ngừng nghĩ mượn sức con hay là muốn hủy diệt con.”

Kì Triệu Hòa đầu tiên là trầm mặc, sau đó mới cười nói:

“Ta đang nghĩ, thế nào gần đây nhiều chuyện phiền toái như vậy, hóa ra là liên quan tới bọn họ.”

“Triệu Hòa, chúng ta đều biết con không muốn cuốn vào phân tranh trong cung, cũng đổi ngôi vị Hoàng Đế không có hứng thú, nhưng mà thân phận của con xóa không được, mặc kệ con không tình nguyện, cũng không khả năng hoàn toàn không đếm xỉa đến.”

Kì Triệu Hòa thở ra.

“Ta biết.”

“Mà tỷ phu Tô cô nương cùng Hoài Vương tựa hồ lén lút lui tới, nếu con cùng Tô cô nương thành thân, chỉ sợ cũng sẽ bị xem như về đến đảng Hoài Vương, mà đối địch Thái Tử.”

“À, ta căn bản cũng không lựa chọn mà?”

Cho dù không phải bởi vì Tiểu Lê Nhi, hẳn cũng không khả năng đứng ở bên Thái Tử.

Mọi người đều biết đương kim Thái Tử vô đức vô năng, ngược lại Hoài Vương tuy có chút gian khéo, nhưng nói tóm lại còn miễn cưỡng có thể xem như có tài, ủng hộ ai nhiều ai ít là không nói cũng hiểu.

“Ta cũng chỉ là nhắc nhở, để cho con chuẩn bị tâm lý, về phần nên làm như thế nào, ta tin tưởng trong lòng con cũng có chủ ý.”

Kì Triệu Hòa nghe vậy, thu hồi thái độ khinh mạn<sup>19</sup>, thận trọng nói:

“Ngoại công, người yên tâm, việc này ta sẽ xử lý thỏa đáng.”

Kì Anh gật gật đầu.

“Ừ, biết là tốt rồi.”

Sau đó Kì Triệu Hòa đến Hàn Thấm Viên tìm được Tô Tương Lê.

“Xem ra nàng thực sự rất thích vườn này.”

Hắn đi đến bên người nàng.

Nàng hôm nay không có đợi ở trong đình, lại ngồi ở trên tảng đá to lớn ven hồ, xem con cá bơi lội trong nước.

Nàng quay đầu nhìn hấn một cái, khẽ cười nói:

“Bởi vì nơi này giống tiên cảnh nhất a.”

“Đáng tiếc ta không phải tiên nhân, chính là phàm phu tục tử.”

Hấn nhả mây bữu môi, ở bên cạnh nàng tìm một tảng đá khác ngồi xuống.

Tô Tương Lê nhìn, không thể không cảm thán nười đẹp chính là đáng hâm mộ, hành động như vậy, mà hấn làm chẳng những sẽ không làm cho người ta cảm thấy bất nhã, ngược lại có vẻ tiêu sái không kèm chế được, còn có phong tình.

Vì thế nàng không có một lưu ý liền bật thốt lên:

“Mặc kệ chàng là người nào, đều giống nhau làm cho ta thích.”

Kì Triệu Hòa nở nụ cười.

“Cám ơn nàng, Tiểu Lê Nhi.”

Nói vừa xong Tô Tương Lê liền hồi hận, rồi nghe được hấn nói như vậy, không khỏi đỏ mặt, thẹn thùng khó thấy được hiện ra mà sảng giọng:

“Sao lại cảm ơn, ta là ăn ngay nói thật!”

Hấn biết, Tiểu Lê Nhi luôn luôn đều là người như vậy. Nàng chân thành, thiện lương, hơn nữa yên lặng lấy hành động đi thực hiện lý tưởng.

Giữa bọn họ người khác nhìn thấy là nàng trào cao hấn, nhưng hấn thường xuyên cảm thấy, một người tâm tư thâm trầm như hấn ở cùng cô nương như Tiểu Lê Nhi sạch sẽ tốt đẹp như vậy, mới là xúc phạm nàng.

Nhưng cho dù là như vậy, hấn là không có khả năng buông tay, để nàng rời xa hấn.

“Mặc kệ thế nào, vẫn là cảm ơn nàng.”

Tay hấn ôm lấy nàng, môi dán lên tóc nàng.

Tô Tương Lê than nhẹ, tựa đầu dựa vào trên vai hấn.

“Ta liền như vậy vô thanh vô tức vụng trộm nói chuyện yêu đương, nếu như bị tỷ tỷ biết, nàng khẳng định sẽ rất tức giận.”

Hắn cười nhẹ, tâm tình phi thường tốt.

“Dù sao tỷ tỷ nàng cũng dấu nàng thành thân? Các nàng tính huề nhau.”

“Chuyện này sao lại tính huề nhau.”

Nàng đẩy đẩy hắn, bắt quá trong giọng nói ý làm nũng chiếm đa số, qua một hồi lâu, nàng mới lại nói:

“Triệu Hòa, chàng thực sự muốn lấy ta?”

“Không lấy nàng thì thành thân với ai?”

Hắn hỏi lại.

“Ừm..... Ta chỉ là cảm thấy, chúng ta mới quen biết không bao lâu.”

Nàng cũng là không phải không tin hắn hoặc không yêu hắn, chính là cảm thấy tiến triển giữa hai người có chút nhanh.

“Ba tháng thời gian còn chưa đủ lâu?”

“Trong thời gian ba tháng này, có hơn một tháng chàng không ở a.”

“Đã thực đủ, không biết có bao nhiêu phu thê trước lúc thành thân chưa thấy mặt nhau đâu.”

Kì Triệu Hòa ôn nhu dỗi.

Tuy rằng hắn là tuyệt đối không có khả năng cưới cô nương chưa thấy mặt qua, hoặc là nên, ở trước lúc gặp gỡ nàng, hắn chưa bao giờ nghĩ tới muốn thành gia.

“Cũng đúng a..... Aizz, thời đại này chính là phiền toái.”

Nàng không chịu được nói thêm.

Tâm hấn vừa động, không biết vì sao đột nhiên nhớ tới bí mật của nàng.

“Chẳng lẽ nàng từng đi quá thời đại khác?”

Hấn vốn cũng chỉ là thuận miệng hỏi một chút, không nghĩ tới đã thấy nàng một mặt do dự, không khỏi ngần ra.

“Triệu Hòa, chàng tin tưởng kiếp trước kiếp này sao?”

Hấn muốn nói không tin, con người hấn chưa bao giờ tin chuyện quỷ thần, nhưng nhìn biểu cảm nàng nghiêm túc, hấn nói không nên lời.

“Ta không biết, nàng tin sao?”

Tô Tương Lê cười khỏ.

“Chuyện kiếp trước, ta nhớ rành mạch, có thể không tin sao?”

Hấn kinh ngạc nhìn nàng.

Thấy biểu cảm của hấn, nàng có chút bất đắc dĩ thở dài.

“Chuyện này ta còn chưa từng kể với bất kỳ ai.”

“Bao gồm tỷ tỷ nàng?”

“Tỷ tỷ của ta cũng giống ta, đều nhớ a. Đời trước chúng ta cũng là tỷ muội, cùng chết do động đất, không nghĩ tới đời này có thể lại làm tỷ muội, lại còn là song bào thai.”

Khi nàng nói đến tỷ tỷ, trong mắt ánh lên ánh sáng ấm áp, nhưng mà thấy Kì Triệu Hòa tựa hồ không phản ứng, nàng không xác định được hỏi:

“..... Chàng tin tưởng lời ta nói sao?”

Hấn không tin lời của nàng cũng thực bình thường, chính là nàng sẽ có chút tiếc nuối thôi.

Kì Triệu Hòa nghĩ nghĩ, chậm rãi nói:

“Ta tin tưởng nàng hẳn là sẽ không gạt ta, bắt quá ta thực ghen tị với tỷ tỷ nàng.”

Tô Quyên Bình một đời này sớm hơn hẳn biết Tiểu Lê Nhi mười bảy năm thì thôi, lại còn sớm ở kiếp trước ở bên người Tiểu Lê Nhi.

“Ghen tị nàng làm cái gì? Ta kiếp trước sống đến mười bốn tuổi liền chết, hai kiếp cộng lại cũng bắt quá cùng tỷ tỷ sống chung ba mươi một năm.....”

Nàng dừng một chút, sau đó cười.

“Chàng cảm thấy, sau khi chúng ta thành thân, ngay cả ba mươi một năm cùng không có sao?”

Trong lòng hắn nóng lên, hung hăng ôm lấy nàng.

Tiểu Lê Nhi của hắn rõ ràng sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt gì, nhưng một khi nói ra miệng, liền làm cho người ta nghe xong so với mật ong còn ngọt hơn.

“Sẽ không chỉ có ba mươi một năm.”

Hắn cảm thanh mở miệng.

“Chúng ta sẽ cùng nhau sống đến thực già thực già, xem con cháu trưởng thành, sau đó lại cùng nhau rời đi nhân thế.”

Hơn nữa, đời tiếp theo, hắn muốn đuổi đến trước Tô Quyên Bình, bồi ở bên người nàng.

“Ừm.”

Tô Tương Lê mỉm cười đáp ứng.

16 : Nước sông dù có đến ba nghìn gáo, ta cũng chỉ cần một gáo mà thôi. Tạm hiểu là dù cho cả thiên hạ tuyệt mỹ thì cũng chỉ cần một người là đủ.

17 : nơi cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài. Chỉ nơi tiên cảnh, bồng lai, đẹp đẽ vô cùng. Ngoài ra, người ta cũng dùng cụm này để chỉ những người ở ẩn

18 : tương tự câu ” yêu nhau yêu cả đường đi lối về ” của VN

19 : khinh thường + ngạo mạn

## 22. Chương 22: Tỷ Phu Bị Bắt

Vốn Tô Tương Lê chỉ tính toán ở Kì Phong sơn trang quấy rầy một, hai ngày, không nghĩ tới Kì Kiều Phụng quá nhiệt tình, đem nàng như là trở thành nữ nhi thất lạc nhiều năm, mỗi ngày hỏi han ân cần, làm cho nàng – một người thật lâu không cảm nhận được tình thương của mẫu thân cảm động thật sâu, cũng liền mơ hồ ở lâu mấy ngày, chờ nàng lấy lại tinh thần khi, đã qua mười ngày.

Lúc này không trở về Phạm phủ là thật không được.

Nhưng mà lúc nàng hướng người Kì gia nhân cáo biệt, lại lần nữa bị cường lực giữ lại, lúc này nàng không thể không bỏ xuống vài câu:

“Ta vẫn nên trở về chờ Triệu Hòa tới cửa cầu thân đi”

“Dù sao mấy tháng nữa, ta sẽ luôn luôn ở tại nơi này.”

Lúc này Kì Kiều Phụng mới tâm tình vui vẻ nguyện ý thả nàng đi.

Trên đường hồi Phạm phủ, Tô Tương Lê luôn cảm thấy nàng giống như bị lừa.

May mà nàng còn nói ra điều kiện, yêu cầu Triệu Hòa chờ vết thương của Hồng Ninh chuyển tốt, mới chuẩn tới cửa cầu thân.

Hồng Ninh thương tuy không phải Triệu Hòa tạo thành, nhưng mặc kệ nói như thế nào, cũng là cùng hắc có liên quan, nàng vừa vận biệt y, nếu có thể đem Hồng Ninh chữa khỏi, trong lòng nàng cũng sẽ tốt hơn một chút.

Suy nghĩ vừa chuyển, nàng bỗng nhiên lại nghĩ đến tỷ tỷ.

Aizz, nói vậy nàng hẳn là làm cho tỷ ấy thực lo lắng đi?

Hơn nữa tỷ tỷ còn không biết chuyện Triệu Hòa đâu, nàng hảo hảo nghĩ xem nên nói cho tỷ tỷ chuyện nàng cùng hắc thể nào, miễn cho đến lúc đó hắc vừa đến cửa cầu thân, đã bị tỷ tỷ đuổi đi ra.

Nhưng là lúc nàng xuống xe ngựa, Tô Quyên Bình kích động đi lên ôm lấy nàng, tâm tình Tô Tương Lê cũng tràn ngập cảm động vì được người nhà quan tâm, liền đem ý định muốn nói ném đến sau đầu.

Nàng ôm lấy tỷ tỷ, đối với chính mình gặp nạn mà làm cho tỷ tỷ lo lắng chịu sợ một chuyện thành tâm thiên hối.

Mà làm của nàng tầm mắt lướt qua tỷ tỷ, dừng ở trên người Phạm Tuấn Hi mỉm cười nhìn chăm chú các nàng phía sau, bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí giữa đôi phu thê này..... tựa hồ cùng trước đây không quá giống nhau.

Trước lúc nàng bị bắt cóc, tuy rằng tỷ tỷ cái gì cũng chưa nói, nhưng nàng nhận ra tỷ tỷ cùng tỷ phu kỳ thực đang chiến tranh lạnh, chính là chuyện giữa nam nữ nàng không hiểu lắm, cũng không biết nên khuyên như thế nào, bởi vậy chỉ có thể câm miệng không nói.

Hoàn hảo hôm nay gặp lại, cảm tình giữa bọn họ tựa hồ so với lúc trước rất tốt.

Nàng vụng trộm hướng tỷ phu trừng mắt nhìn, dùng ánh mắt hỏi là “

“Huynh thu phục được tỷ?”

Phạm Tuấn Hi rõ ràng xem hiểu, lại chỉ là mỉm cười, không trả lời câu hỏi không tiếng động của nàng, nhưng tầm mắt ôn nhu dừng ở trên bóng lưng thê tử.

Vì thế nàng hiểu được, tỷ tỷ rốt cục chân chính nhận tỷ phu nha!

Nàng đối Phạm Tuấn Hi hồi lại tươi cười xán lạn.

Bữa tối là Tô Quyên Bình tự mình xuống bếp làm, nàng từ mua thức ăn đến cắt gọt, xào rau, trang trí bàn, hết thấy không cho ai nhúng tay vào.

Thật lâu chưa ăn đến thức ăn tỷ tỷ tự tay làm, bữa tối này Tô Tương Lê ăn đặc biệt ngon miệng.

Phạm Tuấn Hi hiển nhiên cũng thế, đây là lần đầu tiên hắn ăn được đồ ăn Tô Quyên Bình nấu, tuy rằng không phải là mỹ thực gì do đầu bếp tỉ mỉ làm thành, lại tràn ngập ấm áp gia đình.

Bất quá hắn hiểu được bữa này cơm là Tô Quyên Bình riêng vì muối muối làm, bởi vậy vẫn chưa dám đảo khách thành chủ mà ăn nhiều món, chỉ ngẫu nhiên ở khi thê tử vội vàng nói chuyện phiếm quên ăn cơm, yên lặng thay nàng gấp vài đũa.

Tô Tương Lê nhìn bọn họ phu thê ăn ý hành động tự nhiên, trong lòng thực sự thực vui vẻ.

Nàng luôn luôn sợ tỷ tỷ vì nàng mà ủy khuất chính mình, dù sao tỷ tỷ lúc trước vì nàng mới bị buộc gả cho Phạm Tuấn Hi. Nhưng hiện tại xem ra, tỷ phu đối nàng vô cùng tốt, phu thê cảm tình cũng không tệ.

Tô Tương Lê đột nhiên nghĩ đến Kì Triệu Hòa.

‘Nếu là gả cho hần, cảm tình giữa bọn họ có thể cũng giống tỷ tỷ cùng tỷ phu tốt như vậy hay không đây?’

Phạm Tuấn Hi còn chuẩn bị rượu đào của Phường Hồng trang nổi danh Mục quốc, rất dễ uống, hương vị cũng thuật miệng, hai tỷ muội thật là vui, cơ hồ mỗi người uống hết một bình, cuối cùng vẫn là Phạm Tuấn Hi ngăn cản, mới không mở bình thứ ba.

Buổi tối Tô Quyên Bình còn chạy tới cùng Tô Tương Lê giành giường, tỷ muội các nàng thật lâu không ngủ chung một giường rồi.

Các nàng thừa dịp cảm giác say, rủ rỉ rù rì hàn huyên một đồng, từ chuyện kiếp trước đến chuyện kiếp này.

Tô Tương Lê cảm giác được, tỷ tỷ hiện tại sống thật sự không tệ.

Như vậy tốt lắm, thực sự.

Mặc kệ là kiếp trước hoặc kiếp này vĩnh viễn đều là tỷ tỷ bảo hộ nàng, nàng cái gì cũng chưa thể làm vì tỷ tỷ, hoàn hảo, hiện thời đã có một người khác bảo vệ hạnh phúc cho tỷ tỷ.

“Tiểu Lê, nếu một đời muội đều không muốn gả cũng không sao, dù sao tỷ phu của muội có thể nuôi muội cả đời.....”

Tô Quyên Bình hiển nhiên là mặt mũi, vừa ngáp vừa nói.

Lời này nhắc nhở nàng, hiện tại nên cùng tỷ tỷ nói chuyện Triệu Hòa sao?

Tô Tương Lê do dự một lát.

‘Hay là nói trước một chút đi?’

Tuy rằng vết thương của Hồng Ninh chỉ sợ còn muốn trị khoảng một, hai tháng, Triệu Hòa tới cầu hôn, nhanh nhất cũng là chuyện nửa tháng sau đó, nhưng chung quy cũng cần phải nói.

Bởi vậy nàng cố lấy dũng khí nói:

“Muội không muốn cho tỷ phu nuôi muội cả đời, muội, muội có người trong lòng.....”

Thật vất vả đem lời nói ra miệng, nhưng mà người bên cạnh lại không phản ứng.

Nàng đợi một hồi lâu vẫn là không đợi đến đáp lại, không nhìn được xoay người hướng tỷ tỷ nhìn lại, lại phát hiện Tô Quyên Bình hóa ra đang ngủ, ngực theo hô hấp hơi hơi phập phồng.

Nàng đầu tiên là ngẩn ngơ, theo sau cười khẽ ra tiếng.

‘Quên đi, ngủ liền ngủ đi, dù sao thời gian còn dài, việc này lần khác nói sau không muộn.’

Tô Tương Lê không nghĩ Phạm phủ thời gian tiếp theo lại sẽ bận rộn như vậy.

Nàng trong khoảng thời gian ngắn cũng đã “trốn việc” hơn mười ngày, khi trở lại y quán cùng hiệu thuốc, sinh ý không biết vì sao lại tốt lên rất nhiều, một đồng người tìm nàng xem bệnh, bốc thuốc, còn muốn đổi phó ngẫu nhiên đến “thăm” của Kì Triệu Hòa, làm cho nàng bận tối mảy tối mặt, mỗi ngày về nhà đều mệt đến chỉ muốn tắm rửa đi ngủ, hoàn toàn không còn muốn cùng tỷ tỷ nói cái gì.

Mà Kì Triệu Hòa hiển nhiên cũng có việc khác muốn bận, cứ khoảng bảy tám ngày thậm chí càng lâu mới đến một chuyến, nhưng hẳn lại thường cho người dưới đưa chút dược liệu quý hiếm cho nàng.

Tô Tương Lê cũng chưa từng quên chuyện bản thân đáp ứng Hồng Ninh, khi nàng lần đầu tiên thấy Hồng Ninh toàn thân bị thương sau, hốc mắt đều đỏ.

Thật không hiểu là tên nào lang tâm cầu phế nhưng lại đối với cô nương hai mươi tuổi hạ độc thủ như vậy!

Hồng Ninh thương thế thực nghiêm trọng, lại vì thời gian kéo dài có chút lâu, trị liệu cũng không phải thực dễ dàng.

Bất quá vì nàng toàn lực thay Hồng Ninh trị liệu, hơn nữa Kì Triệu Hòa cung cấp dược liệu rất hữu hiệu, miệng vết thương khôi phục vô cùng tốt.

Hồng Ninh vốn cũng là nữ tử cá tính, sang sảng, chính là gặp đại biến, tâm tính có chút vận vẹo, nàng thấy Tô Tương Lê đối với nàng cực kì dụng tâm, săn sóc chu toàn, mười ngày nửa tháng ở chung, thái độ đối với nàng ấy cùng Kì Triệu Hòa cũng liền mềm hoá rất nhiều.

Mà lúc nàng nghe nói Kì Triệu Hòa bị yêu cầu chờ vết thương trên người nàng phục hồi như cũ tới một cái trình độ nào đó mới có thể ôm mỹ nhân về, lại càng cười đến thiếu chút té ra đất.

“Buồn cười đến như vậy sao?”

Tô Tương Lê vừa sửa sang lại dược liệu, vừa buồn cười nói:

“Lúc trước cùng cậu nói, vết thương da thịt của cậu ít nhất có thể khôi phục bảy tám phần, cũng không thấy cậu vui vẻ như vậy.”

“Ai nha, muội không hiểu trên giang hồ có bao nhiêu người muốn yêu nghiệt kia cam chịu nha! Về phần thương thế của ta..... Dù sao khó có thể nhất thời trị khỏi, muội cứ đòi thay ta trị liệu, ta cũng đã thật cao hứng a, có thể khôi phục bao nhiêu thì cứ kệ thôi.”

Hồng Ninh cười nói, thanh âm của nàng nghe qua đã tốt hơn rất nhiều so với lúc trước.

“Không nghĩ tới yêu nghiệt kia cũng có ngày hôm nay..... A, muội nói như vậy, ngược lại làm cho ta không muốn trị liệu.”

Tô Tương Lê nghe xong thật sự là dở khóc dở cười.

Tuy rằng Hồng Ninh đối với Kì Triệu Hòa vẫn là miệng hết yêu nghiệt lại là yêu nghiệt, thái độ quả thật hòa hoãn rất nhiều.

Ngoài ý muốn là Kì Triệu Hòa cũng không để ý bị gọi như vậy, Tô Tương Lê thế này mới từ trong miệng Hồng Ninh biết được, cuộc đời Kì Triệu Hòa ghét nhất bị người ta khen ngợi bề ngoài của hắn, còn những chuyện khác thì không sao.

Thế này mới nhận ra nàng lần đầu cùng Kì Triệu Hòa gặp nhau, liền phạm vào tối kỵ của người ta, xem ra Tô Tương Lê nàng có thể hảo hảo sống đến bây giờ thật đúng là kỳ tích.

Hồng Ninh tuy rằng nói không thêm để ý thương thế có thể phục hồi như cũ bao nhiêu, nhưng cô nương người ta đáy lòng đều là rất để ý bề ngoài, cho dù giống nàng ấy cô nương xuất thân võ học thế gia cũng không ngoại lệ.

Cho nên làm hơn một tháng đi qua, nàng ấy nhận ra vết sẹo rõ ràng phai nhạt rất nhiều, cả người vui sướng không thôi, càng thêm cố gắng phối hợp trị liệu, chỉ có nghĩ đến nghĩa huynh lúc trước giết giết nàng tìm Kì Triệu Hòa báo thù mất tích, sắc mặt mới có vài phần tốt tâm.

Mất thấy thân thể Hồng Ninh ngày một tốt hơn, Tô Tương Lê quyết là nên bớt chút thời gian cùng tỷ tỷ nói chút chuyện.

Hôm nay nàng đặc biệt về sớm, chuẩn bị đem mọi chuyện nói cho tỷ tỷ, không ngờ vừa đến Phạm phủ cửa, chỉ thấy trong Phạm phủ rối loạn thành đoàn.

Nàng phát hoảng, vội vàng ngăn một hạ nhân hỏi, không nghĩ tới lại được đến tin tỷ tỷ phụ bị quan phủ mang đi, mà tỷ tỷ lại ngắt xỉu đi.

Nàng kinh hãi, lập tức đi vào phòng thăm tỷ tỷ hôn mê bất tỉnh, chạy nhanh giúp nàng bắt mạch xong Tô Tương Lê triệt để ngây dại.

“Tương Lê Tiểu thư phu nhân làm sao vậy?”

Thấy nàng sững sờ tại kia, Thanh Nhi nha hoàn của Tô Quyên Bình khẩn trương hỏi.

“Phu nhân không có việc gì chứ?”

Tô Tương Lê đầu tiên là lắc đầu, nhưng do dự một hồi, lại bắt mạch cho tỷ tỷ.

“Tương Lê Tiểu thư.....”

Thấy nàng thần sắc ngưng trọng, Thanh Nhi gấp đến độ đều nhanh khóc.

“Đừng lo lắng, tỷ tỷ của ta không có việc gì.”

Tô Tương Lê thở ra, chau mày lại, buông tay tỷ tỷ.

“Nàng chính là có thai.”

Bọn hạ nhân trợn mắt há hốc mồm, trong lòng Tô Tương Lê cũng là ngũ vị tạp trần, không biết nên cao hứng hay là lo lắng.

‘Aizzz, tỷ phu đột nhiên bị bắt, tỷ tỷ mang thai vừa lo tâm quá độ mà ngắt đi, tất cả những chuyện này chỉ có thể dùng chữ ‘loạn’ để hình dung a?’

Vì thế kế tiếp vài ngày, Tô Tương Lê lại trốn việc.

Không có biện pháp, tỷ phu không ở, tỷ tỷ lại mang thai gần hai tháng cả ngày mặt co mày cau, Phạm phủ loạn thành một đoàn, một đồng chuyện đều bị đổ lên đầu người miễn cưỡng tính nữa chủ tử là nàng đây.

Nàng không có kinh nghiệm quản sự, mỗi ngày xử lý chuyện Phạm phủ liền sút đầu mẻ trán, làm sao có thời giờ đi y quán hiệu thuốc?

Cuối cùng nàng rõ ràng phân phó cho quản gia việc nhỏ tự ông quyết định, đại sự trời sập xuống lại hỏi nàng hoặc tỷ tỷ, mới cuối cùng được điểm nhân.

Nhưng trừ này đó ra, nàng cũng còn có chuyện khác phải lo lắng.

Tỷ tỷ hao tổn tinh thần quá độ, động thai khí, ba tháng đầu mang thai lại là thời điểm nguy hiểm nhất, chỉ có thể dùng kim châm cùng phương thuốc, còn thêm thuốc an thần trợ giúp giấc ngủ, làm cho tỷ tỷ ngủ nhiều một chút, tổng tốt hơn thanh tỉnh rồi lo lắng phí công.

Cứ như vậy qua mấy ngày, một buổi trưa nọ, Tô Tương Lê ngồi ở trong phòng, cầm bút khổ nghĩ làm sao viết phương thuốc, bởi vì nữ tử mang thai dùng được có rất nhiều cấm kỵ, làm nàng phiền não đau đầu.

Ai, loại ngày này lại sống thêm vài ngày nữa, nàng cảm thấy chính mình nhất định sẽ sớm sinh ra đầu bạc.

Đột nhiên cảm giác được phía sau phất qua một trận gió, nàng đang muốn ngẩng đầu, lại đột nhiên bị người từ phía sau ôm lấy.

Cái ôm kia mang theo hơi thở quen thuộc, làm trong lòng Tô Tương Lê một trận vui sướng, may mắn kịp thời áp chế để không vui sướng đến mức mở miệng thét chói tai.

“Triệu Hòa?”

Nàng thực kinh hỉ, cao hứng quay đầu la hét.

“Vài ngày không thấy, ta rất nhớ chàng a.”

Nàng không biết hoa ngôn xảo ngữ, cho tới bây giờ là trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó.

Nhưng chính là như vậy, mới càng làm Kì Triệu Hòa cao hứng.

Hắn chính là thích Tiểu Lê Nhi thật thà.

Nhưng là đáy lòng vui vẻ thì vui vẻ, ngoài miệng vẫn là muốn oán giận hai câu.

“Không đến Kì Phong sơn trang, y quán, hiệu thuốc lại cũng không đi, thật đúng là không nhìn ra nàng ở nơi nào nhớ ta.”

“Ai, không phải đưa thư nói cho chàng, mấy ngày nay trong nhà có chuyện sao?”

Nhìn thấy hắn, nàng thực sự thật cao hứng, nhưng nghĩ đến tình cảnh Phạm phủ trước mắt, khóe miệng mới giương lên lại hạ xuống.

“Mấy ngày nay ăn không được, không ngủ ngon? Mặt đều nhỏ đi một vòng.”

Hắn nhắm mắt nương vào ánh sáng nhàn nhạt nhìn nàng trước mắt, có vài phần đau lòng.

“Làm sao có thể ngủ ngon a.”

Nàng than nhẹ.

“Yên tâm, tỳ phu nàng sẽ không có chuyện gì.”

Kì Triệu Hòa an ủi nói.

Phạm Tuấn Hi bị bỏ tù náo rất lớn, hắn tự nhiên cũng có nghe thấy.

Hơn nữa. Bởi vì ngoại công ngày ấy nhắc nhở nên thời gian này hắn đặc biệt chú ý hướng đi trong triều, cho nên biết được trên thực tế là Thái Tử cùng Hoài Vương đấu tranh, liên lụy đến Phạm Tuấn Hi.

Bởi vì Hoài Vương cùng Phạm Tuấn Hi lén có lui tới sinh ý chặt chẽ, Thái Tử nếu trừ bỏ Phạm Tuấn Hi, ảnh hưởng đối với Hoài Vương có thể nói là không nhỏ.

Nhưng hắn bởi vì rất rõ ràng thế cục, cho nên biết Hoài Vương nhất định thưởng vị, mà Phạm Tuấn Hi chắc chắn hữu kinh vô hiểm<sup>20</sup>.

“Mọi người đều nói như vậy.”

Tô Tương Lê cười khổ.

“Mỗi người đều nói tỳ phu làm người hướng đến dè dặt cẩn thận, không có khả năng lưu lại nhược điểm nào để bị người ta nắm lấy, lúc này hơn phân nửa là tiếng sấm trước mưa mà thôi, quá mấy ngày cũng sẽ trở lại. Nhưng ta lo lắng không phải chuyện này.”

“Nàng lo lắng tỳ tỳ nàng?”

Kì Triệu Hòa rất nhanh hiểu ý.

“Đúng vậy. Tỳ tỳ có thai, đã nhiều ngày tình huống không tốt lắm, tỳ phu nếu ở trong lao quá lâu, ta thật lo lắng tỳ ấy có thể lo lắng quá độ xảy ra chuyện gì hay không.....”

Mặt nàng mang vẻ lo lắng nói.

Kì Triệu Hòa trầm mặc một lát, mở miệng nói:

“Nếu không ta đi hỏi thăm một chút đi?”

“Làm sao hỏi thăm?”

Nàng sửng sốt.

“Ta biết chàng võ công tốt lắm, nhưng chàng ngàn vạn đừng vì việc này mạo hiểm, bằng không ta sẽ lo lắng!”

“Yên tâm, ta không gặp nguy hiểm gì.”

Hắn cười nhẹ.

“Ta nếu muốn đi, sẽ không dùng thân phận võ lâm nhân mà đi. Còn nhớ rõ ta từng nói qua với nàng, phụ thân ta là ở trong triều đình rất có quyền thế sao?”

Kỳ thực hắn nếu mở miệng, đừng nói muốn Hoàng Đế thả Phạm Tuấn Hi, cho dù hắn muốn gọi Hoàng Đế truyền ngôi cho hắn, cũng không là việc gì khó, chính là hắn không có cái hứng thú kia thôi.

Tô Tương Lê nghe xong lời của hắn, không khỏi dao động.

Nếu đổi lại bình thường, nàng quyết định không muốn phiền toái hắn, nàng biết quan hệ của Kì Triệu Hòa cùng phụ thân hắn cũng không giống như phụ tử bình thường, mà lúc này tình huống tỷ tỷ không được tốt, nàng thực hy vọng có thể làm cho tỷ tỷ an tâm, làm cho nàng hảo hảo an thai.

Nàng suy nghĩ kỹ lại nói.

“Vây..... Chàng đi hỏi thăm một chút tin tức là được rồi, như là tỷ phụ ta khi nào có thể đi ra linh tinh, nếu có thể, xem có thể làm cho tỷ phụ truyền cái tin ra hay không, để cho tỷ tỷ của ta yên tâm, về phần khác rất phiền toái nên không cần.”

“Liên điểm việc nhỏ như vậy?”

Kì Triệu Hòa cười khẽ.

“Điểm ấy sự ta tự làm là được rồi, còn không cần kinh động đến phụ thân ta.”

“VẬY NHƯ VẬY LÀ TỐT NHẤT ”

Nàng nhẹ nhàng thở ra.

“Ta hiện tại phải đi, nàng hảo hảo mà chăm sóc bản thân, đừng vì chuyện này mà khiến bản thân mệt mỏi. Có chuyện gì liền phái người đi Kỳ Phong sơn trang, cho dù ta không ở, mẫu thân ta hoặc ngoại công cũng đều có thể giúp đỡ nàng mà.”

Thấy nàng nhếch môi tựa hồ muốn nói cái gì, hắn đưa tay đặt lên môi nàng.

“Đừng nói cái gì khách khí không muốn phiền toái ta linh tinh, ta làm này đó là có điều kiện.”

“..... Điều kiện gì?”

Nàng ngây ngốc hỏi.

Hắn giương lên một nụ cười đầy ẩn ý.

“Việc này sau khi kết thúc, ta liền tới cửa cầu hôn, đến lúc đó ta cũng không nhận lời từ chối, nàng tốt nhất nghĩ cho kỹ nói như thế nào để thuyết phục tỷ tỷ nàng.”

‘A, còn chưa có cùng tỷ tỷ nhắc tới chuyện này!’

Tô Tương Lê ở trong lòng khóc thét một tiếng, nhưng vẫn là liên tục gật đầu.

“Nhất định nhất định!”

Nàng cũng không muốn hắn bị tỷ tỷ cự tuyệt a.

“Ta đi đây.”

Hắn ở trán nàng hạ xuống một nụ hôn khẽ.

“Chuyện kể tiếp chuyện, nàng liền không cần lo lắng.”

Làm cho Tô Tương Lê trợn mắt há hốc miệng là, buổi tối hôm đó Phạm Tuấn Hi liền đưa tin về nhà.

Kì Triệu Hòa buổi chiều sau khi rời đi, buổi tối lại riêng đến đây một chuyến, nói là đã gặp Phạm Tuấn Hi, mà Phạm Tuấn Hi nhờ hẩn chuyển cáo, hẩn ta nhiều nhất hơn mười ngày nữa tháng có thể về nhà.

Tô Tương Lê lập tức đem tin tức nói cho tỷ tỷ, cũng mong tỷ tỷ thả lỏng tâm tình chờ, hảo hảo an thai.

## 23. Chương 23: Cầu Thân

Không nghĩ tới buổi sáng cách một ngày khi nàng tỉnh lại, lại phát hiện tỷ phu hẩn là “Hơn mười ngày sau mới trở về”, nhưng lại ở nhà.

Lúc ấy Tô Tương Lê bước thật tới nhanh tới phòng khách ngày thường dùng đồ ăn sáng, chỉ thấy Phạm Tuấn Hi một người ngồi ở trong sảnh, nàng sững sờ ở tại chỗ, không xác định nàng còn đang nằm mơ hay không.

“Tiến vào cùng nơi ăn sáng đi.”

Phạm Tuấn Hi cũng đã nhìn thấy nàng, hướng nàng ôn hòa nói:

“Tỷ tỷ muội còn đang nghỉ ngơi, đã nhiều ngày để cho bọn muội lo lắng.”

“Ặc, tỷ phu huynh đã về rồi?”

Nàng xấu hổ mở miệng, lại nhận ra chính mình nói lời ngu xuẩn.

‘Nói nhảm, người ở trong này, đương nhiên là đã về rồi!’

“Đúng vậy, còn muốn cảm ơn muội cùng Kì công tử.”

Tô Tương Lê cứng cả người, không xác định Phạm Tuấn Hi biết chuyện nàng cùng Kì Triệu Hòa có quan hệ hay không.

“Ta vốn tưởng rằng còn muốn mười ngày nữa tháng.....”

Nàng nhỏ giọng nói.

“Vốn là dự tính tại đó lâu hơn, nhưng nghe nói tỷ tỷ muội mang thai, ta có thể nào không vội trở về?”

“À.....”

Ngữ khí của nàng cũng thay đổi.

“Tỷ phu yên tâm, một là huynh đã đã trở lại, hai là còn có muội, tỷ tỷ nhất định không có việc gì.”

“Ta tin tưởng.”

Hắn hòa nhã nói.

Đại khái là sắp trở thành nhân phụ, Phạm Tuấn Hi thoát nhìn so với bình thường ôn hòa rất nhiều, trên trán cũng toàn là sắc màu ấm, không có cái loại lạnh lùng trước mặt người khác.

Vì thế Tô Tương Lê cũng yên tâm, thoải mái ngồi xuống ăn cháo.

Nhưng là lúc nàng đang uống gần nửa bát cháo, Phạm Tuấn Hi đột nhiên mở miệng.

“Chuyện muội cùng Kì công tử, dự tính khi nào thì nói cho tỷ tỷ muội?”

‘A! Quả nhiên vẫn là bị biết.....’

Bất quá Tô Tương Lê không có quá khẩn trương, nàng chỉ hỏi ngược lại:

“Tỷ phu biết lâu chưa?”

“Cũng không quá lâu, lần trước Minh Chủ Võ Lâm Kì Anh tiên bối phái người đến báo cho biết tin tức muội gặp nạn, nhiều lộ ra vài câu, ta không quá yên tâm, liền cho người của ta đi thăm dò.”

“Như vậy a.....”

‘Ai, đều đã quên tỷ phu là thực khôn khéo.’

“Vậy tỷ tỷ đã biết sao?”

“Ta còn chưa có nói với nàng, ta đoán muội sẽ muốn tự mình nói với nàng, không nghĩ tới muội kéo dài lâu

như vậy.”

“Muội cũng muốn cùng tỷ ấy a, nhưng là thời gian trước bận quá liền quên.”

Nàng thè lưỡi.

“Bất quá lần này, hai ngày tới thế nào cũng phải cùng nàng nói, bằng không muội lo lắng Triệu Hòa tới cửa..... khụ khụ, cầu thân..... tỷ ấy sẽ bị dọa nhảy dựng.”

Phạm Tuấn Hi cười nhìn dò xét nàng.

“Muội đối ta nhưng thật thẳng thắn.”

Nàng chột dạ cười cười.

“Hắc hắc, còn không phải ngóng trông tỷ phu có thể trước giúp ta nói tốt hoặc là cổ vũ, mau chóng thuyết phục tỷ tỷ đáp ứng sao!”

“Muội tiểu nữ oa này! Rõ ràng là cái nha đầu khôn khéo, thế nào tỷ tỷ muội lại vẫn cảm thấy muội đơn thuần thành thật?”

Lại đem chủ ý đánh tới trên người hắn, Phạm Tuấn Hi cười mắng.

Tô Tương Lê chính là ứng đồ nghiêm mặt ha ha ngây ngô cười.

Xem nàng cái bộ dáng tiểu nữ nhi kia, Phạm Tuấn Hi cảm thán rất nhiều, nhưng cũng ẩn vì nàng lo lắng.

Dù sao nàng cũng là hắn nhận thức thật lâu cô gái, từ trước thế đến kiếp này, tuy rằng Tương Lê cũng không biết, nhưng hắn là thật tâm đem nàng trở thành chính mình muội muội.

“Tương Lê, muội rõ ràng Kì công tử là dạng người gì sao?”

Tô Tương Lê nghĩ nghĩ, sau đó ánh mắt trong trẻo nhìn phía hắn.

“Tỷ phu, huynh hỏi là con người, hay là thân phận của hắn?”

“Có gì khác nhau sao?”

“Đương nhiên khác nhau nha.”

Nàng rất nhanh trả lời.

“Nếu huynh nói là thân phận bên ngoài của hần, không sai, muội xác thực không rõ ràng thân phận của hần. Muội nghĩ Triệu Hòa đã có thể nhìn thấy huynh ở trong đại lao, nguyên nhân nhất định cùng phụ thân hần ở trong triều Mục quốc là nhân vật cực có phần lượng có liên quan rất lớn, muội tuy rằng hiểu được hần là ngoại tôn của Minh Chủ Võ Lâm, lại không biết phụ thân hần là ai.”

Hần nhíu mày.

“Kì công tử ngay cả thân phận cũng không từng báo cho muội biết, muội còn dám gả cho hần?”

“Kỳ thực muội không phải là chưa từng vì chuyện này mà giận qua. Lúc trước muội bị Hồng Ninh cô nương tìm đến mang đi, phát hiện hần lại là tên võ lâm cao thủ ác danh rõ ràng..... Khi đó lòng muội thực khiếp sợ, cũng có chút tức giận.”

Nàng vừa nghĩ vừa nói xong.

“Nhưng sau đó hần tới cứu ta, nhìn đến trên mặt hần vừa tức giận vừa lo lắng, biết hần là thực sự lo lắng cho muội, liền lại không có biện pháp giận hần.....”

“Muội thật đúng là dễ dàng tha thứ hần.”

Nàng cười khổ.

“Triệu Hòa là giấu diếm muội một chút việc, nhưng hần đối với muội vô cùng tốt cũng là sự thật. So với tin tưởng người khác nói hần tàn ngược, giết người không chớp mắt như thế nào, muội càng tình nguyện tin tưởng những thứ muội tận mắt nhìn thấy ở hần.”

Mặc khác, Kì nữ hiệp cùng Kì lão tiên bối đều là thực chính trực, con người tốt lắm, nếu Triệu Hòa thật sự là ác nhân trong miệng người ngoài, cho dù hần là thân nhân của bọn họ, muội tin tưởng bọn họ cũng sẽ quân pháp bất vị thân, tuyệt không nuông chiều, nhưng là bọn họ cũng không có làm như vậy, càng làm cho muội tin tưởng muội không có nhìn lầm người.

Tỷ phu, huynh hỏi muội có rõ ràng hần là dạng người gì hay không. Muội chỉ có thể nói, muội có lẽ không rõ ràng thân phận địa vị của hần ở bên ngoài, không hiểu được đánh giá của người ngoài đối với hần, nhưng muội lại rất hiểu biết trừ bỏ những thứ đó, hần chân thật là bộ dáng gì, mà muội..... nguyện ý gả cho hần như vậy.”

Tô Tương Lê một hơi nói xong này đó sau, đột nhiên cảm thấy bản thân rất cực kiệt để bỏ qua đi qua rất

nhiều suy nghĩ mơ hồ.

Hóa ra nàng đối hấn chẳng phải là không hề oán hận, mà là bởi vì thích hấn, nên nguyện ý tin tưởng cách hấn làm người, cho nên mới làm cho chuyện kia liền trôi qua như vậy.

Dù sao cáu giận một người, cũng không thể làm cho chính mình vui vẻ, nàng không muốn lãng phí thời gian ở những cảm xúc kia.

“Ta nghĩ Kì công tử đời trước khẳng định tạo không ít phúc, mới có thể được đến muối hiểu rõ và tin tưởng như vậy.”

Phạm Tuấn Hi mỉm cười.

“Vậy huynh đời trước lại đốt bao nhiêu hương, mới làm cho tỷ tỷ của muội thay huynh mang thai bảo bảo?”

Tô Tương Lê hì hì cười, hỏi ngược lại.

“Ta sao?”

Nhắc tới thê tử, biểu cảm Phạm Tuấn Hi ôn nhu rất nhiều, rất hào phóng trả lời:

“Ta nghĩ là đốt vài thùng hương, mới có cơ hội tại đây một đời cùng tỷ tỷ muội để ý tới đi.”

“Tỷ phu a, huynh đã có đời sống hôn nhân hạnh phúc mỹ mãn, vậy về chuyện Triệu Hòa, cũng mong huynh thay muội ở trước mặt tỷ tỷ nói nhiều lời tốt hơn, được không?”

Nàng thừa dịp tâm tình hấn tốt, cố gắng mượn sức đồng minh.

Nhìn gương mặt xinh đẹp cực giống thê tử kia, Phạm Tuấn Hi hơi hơi nhếch môi.

“Ta đã biết, muội yên tâm đi.”

Tô Tương Lê thực may mắn nàng chọn đúng cứu binh.

Cũng không biết Phạm Tuấn Hi là nói như thế nào, lúc nàng áp ứng đối tỷ tỷ nhắc tới chuyện Kì Triệu Hòa, Tô Quyên Bình chỉ nhàn nhạt nói câu.

“À, tỷ phu muội có nói với ta.”.

Tiếp theo chần chờ một chút mới lại hỏi:

“Muội thực thích hẳn như vậy?”

“Nếu muội kiếp này muốn tìm nam nhân để gả, như vậy gả cho kẻ định không phải hẳn liền không được.”

Ngữ khí của nàng kiên định dị thường.

“Muội cũng có thể không gả, tỷ cho tỷ phu muội nuôi muội tới lúc không thể nuôi được nữa.”

Đây là thân ái tỷ tỷ của nàng, yêu thương nàng như vậy.

Tô Tương Lê giương khóe môi, ôn nhu nói.

“Muội hiểu được, nhưng muội muốn làm thê tử của Triệu Hòa.”

Tô Quyên Bình nhìn nàng một hồi lâu, thở dài.

“Tiểu Lê, muội có biết tỷ nguyện ý hy sinh chính mình, đổi lấy cho muội mạnh khỏe cùng hạnh phúc vui vẻ, nhưng muội lại nói cho tỷ, muội không cần sự hy sinh của tỷ.”

Nàng nghe xong sau, tâm tình thực phức tạp.

Nàng biết trượng phu nói đúng, nhưng đáy lòng vẫn có tràn đầy không tha, cái loại cảm giác này..... Đại khái có chút giống chính mắt thấy chim con rời khỏi chim mẹ đi?

Một mặt hy vọng nó có thể một mình đi trên con đường của mình, giương cánh cao bay, một mặt lại lo lắng nó, ước gì đem nó vĩnh viễn hộ ở dưới cánh chim của chính mình.

Tô Tương Lê nắm tay nàng.

“Đúng vậy, tỷ, muội hai kiếp cộng lại cũng sống ba mươi một năm, đã không phải tiểu hài tử. Muội thực yêu tỷ, nhưng muội không thể vĩnh viễn tránh ở phía sau tỷ, cho dù tỷ nguyện ý, muội cũng không cho phép chính mình một đời đều như vậy.”

“Ta hiểu được.”

Tô Quyên Bình lại thở dài.

Mặc kệ nói như thế nào, Tiểu Lê cùng vị Kì công tử kia cũng coi như là được tự do yêu đương, tại thời đại này cũng không dễ dàng.

“Được rồi, bất quá tỷ còn là hy vọng muội nhớ, nếu tương lai sống không vui vẻ, nơi này vẫn là thực hoan nghênh muội trở về.”

Biết tỷ tỷ đây là đáp ứng rồi, Tô Tương Lê hoan hô một tiếng, tiến lên ôm lấy tỷ tỷ.

“Không nghĩ tới tỷ từ nhỏ nhìn muội muội đến lớn, cũng sắp phải gả cho người.”

Tô Quyên Bình thực cảm khái.

“Cho dù gả cho người, muội cũng vĩnh viễn là Tiểu Lê của tỷ tỷ a.”

Nàng làm nũng nói.

Tô Quyên Bình chính là ôn nhu sờ sờ tóc nàng. Không nói gì.

Cũng may mắn Tô Tương Lê đã nói ra việc này, bởi vì hôm đó Kì Triệu Hòa liền đến cầu thân.

Tô Quyên Bình trừng mắt nhìn nam nhân “Cướp đi muội muội” này hồi lâu.

Nàng rất muốn cố gắng soi mói nam nhân này một chút gì đó, nhưng đối mặt phương vô luận là bề ngoài, khí chất, hay là thái độ đều là nhất đẳng nhất hảo, so với một mặt lãnh sương Phạm Tuấn Hi đối ngoại quanh năm chỉ có hơn chứ không kém.

Nàng không thể không nói, ánh mắt Tiểu Lê thực sự tốt lắm, nàng nếu lại soi mói tựa hồ liền quá đáng.....

Nhưng chuyện này là vì Tô Quyên Bình cũng không hiểu được, trên thực tế Kì Triệu Hòa là người trong ngoài bất nhất cực độ, mới có hiểu lầm như vậy.

Trong loại trường hợp này, Tô Tương Lê đương nhiên sẽ không ngốc đến mức đi nói xấu bạn trai, mà Phạm Tuấn Hi xem ở chuyện Kì Triệu Hòa lúc trước riêng tới thăm hắn, đem tin tức thê tử mang thai cho của hắn, cũng sẽ không mở cửa hắn đài.

Cho dù Kì công tử có yêu nghiệt thế nào, cũng không phải vẫn ngoan ngoãn trên tay Tương Lê sao? Đã bọn họ thật tình yêu nhau, cũng đừng làm cho Quyên Bình lại phải lo lắng nhiều.

Tô Quyên Bình cũng không giãy dụa lâu lắm, rất nhanh sẽ không thể nào tình nguyện nhả ra nói:

“Kì công tử, nghĩ đến người cũng biết Phạm gia là cái dạng người ta gì, chúng ta không cần Kì gia chuẩn bị sính lễ gì, chỉ cầu người cuộc đời này một thể chỉ đối tốt với một mình Tiểu Lê mà thôi.”

“Phạm phu nhân, chuyện này chỉ sợ có chút khó khăn.”

Kì Triệu Hòa cười.

“Nếu ngày sau ta cùng Tô nhị cô nương có hài tử, vô luận là nam hay là nữ, ta cũng sẽ đối với bọn nhỏ thật tốt.”

Tô Quyên Bình tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, trong lòng càng buồn.

Thế nhưng bắt lỗi trong lời nói của nàng? Nhưng này là nam nhân thứ nhất Tiểu Lê nói thích, thoát nhìn điều kiện cũng tốt, nàng không lý do ngăn trở.

Nàng càng thêm bực mình nói:

“Dù sao, nếu để cho ta biết người phụ Tiểu Lê, ta sẽ không cho người sống tốt!”

‘Đây là uy hiếp sao?’

Từ lúc hắn bước vào giang hồ tới nay, người dám cùng hắn sảng giọng như vậy, phần cổ đại trên mộ hắn là cao hơn cả người rồi đi? Chuyện này làm cho Kì Triệu Hòa người đã lâu không ai dám chủ động trên chọc cảm thấy thực mới mẻ.

“Thế nào, người không nắm chắc làm được?”

Hắn dám nói không nắm chắc thử xem!

“Đương nhiên không phải. Phạm phu nhân cứ việc yên tâm, ta sẽ không cô phụ Tô nhị cô nương.”

“Hừ.”

Tô Quyên Bình tuy rằng vẫn là không quá cao hứng, bất quá không lại tỏ vẻ cái gì, xem như đáp ứng hôn sự của bọn họ rồi.

Kì Triệu Hòa ngồi không lâu lắm, ước chừng chỉ đợi nửa canh giờ, liền nói có chuyện quan trọng xử lý, cáo từ.

Tô Quyên Bình vốn có chút bất mãn, nhưng mà Phạm Tuấn Hi lại giữ chặt nàng, thấp giọng nói vài câu, nàng mới không làm khó dễ nhiều hơn.

Tô Tương Lê không chú ý tới hành động của đôi phu thê kia, chỉ nghe thấy Kì Triệu Hòa nói lập tức phải đi, trong lòng không muốn, liền xưng phong nhận việc tiễn hấn tới cửa.

Phạm Tuấn Hi biết nàng tâm ý, còn riêng dặn hạ nhân cách xa chút, hảo lưu cho bọn họ không gian nói chuyện.

“Có chuyện gì quan trọng để chàng lại vội vàng đi như vậy a?”

Tô Tương Lê vừa đi vừa lẩm bẩm.

Kỳ thực nàng bắt quá là thuận miệng nói nói, oán giận một chút, dù sao sinh hoạt của bọn họ sai biệt quá lớn, hấn nếu có chút bí mật gì không muốn nói cùng nàng, nàng cũng có thể lý giải.

Không nghĩ tới Kì Triệu Hòa lại dừng chân lại, biểu cảm khó được ngưng trọng nhìn phía nàng.

“Tiểu Lê Nhi, ta có chuyện trọng yếu nói với nàng.”

“Sao, làm sao vậy?”

Nàng bị bộ dáng nghiêm túc của hấn dọa.

“Nàng hấn là cũng biết, thu đông năm nay sẽ không nhiều thái bình, cũng khoảng mười năm rồi chưa từng nhìn thấy đại hạn, trong triều lại rung chuyển bất an.”

Hấn nhíu mày, biểu cảm là hiếm thấy lo lắng.

“Kỳ thực ta vốn không nên tại lúc này hướng nàng cầu thân, chuyện này chỉ sợ sẽ làm nàng bị cuốn vào trong đó, nhưng ta thật sự không đợi được chuyện kia kết thúc.....”

“Hửm?”

Tô Tương Lê cái hiểu cái không.

Thấy nàng một mặt mê hoặc, hần than nhẹ.

“Nàng xem tỷ phu nàng gần nhất gặp phải chuyện gì liền hiểu được, hần chỉ là thương nhân, không có quan chức trong người, chỉ vì cùng Hoài Vương cùng làm ăn, trong triều còn có người muốn hãm hại hần. Nàng cũng là tiểu cô của hần, hiện thời lại là thê tử chưa qua cửa của ta, thời gian này vô luận người muốn nàng hoặc là muốn hại nàng, chỉ sợ đều không thể thiếu.”

“Thực, thực sự a?”

Hần nói như vậy, nàng cũng khẩn trương.

Kì Triệu Hòa lần đầu tiên ở nàng trước mặt nhắc tới việc này, vẻ mặt có vài phần bất đắc dĩ.

“Ta căn bản không muốn bị dính vào, nhưng là thân phận của ta khiến ta tránh cũng không thể tránh, mặc dù ta cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn tranh cái gì. Bọn họ cũng không có khả năng dễ dàng buông tha ta, cho nên chỉ có thể ủy khuất nàng.”

Tô Tương Lê lắc đầu.

“Có cái gì ủy khuất? Nếu chúng ta hôm nay tha hương, chàng sẽ cảm thấy ủy khuất sao?”

Kì Triệu Hòa nở nụ cười.

Cô nương đơn thuần chấp nhất như vậy, hần có thể nào không yêu đây?

“Ta biết nàng không thêm để ý, nhưng ta vẫn sẽ đau lòng.”

Hần ôn thanh nói.

“Tóm lại ta trước hết trở về xử lý một chút việc, nhanh thì mấy ngày, chậm mà nói..... có thể là nửa tháng, thậm chí lâu hơn cũng không chừng. Đương nhiên, có thể dừng kéo dài lâu như vậy là tốt nhất, nhưng là ta cũng không nắm chắc chuyện này rốt cuộc bao lâu mới có thể kết thúc..... tóm lại thời gian kế tiếp nàng nếu có thể không cần ra cửa liền không cần ra, y quán hiệu thuốc tạm thời cũng dừng đi.”

Tô Tương Lê nghe ra trong giọng nói của hần đây nghiêm túc, hiểu được hần sẽ không vô duyên vô cớ dặn như vậy, bởi vậy nàng cũng không có nhiều lời nữa.

“Yên tâm, ta đã biết.”

“Ta có việc phải đi, sắp tới có lẽ sẽ rất bận, không chắc có thể đến thăm nàng, nàng ngàn vạn phải bảo trọng.”

Hắn lại nhìn nàng, có chút lưu luyến, sau đó mới xoay người rời đi.

Nàng nhìn bóng lưng hắn dần dần đi xa, do dự một lát, đúng là vẫn không nhịn được mở miệng gọi:

“Triệu Hòa.”

Hắn quay đầu nhìn phía nàng.

Nàng chạy chậm bước tới bên người hắn, nghĩ nghĩ, nắm lấy tay hắn.

“Tuy rằng ta không biết chàng muốn làm gì, nhưng vô luận như thế nào mong nhất định phải cẩn thận. Đừng quên chàng còn có rất nhiều bí mật chưa nói cho ta đâu!”

Kì Triệu Hòa nhìn nàng được một lúc, mới ôn nhu nói:

“Ta sẽ cẩn thận.”

Những người quen biết hắn đều cực kì tin tưởng khả năng của hắn, sau khi hắn lớn lên mỗi khi hắn ra cửa, những người đó không đi nhắc nhở mục tiêu của hắn cẩn thận là tốt lắm rồi, đã thật lâu không có ai dặn dò muốn hắn cẩn thận như vậy nữa. Nàng là người đầu tiên dùng ngữ khí như vậy để nói với hắn những lời này.

Hắn thực cảm động, cảm động vô cùng.

Hắn cũng không biết bản thân sẽ lại bị lời nói bình thường như vậy đả động, nếu không phải phía sau còn có nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, hắn thật muốn hung hăng ôm lấy nàng.

Kì Triệu Hòa quyết định, muốn sử dụng hết sức mình đem mọi chuyện cấp tốc xử lý cho xong, sau đó lập tức trở về cưới nàng.

Hắn thực khẩn cấp muốn cùng Tiểu Lê Nhi thành thân.

## 24. Chương 24: Dị Biến

“Lao Nguyệt lâu” Là một gian trà lâu ở thành đông.

Lấy tên là “Lao Nguyệt”, vì đây là tòa lâu được xây lên dựa vào nước, mà Lao Nguyệt lâu này vị trí ở bên cạnh con sông.

Thành đông là nơi tấc đất tấc vàng, hơn nữa lui tới ra vào đều là quan lớn hoặc phú thương, có thể buôn bán dài lâu nơi này thì lâu nhất định có chỗ độc đáo, Lao Nguyệt lâu chính là lấy điểm này.

Lâu này gồm ba tầng trà lâu, ở lầu một có đặt ghế, từ cửa chính tiến vào là tới một hành lang thật dài, ở giữa là một mảnh thúy trúc, vòng qua hành lang mới nhìn thấy được cầu thang thông lên lầu hai.

Lầu hai trở lên thì toàn bộ sương phòng trang trí lịch sự tao nhã lại rộng mở, bởi vậy Lao Nguyệt lâu mặc dù chiếm không nhỏ, chỗ ngồi số lượng đã có hạn, hơn nữa hoàn cảnh thanh u ẩn mật, thích hợp đàm chuyện quan trọng, nên được kẻ quyền thế hoan nghênh, thường thường đều đặt trước ở vài ngày trước, mới có được đến một gian ghế lô.

Giờ phút này bên trong ghế lô có tầm nhìn tốt nhất của lâu, hai nam nhân đang ngồi một trung niên một thanh niên.

Trà bánh cùng trà cụ đã sớm bị chuyển đến một bên, trên bàn đặt là bàn cờ được làm từ bạch ngọc.

Hai người đang chuyên tâm đánh cờ.

Quân cờ cũng được làm từ ngọc thạch, đặt ở trên bàn cờ thỉnh thoảng phát ra tiếng vang thanh thúy.

“Buông tay đo thôi, ván này người thua.”

Thân bạch y, nam tử thoát nhìn tương đối trẻ tuổi, cầm trong tay bạch tử ném vào lại bát, đạm thanh nói.

Nam nhân lớn tuổi không cam lòng tròng lớn mắt nhìn bàn cờ, ông vốn không muốn nhanh vay liền thua, nhưng mà nhìn hồi lâu vẫn không nhìn ra đường sống, cuối cùng đành phải hết hy vọng.

“Hừ, chơi cờ với phụ thân con mà cũng không thủ hạ lưu tình!”

Nam tử trung niên thở dài, khí tử nhận thua.

“Con đã nhường người ba nước rồi.”

Kì Triệu Hòa nhàn nhạt nói.

Đã nhường, cũng đã là thủ hạ lưu tình.

“Khắp thiên hạ cũng chỉ có con dám ở trên bàn cờ đối với Trẫm đuổi tận giết tuyệt.”

Hoàng Đế trừng hấn.

“Kỳ thực Kì nữ hiệp cũng dám, chẳng qua bà hạ không thắng người thôi.”

Kì Triệu Hòa cười.

“Nếu muốn tìm người đối với người thủ hạ lưu tình, vậy liền không nên tìm ta.”

Tin tưởng có rất nhiều người nguyện ý bại bởi hấn.

“Cùng những người đó chơi cờ có cái gì vui? Biết rõ bọn họ cố ý làm cho Trẫm thắng, thắng cũng không có ý nghĩa.”

Cho nên oán giận thì oán giận, ông vẫn là thích cùng tiểu nhi cùng nhau chơi cờ.

Kì Triệu Hòa cười mà không nói, chính là vì hai người rót chén trà.

Hoàng Đế phẩm trà, giương mắt nhìn bộ dạng hài từ ông cùng Phượng Nhi kết hợp thành.

Aizz, ông đã vô số lần tiếc nuối vì tiểu nhi tử không muốn vào cung, đối với ngôi vị Hoàng Đế cũng không hề có hứng thú.

Ông lại uống mấy ngụm trà mới mở miệng nói:

“Nay có chuyện gì khiến cho con tự tìm Trẫm? Hấn không phải để cho Trẫm bình luận anh em đồng hao tương lai của con trong trà lâu đi?”

Trà lâu Lao Nguyệt lâu này, đúng là sản nghiệp của Phạm Tuấn Hi.

“Người tin tức nhưng thật linh thông nha.”

Kì Triệu Hòa cười khẽ, cũng không giật mình.

“Con muốn biết, về ngôi vị Hoàng Đế người rớt cuộc có tính toán gì không?”

Kỳ thực hẳn hiểu được phụ thân Hoàng Đế luôn luôn muốn sớm một chút thoát vị, hảo cùng mẫu thân dây dưa, nhưng đối đám nhi tử kia cũng không vừa lòng, mới chậm chạp không thể chọn tân đế.

“Hửm? Thế nào đột nhiên đối với chuyện này cảm thấy hứng thú? Chẳng lẽ con cũng muốn ngồi long ỷ của Trẫm?”

Hoàng Đế cảm thấy hứng thú hỏi lại.

“Cái long ỷ kia có cái gì tốt? Nó làm cho người ngay cả Kì nữ hiệp cũng không có cách nào cưới được.”

Một các huynh trưởng của hắn còn tranh cho người chết ta sống, thật sự là buồn cười.

Hắn mới không cho phép có chuyện gì cản trở hắn cưới Tiểu Lê Nhi.

“Sao con không cười đến chết luôn đi, sao cứ phải hưởng chỗ đau của phụ thân con mà dẫm chân lên?”

“Con xác thực không cười.”

Hắn hào phóng gật đầu.

“Con không có hậu cung đẹp vô số, đời này, ta chỉ muốn một người là Tiểu Lê Nhi.”

“Con con con.....”

Hoàng Đế ở mặt ngoài tức giận, trong lòng lại rất vui.

Tiểu nhi tử này không hổ là Phượng Nhi của ông dạy dỗ, ngay cả suy nghĩ cũng rất hợp bụng ông.

Triệu Hòa nói không sai, để vị là gói đồ thật nặng, nhiều năm như vậy đến ông cũng sớm muốn tháo xuống, cũng chỉ vì nó mà làm cho người ta lo lắng lại tranh đấu gay gắt tới người chết ta sống.

“Phụ thân, con sẽ không cùng người quanh co lòng vòng.”

Kì Triệu Hòa nói thẳng.

“Con nghĩ người xác nhận dự tính truyền ngôi cho Hoài Vương đi? Một khi đã như vậy, vì sao chậm chạp không truyền vị?”

“Dám trực tiếp nói chuyện này như vậy, con cũng là người đầu tiên.”

Hoàng Đế lắc đầu bật cười.

“Trẫm xác thực dự tính truyền ngôi cho Hoài Vương, tuy rằng nó còn chưa đủ thực lực, ánh mắt hơi thiển cận một chút, nhưng những người khác lại càng không thể hơn nó.”

Đương nhiên, ngoại trừ tiểu nhi tử hần yêu nhất.

“Vậy người còn để cho Thái Tử bắt Phạm Tuấn Hi?”

Hần mới không tin phụ thân không biết quan hệ của Phạm Tuấn Hi cùng Hoài Vương.

“Nếu Hoài Vương ngay cả năng lực xử lý chút chuyện này cũng không có, làm sao có thể ngồi trên vị trí này của Trẫm? Cũng may hần còn chưa có ngu đến bỏ Phạm Tuấn Hi để tự bảo vệ mình.”

Hoàng Đế nói xong, sau đó lại đắc ý nở nụ cười.

“Huống chi nếu không phát sinh chuyện này, cũng không có biện pháp làm cho Phạm Tuấn Hi tự nguyện dâng ra gạo.”

Năm nay đại hạn, làm nhiều thu ít, Phạm Tuấn Hi hiểu được gạo đối Mục quốc mà nói, có thể trân quý hơn cả hoàng kim, vì sớm ngày nhìn thấy thê tử mang thai, lợi dụng sở hữu hàng hóa gạo tích trữ trong tay như lợi thế đối tự do.

“Phụ thân, quốc sự vốn không phải chuyện ta nên hỏi đến, nhưng mà gần đây động tác của Thái Tử thường xuyên, nếu hướng về phía ta đến cũng liền thôi, nhưng hần lại cho người bắt Tiểu Lê Nhi đi..... Nếu không phải vì hần là Thái Tử một quốc gia, lại là trưởng tử của người, ta sớm đưa hần thiên đao vạn quả.”

Kì Triệu Hòa lạnh lùng nói.

Hoàng Đế nghe vậy, cũng nhăn mày lại.

“Trẫm biết chuyện Tô nhị cô nương bị bắt, bắt quá, con đã xác định là Thái Tử đã hạ thủ?”

“Vị cô nương bắt Tiểu Lê Nhi đi gọi là Hồng Ninh, theo như lời nàng nói lúc trước là nghĩa huynh của nàng ta. Lí Tắt nói với nàng, hung thủ diệt Hồng gia là con, giết đây để nàng ta đi bắt Tiểu Lê Nhi báo thù, sau khi chuyện thất bại hẳn liền biến mất.

Con cho người tra qua, Lí Tắt người này từ một năm trước đầu nhập làm thực khách môn hạ của Thái Tử. Con cùng với Lí Tắt người này cũng không quen biết, chỉ sợ là có người muốn hẳn tìm cách đối phó con, mà có khả năng nhất cũng chỉ có Thái Tử.”

“Thái Tử là gốc tử sao?”

Hoàng Đế cả giận nói:

“Chẳng lẽ hẳn thực nghĩ đến con muốn vị trí này?”

Kì Triệu Hòa thoát nhìn nhưng thật ra bình tĩnh rất nhiều.

“Trên thực tế con cũng không cảm thấy Thái Tử tự nghĩ ra kế sách quanh co như vậy, mặc dù là hẳn mệnh Lí Tắt đi làm, cũng khẳng định có người ở sau lưng giật dây, nếu người trong khoảng thời gian ngắn còn không dự tính truyền ngôi, không ngại trước đi điều tra rõ việc này rốt cuộc là ai hạ lệnh.”

Dù sao chuyện trong triều, hẳn vẫn là không bằng Hoàng Đế phụ thân đích thân tra, từ phụ thân hẳn đích thân đến tra, tất nhiên là vẫn hơn.

“Con nói đúng.”

Hoàng Đế nhất thời tỉnh ngộ lại đây.

“Trẫm sau khi trở về tất sai người tra đây là chuyện thế nào.”

“Vậy đa tạ phụ thân.”

Có lời này, Kì Triệu Hòa nhẹ nhàng thở ra.

Trước kia lẽ loi một mình việc này đều không sao cả, dù sao trên đời này tổn thương người của hẳn thật sự không nhiều lắm, nhưng mà hiện tại hơn Tiểu Lê Nhi, nàng giống như đóa hoa nhỏ mảnh mai, cần hẳn dùng chân lại, cần thận mà che chở.

Vì bảo hộ Tiểu Lê Nhi an toàn không việc gì, hẳn tiên hạ thủ vi cường, đem địch nhân trốn ở chỗ tối tùy thời mà động bắt lộ diện.

Tô Tương Lê mấy ngày nay đều phi thường ngoan đợi ở Phạm phủ, chân không rời nhà, bởi vì nàng không thể giúp Triệu Hòa, không thể lại cho hắn thêm phiền.

Mà từ khi tỷ phu trở về, tâm tình tỷ tỷ rõ ràng chuyển tốt rất nhiều, tình huống thai nhi trong bụng dần dần ổn định, hết thấy tựa hồ đều ở hướng tốt mà đi.

Hôm nay, Hồng Ninh đột nhiên đến bái phỏng nàng.

Nhớ tới nàng đã lâu không quan tâm vết thương của nàng ấy, Tô Tương Lê vội vàng để cho người ta mời nàng ấy tiến vào.

Tô Tương Lê thay nàng ấy đem mạch, quan sát tình huống phục hồi, phát hiện hết thấy tốt, sẹo trên người Hồng Ninh so với lần trước nhìn thấy phai nhạt rất nhiều, hiển nhiên có bảo dưỡng.

Hai người nói đùa một hồi lâu sau, Hồng Ninh đột nhiên muốn nói lại thôi giữ chặt tay nàng.

“Ô cô nương..... Ta ngày hôm qua tựa hồ thấy nghĩa huynh của ta.....”

Tô Tương Lê sửng sốt.

“Cậu là nói cái người giết dây bắt cóc ta?”

“Ừm.”

Hồng Ninh cắn cắn môi.

“Kỳ thực ta cũng không thực xác định..... Chính là vội vàng thoáng nhìn mà thôi.”

“Sao lại không xác nhận rõ ràng đây?”

Tô Tương Lê vội la lên.

“Cậu không phải đang hoài nghi hắn cùng chuyện người nhà cậu chết, cùng với cậu lúc trước bị hạ độc có liên quan sao?”

“Đúng vậy, mà ta lúc ấy quá mức khiếp sợ liên hoảng, chỉ nhìn thấy tên kia cực giống nghĩa huynh của ta tựa hồ đi vào một gian trong cửa hàng, ta đi hỏi, người trong cửa hàng nói hắn làm việc ở nơi đó.”

Hồng Ninh thở dài.

“Tô cô nương, ta biết thỉnh cầu này có chút khó xử, nhưng có thể mời tỷ theo giúp ta đi một chuyến hay không?”

“A? Nhưng là.....”

Đó là người giắt giấy Hồng cô nương bắt cóc nàng nha! Ai biết hẳn có phải còn có âm mưu khác hay không.

“Chúng ta sẽ không tới gần hẳn, ta chỉ muốn xa xa nhìn lên là được rồi.”

Dường như nhìn thấu lo lắng của nàng, Hồng Ninh vội nói.

“Mà đối diện cửa hàng kia có gian tử lâu, chúng ta có thể ngồi ở lầu hai, từ trên nhìn xuống, nếu chân thật là hẳn, ta sẽ tự đi gặp hẳn, tỷ không cần đi theo ta.”

“Nhưng Triệu Hòa muốn ta thời gian này đừng ra cửa.”

Tô Tương Lê có chút khó xử.

“Làm ơn, liền lúc này thôi, ta thực sự rất muốn biết người nọ có phải hẳn hay không.....”

Hồng Ninh cười khổ.

“Lúc trước chưa từng nói với tỷ đi? Kỳ thực..... Ta rất thích hẳn.”

Trong lòng Tô Tương Lê hơn vài phần thương cảm.

Vạn nhất biết người mình thâm mến kỳ thực là lợi dụng chính mình, cái loại cảm giác này hẳn rất khó chịu đi? Sẽ muốn có người an ủi chính mình đi?

Bởi vậy nàng mềm lòng.

“Đừng khổ sở, tớ cùng cậu đi là được.”

Nàng gật an ủi.

“Nghĩa huynh cậu cũng có thể là vô tội a.”

Liền xuất môn một lần như vậy, hẳn là sẽ không ra cái chuyện gì đi?

Tô Tương Lê nghĩ.

Bất quá nàng cũng không dám mạo hiểm, mang theo vài cái gia đình Phạm phủ cùng nhau ra cửa, để ngừa vạn nhất.

Hồng Ninh mang theo bọn họ đi gian tửu lâu kia.

Chính như lời Hồng Ninh nói, đối diện tửu lâu là gian cửa hàng nhỏ, nhưng hôm nay mặc dù đã qua tiết thu, thời tiết vẫn cứ nóng, bởi vậy tiểu cửa hàng kia sinh ý hơi tệ.

Các nàng lên tửu lâu, chọn gian có thể nhìn đến gian cửa hàng kia rõ ràng nhất.

Tô Tương Lê để cho gia đình cùng nha hoàn Thước Dực chờ ở bên ngoài, nàng cùng Hồng Ninh vào sương phòng.

Chủ quán lục tục bưng nước trà cùng vài món ăn, mới đầu Tô Tương Lê còn vừa ăn điểm tâm vừa nghiêm túc nhìn người ra vào gian cửa hàng phía dưới kia.

Cũng không biết tại sao, ăn ăn, nàng lại cảm thấy mí mắt muốn díp lại.

Bên tai mơ hồ nghe thấy Hồng Ninh đang nói cái gì đó, nhưng mà đầu óc của nàng không thể làm ra phản ứng.

Cuối cùng, chiếc đĩa trong tay nàng rơi trên mặt đất, triệt để mất đi ý thức.

## 25. Chương 25: Mọi Chuyện Sáng Tổ

“Cho nên ý của phụ thân ta là Thái Tử cũng không có dị trạng?”

Kì Triệu Hòa nhíu lại nhướng mày.

“Vâng. Chủ tử nói, Lí Tất tuy rằng là thực khách môn hạ Thái Tử, nhưng tra không ra Thái Tử có tham dự chuyện này.”

“Cho nên cũng thực có thể là Lí Tất tự làm, không liên quan đến Thái Tử?”

“Chủ tử nói không thể chắc chắn.”

“Ta đã biết.”

Kì Triệu Hòa khoát tay, để cho mật thám kia lui ra.

Lẽ ra Thái Tử không tham dự là chuyện tốt mới đúng, dù sao vạn nhất hấn một kẻ bất thành lại sinh một kẻ, Thái Tử hấn ta danh hiệu ở đó, nên vì làm khó hấn hoặc Tiểu Lê Nhi cùng Phạm phủ liền dễ dàng nhiều.

Cũng không biết vì sao, lúc hấn biết được Thái Tử thực đối với việc này không liên quan xong, lại đột nhiên có loại cảm giác thực bất an.

Nếu không phải Thái Tử, vậy sẽ là ai sai sử?

Mà nếu là Lí Tất tự nghĩ ra, mục đích của hấn lại là cái gì?

“Thiếu Chủ!”

Hấn quay đầu lại, thấy Phùng Nhạc một mặt tái nhợt hướng hấn chạy đến.

“Làm sao vậy?”

Hấn chưa bao giờ gặp qua Phùng Nhạc lộ ra biểu cảm hoảng loạn như thế.

“Người phái ám vệ đi bảo hộ Tô cô nương, cùng với người Phạm phủ vừa rồi khẩn cấp báo lại.....”

Sắc mặt hấn khê biến.

“Tiểu Lê Nhi xảy ra chuyện gì?”

“Bọn họ nói Tô cô nương người..... Không thấy.”

Tâm Kì Triệu Hòa trầm xuống.

“Không thấy? Có ý gì?”

“Bọn họ nói Hồng cô nương hẹn Tô cô nương ra ngoài, Tô cô nương để cho những người khác đều ở bên ngoài chờ, người cùng Hồng cô nương một mình vào gian ghế lô tửu lâu, nhưng hai người sau đó liền không trở ra.....”

Kì Triệu Hòa cảm giác toàn thân hắt lạnh như băng, máu dường như đọng lại, cách một hồi lâu hắt mới mở miệng, ngữ khí lại bình tĩnh đến không ngờ.

“Vậy ghế lô kia có bí đạo đúng không?”

“Vâng. Trước mặt mọi người tìm được bí đạo, các nàng đã không biết biến mất đã bao lâu.”

Lấy tài trí của Kì Triệu Hòa. Tự nhiên đã hiểu được.

Chuyện này xác thực cùng Thái Tử không liên quan, chủ mưu là Hồng Ninh..... Hoặc là Lí Tất.

Nói vậy Lí Tất đầu nhập Thái Tử không chỉ là thủ thuật che mắt?

Hắn thực hận bản thân vì sao không sớm đi nghĩ đến.

“Thiếu, Thiếu Chủ.....”

Một tên sai vặt vội vàng chạy tới, trong tay cầm một mảnh giấy.

Thân hình Kì Triệu Hòa nhoáng lên một cái, trực tiếp vọt đến trước mặt tên sai vặt kia, xông vào đoạt được mảnh giấy.

Hắn dường như là run run mở ra.

Trên tờ giấy trắng chỉ đơn giản viết vài chữ — thôn Giai Dương, Lí gia.

Trong lòng hắn chấn động, rốt cục biết đối phương vì sao mà đến.

Hai năm trước hắn từng đối phó một người tên là Lí Lịch Lí Lịch nam nhân, trong ấn tượng đó là người thôn Giai Dương.

Hắn đã quên lúc trước là xử trí đối phương như thế nào, bất quá hắn nhớ rất rõ ràng Lí Lịch là thực giết

không ít nữ tử trẻ tuổi mới có thể bị hấn nhảm vào.

Nghĩ đến gia đình kia kết cục cũng không quá tốt, dù sao hấn luôn luôn chán ghét loại người này.

Lí Tất cũng họ Lí, hơn phân nửa là người thân của Lí Lịch, là tới báo thù vì Lí Lịch đi, như vậy Hồng Ninh thì sao? Nàng ta lại có lí do gì?

Bất quá kỳ thực mặc kệ nữ nhân kia là ai, đối với hiện trạng thì không có gì thay đổi.

Hẹn này, hấn không thể không đi, cho dù biết rõ chờ đợi hấn là nguy cơ trùng trùng.

Kì Triệu Hòa nắm chặt quyền, khi buông ra, bàn tay hơn một viên thuốc oánh màu trắng.

Tô Tương Lê là bị đau mà tỉnh.

Thình lình xảy ra đau nhức, làm nàng trợn mắt.

‘Đau quá.....’

Nàng không biết toàn thân làm sao lại đau như vậy, làn da như là bị cái gì tổn thương, thậm chí tiến vào cơ bắp của nàng, đặc biệt là ở mặt.

Nàng biết dây thần kinh ở bộ mặt đặc biệt nhiều, bởi vậy đồng dạng cảm nhận sâu sắc ở trên mặt càng sâu khắc.

Nàng đau đến muốn đưa tay gãi, lại phát hiện tay nàng bị buộc ở sau người, không thể động đây.

“Tỉnh?”

Một giọng nữ thanh lãnh bỗng dưng vang lên.

Tô Tương Lê cứng đờ, không dám xác định mở miệng nói:

“Hồng cô nương?”

Hồng Ninh nhàn nhạt nói:

“Là ta.”

Trong lòng nàng chợt lạnh, chậm rãi quay đầu nhìn phía kia chính đăm đăm nhìn chính mình nữ nhân, đột nhiên nhớ tới nỗi ta sự.

“Cho nên..... Người kỳ thực vẫn là muốn giết ta?”

Nàng chậm rãi nói.

“Đúng vậy.”

Nàng thực rõ ràng thừa nhận,

“Kỳ thực lần đầu tiên bắt đến người đã muốn xuống tay, bởi vì ta rất sợ không có cơ hội lần thứ hai, đáng tiếc lúc ấy Dục Vương lại muốn ta thả người, mà ta cũng muốn nhìn xem, người ở đáy lòng Kì Triệu Hòa rốt cuộc có bao nhiêu phân lượng, cho nên mới diễn một chút.”

Dục Vương.....

Là đương kim Hoàng Đế tứ nhi tử?

Tô Tương Lê hơi giật mình.

Nghe tỷ phu nói, trước mắt vì ngôi vị Hoàng Đế đang đấu tranh kịch liệt là Thái Tử cùng Hoài Vương a, thế nào tranh ngôi vị Hoàng Đế này còn có Hoàng Tử khác nhúng tay?

“..... Người là người của Dục Vương?”

“Không tính là, chúng ta chỉ là lợi dụng nhau thôi. Ta muốn giết Kì Triệu Hòa, Dục Vương vừa khéo cũng muốn đối phó hắn, thuận tiện mượn tay hắn trừ bỏ Thái Tử, nếu bọn họ có thể đấu đến lưỡng bại câu thương là tốt nhất, cho dù không được, cũng ít nhất muốn đùa giỡn đến một bên thương tổn, cho nên lúc trước hắn mới muốn ta buộc người tới miếu đồ nát kia.”

“Dục Vương đối phó Thái Tử làm cái gì? Hoàng Đế..... Không dự tính truyền ngôi cho Thái Tử hoặc Triệu Hòa.....”

Cả người Tô Tương Lê kịch liệt đau đớn, nói đứt quãng.

Thân phận của Triệu Hòa, thế cục trong triều, tỷ phu đã nhiều ngày đều hướng nàng kỹ càng thuyết minh tỉ

mỉ, hẳn còn nói vốn nên để cho Triệu Hòa chính miệng nói với nàng, nhưng gần đây thời cuộc rung chuyển, vì thế nên làm cho nàng cẩn thận một chút, có một số việc nàng vẫn là sớm biết một chút sẽ tốt hơn.

“Đúng vậy, tên ngu ngốc kia về sau rốt cục phát hiện điểm ấy, liền không muốn lại hoa tâm lực tại trên người hai người này nữa.”

Hồng Ninh cười lạnh.

“Mà ta thù lớn chưa trả, làm sao có thể cam tâm liền thu tay lại như vậy? Vì bổ cục này, ta nhưng là ngay cả dung mạo cũng bồi đi vào.”

“Hóa ra độc kia là người tự hạ?”

Tô Tương Lê cười khở.

“Cho nên..... Thời gian này tới nay, người, người nói với ta đều là giả dối đi..... Liền..... nghĩ muốn mạng của ta cùng Triệu Hòa như vậy?”

Triệu Hòa nói không sai. Nàng dè dặt cẩn trọng đề phòng ngoại nhân đối bản thân bất lợi, không nghĩ tới cuối cùng thương tổn nàng lại là người nàng quen biết.

“Tô cô nương, xin lỗi, người thật là một cô nương tốt lắm, nhưng ai bảo người lại được Kỳ Triệu Hòa yêu phải đây? Ta không giết được hắn, đành phải từ người xuống tay.”

Hồng Ninh đầu tiên là ôn nhu nói, nhưng ngữ khí lại dần dần chuyển sang sắc bén.

“Triệu Hòa hẳn..... Thực giết thân nhân của người?”

Hồng Ninh nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Hắn đối với vị hôn phu của ta hạ hủ cơ hóa cốt tán, cũng chính thứ mà ta lúc trước tự hạ trên mặt mình, hiện tại đã không còn loại độc này trên người nữa, Lịch ca vì không chịu nổi thống khổ, tự sát.”

“Vậy Lí Tất đâu?”

“Lí Tất là Lịch ca vinh đệ. Bất quá chuyện này kỳ thực là ý của ta, hẳn chính là đầu nhập Thái Tử môn hạ làm thực khách, hảo giá họa cho Thái Tử.”

Tô Tương Lê chưa từng nghĩ tới nàng có ngày nhưng lại sẽ bị người tính kế như thế, suy nghĩ một hồi lâu

sau mới nói:

“Hủ cơ hóa cốt tán cũng không phải được không thể giải.”

“Ta biết, ta không phải được trị tốt rồi sao? Mà khi đó Lịch ca không hiểu được, cũng không chịu nổi cái loại đau này, mới có thể..... Bất quá ta cũng không nghĩ tới Tô cô nương lợi hại như vậy, ngăn ngủi mấy ngày, lại có thể đem hủ cơ hóa cốt tán tạo thành sẹo chữa khỏi sáu bảy thành.”

Tô Tương Lê nhẹ giọng nói:

“Mà ta lại trị không được khúc mắc của ngươi.”

“Yên tâm, ngươi có thể.”

Hồng Ninh gần như điên cuồng cười to.

“Chờ người giúp ta giết Kì Triệu Hòa, khúc mắc của ta liền giải!”

Tô Tương Lê nhắm mắt than nhẹ.

Nàng không sợ trên thân thể đau, lại rất lo lắng Triệu Hòa, bởi vì nàng biết hẳn nhất định sẽ tới cứu nàng.

Rõ ràng không muốn trở thành gánh nặng của hắn, lại vẫn là người khác nói, nàng thực ảo não.

Da thịt bị độc từng tắc từng tắc ăn mòn, loại đau đớn này không phải thường nhân có thể tưởng tượng được, nhưng Tô Tương Lê lại cắn chặt môi, không muốn phát ra tiếng rên rĩ.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe được thanh âm cửa lớn bị mở ra.

Tô Tương Lê cố hết sức trợn mắt, độc được tổn thương thị lực của nàng, nàng chỉ mơ hồ nhìn thấy chỗ cửa lớn có thân ảnh màu trắng.

“Ngươi rốt cục đến đây?”

Hồng Ninh nhìn người tới cười lạnh, nín chặt Tô Tương Lê che ở phía trước nàng ta, đem đao đặt trên cổ nàng.

“Đừng hành động thiếu suy nghĩ. Có lẽ công phu của ngươi vô cùng tốt, nhưng chỉ cần làm cho ta có một

chút cơ hội, ta tuyệt đối sẽ không chút do dự giết nàng.”

Nàng nói chuyện đồng thời đao đã rơi vào cổ Tô Tương Lê, máu đỏ tươi nhanh chóng tự chảy xuống.

Kì Triệu Hòa lạnh lùng nhìn phía nàng, ánh mắt lướt qua hướng về Tô Tương Lê.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra Tô Tương Lê bị hạ hủ cơ hóa cốt tán, hắn biết nó có bao nhiêu đau, nhưng mà nàng lại cắn răng không lên tiếng, hiển nhiên là không hy vọng hắn khổ sở.

Lại nhìn thấy cần cổ nàng có vết máu, trong lòng hắn không khỏi đau đớn cực độ, nhưng ở mặt ngoài vẫn lãnh đạm nói:

“Người là muốn ta vì Lí Lịch chết mà đền mạng sao? Nói đi, muốn ta làm như thế nào?”

“Ha ha, đau lòng vì Tô cô nương sao? Xem ra người rất cục hiểu ta năm đó nhìn vị hôn phu chết đi tâm tình như thế nào?”

Trong lòng Kì Triệu Hòa miễn cưỡng áp chế mãnh liệt lửa giận,

“Ta cũng không có cái danh gian sát mười ba nữ tình nhân.”

Hồng Ninh sửng sốt.

“Người nói cái gì?”

“Người không biết? Ta sở dĩ hạ độc Lí Lịch, chính là bởi vì hắn gian giết mười ba nữ tử.”

Hắn không trực tiếp để cho Lí Lịch lấy mạng đền mạng đã thực khách khí.

“Người nói bậy!”

“Tin hay không tùy người, Kì Triệu Hòa ta cũng không đối vô tội người xuống tay.”

Hắn không kiên nhẫn nói:

“Người rốt cuộc thả người hay không?”

Hồng Ninh trừng mắt nhìn hắn một hồi lâu, tự trong lòng lấy ra một cái bình sứ nhỏ, từ giữa đổ ra một viên thuốc chu sắc nhét vào trong miệng Tô Tương Lê.

Sắc mặt Kì Triệu Hòa rốt cục thay đổi.

“Người uy nàng ngật cái gì?”

Chính hắn là người dùng độc trong nghề, vừa thấy đã biết đó là độc, mà không phải là giải được.

“Không có biện pháp, các người hai vị y thuật đều thật tốt quá, ngoại trừ ta trừ bỏ hủ cơ hóa cốt tán ra, lại nhiều hơn một viên tất chậm hoàn của Hồng môn ta.”

Hồng Ninh nhếch môi cười.

“Nó sẽ làm độc tính hủ cơ hóa cốt tán càng mạnh, khiến Tô cô nương càng thê thảm. Hiện thời giải được chỉ có ta có, mà ta là sẽ không đưa.”

“Hóa ra người là người Hồng môn.”

## 26. Chương 26: Hạnh Phúc

Hồng môn chính là một môn phái nhỏ ít ai biết tới, từ hơn mười năm trước tiên nhiệm chủ môn qua đời, lại cũng không có nghe được tin tức nào từ bọn họ nữa, nhưng tất chậm hoàn hắn biết đến. Nếu cho hắn mấy tháng thời gian, chưa chắc không thể nghiên cứu chế tạo ra giải được, nhưng mà hiện tại hiển nhiên không cái thời gian kia.

Hắn hít một hơi thật sâu vào.

“Người không phải muốn giết ta báo thù sao? Cho nàng giải được, thả nàng, ta mặc cho người xử trí.”

“Thực cảm động a.”

Hồng Ninh cười.

“Kỳ thực ta vốn muốn ở trước mặt người hành hạ Tô cô nương đến chết, để cho người ném thử thống khổ mà ta phải chịu, bất quá ngẫm lại Tô cô nương tốt như vậy, để cho nàng ấy vì người mà chết tựa hồ là rất đáng tiếc, ừm, không bằng như vậy đi.....”

Nàng giả vờ giả vệt nói, đem cả bình sứ tất chậm hoàn ném cho hắn.

“Người ăn nó.”

“Ta ăn người chắc chắn cứu Tiểu Lê Nhi?”

“Trên người ta chỉ có phân giải được cho một người, người nếu đem tam viên tất chậm hoàn còn lại kia đều ăn, ta liền đem giải được cho người, nhìn người muốn tự cho là đúng hay là cấp cho Tô cô nương đều được.”

Người bình thường ăn vào một viên tất chậm hoàn, không quá nửa canh giờ sẽ mất mạng, nhưng Kì Triệu Hòa cũng không phải người thường, nàng không muốn mạo hiểm.

Toàn thân Tô Tương Lê bị mồ hôi lạnh thấm ướt đau đến ngay cả nói cũng khó khăn, lại vẫn cắn răng mở miệng nói:

“Triệu, Triệu Hòa..... Đừng đáp ứng nàng ta.....”

Kì Triệu Hòa nhưng không có chút do dự nào đem tam viên tất chậm hoàn trong bình sứ hết thấy đổ ra ăn vào, sau đó nói:

“Đem giải được cho Tiểu Lê Nhi.”

“Nhưng thật ra lại là tên si tình.”

Thấy hắn thực nuốt vào độc hoàn, Hồng Ninh vừa lòng gật gật đầu.

“Đi, ta cho Tô cô nương giải được.”

Nàng từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ khác. Mở nắp, đem chất lỏng bên trong đưa vào trong miệng Tô Tương Lê.

Tô Tương Lê không muốn uống, thân thể của nàng tuy rằng đau muốn chết, nhưng đối thoại của bọn hắn lại nghe rành mạch.

Giải được chỉ có một phần, nàng muốn lưu cho Triệu Hòa.....

Nhưng mà Hồng Ninh lại nắm mũi nàng, thừa dịp nàng theo bản năng há miệng để thở, đem thuốc nước đổ vào, Tô Tương Lê cố gắng, nhưng lại bị bắt đem thuốc đều nuốt xuống.

Khi bình sứ kia vừa rời miệng, nàng chỉ cảm thấy trước mắt chợt lóe, bên tai lập tức nghe thấy tiếng Hồng Ninh thê lương kêu thảm thiết.

Trước mắt nàng mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng không nhìn rõ lắm, đang muốn hỏi “Làm sao vậy”, ngay sau đó lại nhận ra bản thân đã được nhập vào cái ôm ấp quen thuộc.

Nghĩ đến là hắn thừa dịp Hồng Ninh phân tâm liền ra tay.

Nhưng hắn vừa mới ăn vào ba viên độc hoàn a, này vừa động thủ, nhất định sẽ tăng tốc độ độc tố ở trong cơ thể hắn phát tán nhanh hơn.

“Triệu, Triệu Hòa.....”

Nàng giãy dụa mở miệng.

“Đừng nói chuyện.”

Hắn vừa nói với nàng vừa phun ra ba viên tất chậm hoàn ra khỏi miệng hắn, sau đó mới nhìn lại Hồng Ninh khóc thét đang ôm chỗ tay bị đứt phía kia.

“Người nên cảm thấy vinh hạnh, đầu năm nay người có thể làm cho ta xuất kiếm cũng không nhiều.”

Hồng Ninh bị chặt đứt một tay chính là đau đến lợi hại, nhưng lại biểu hiện ra bộ dáng thống khoái thật sự.

“Hừ, ăn xong ba viên tất chậm hoàn, lại vẫn dám đề khí ra chiêu, chỉ vì chặt đứt một tay của ta? Ha, ta dùng một bàn tay đổi một mạng của người cũng đáng.”

“Hồng Ninh, hiển nhiên người rất không hiểu ta. Người nghĩ rằng ta vì sao không muốn mạng của người?”

Kì Triệu Hòa lạnh lùng cười.

“Cái gì, cái gì?”

Hồng Ninh thấy hắn cười lạnh, không khỏi toàn thân phát lạnh.

Tô Tương Lê mới không muốn quần Hồng Ninh sẽ như thế nào, nàng chỉ lo lắng cho hắn.

“Triệu Hòa, thương thế của chàng.....”

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân vội vàng.

“Thiếu Chủ. Người thế nào?”

Kì Triệu Hòa quay đầu liếc mắt thuộc hạ vội vàng tới phía sau.

“Thay nữ nhân kia bằng bó.”

Hắn mở miệng.

“Nàng nếu chết, ta cho các người toàn bộ tuần táng.”

‘A, muốn chết? Không dễ dàng như vậy!’

Dám thương tổn Tiểu Lê Nhi, hắn tuyệt đối sẽ làm nàng ta biết muốn sống không được, muốn chết không thể là tư vị gì.

“Vâng.”

Hai tên ám vệ đã lập tức tiến lên điểm huyết đạo của Hồng Ninh, làm cho nàng không thể động đậy, cũng không thể cắn lưỡi tự sát, tiếp theo vì nàng băng bó.

“Cứu Triệu Hòa..... Hắn trúng kịch độc.....”

Tô Tương Lê miệng không rõ thấp giọng nói.

Ám vệ nhóm cả kinh.

“Thiếu Chủ?”

Kì Triệu Hòa chỉ nói:

“Hắc sát chạy mau, ta trước đưa Tiểu Lê Nhi hồi trang, các người lập tức điều một ít người đi Ích Sinh Đường thành tây tìm Hoàng đại phu, nói hắn đồ nhi của hắn đồng thời trúng độc hủ cơ hóa cốt tán cùng tất chậm hoàn, cho hắn đi đến Sơn trang.”

“Triệu Hòa.....”

Tô Tương Lê run run.

Nàng biết hẳn vì sao muốn phân phó như vậy.

Nếu hẳn bình yên vô sự, tự hẳn có thể giúp nàng giải độc, không cần riêng cho người đi mời đi sư phụ, dù sao nàng đã ăn qua giải được tất chậm hoàn, bằng y thuật của hẳn chữa trị cho nàng cũng không phải việc khó.

Như vậy nói rõ, là vì hẳn không nắm chắc hồi trang xong hẳn vẫn còn thanh tỉnh.

Người ngoài uống một viên tất chậm hoàn có thể mất mạng, hẳn tuy rằng võ công cao cường giải dùng độc, nghĩ đến đối độc có chút chống đỡ, nhưng liên tục ăn ba viên..... Không có khả năng không có việc gì, nhưng hẳn lại vẫn muốn phóng ngựa mang nàng hồi trang?

“Đừng như vậy, Triệu Hòa..... Chàng lúc đầu tự mình a.....”

Nàng giãy dụa.

“Tiểu Lê Nhi, ngoan, nàng yên tâm, ta cam đoan nhất định cho nàng bình an vô sự.”

Hắn nhẹ nhàng ở trên mí mắt nàng hôn một cái, sau đó đem nàng ôm ngang hông, hướng ra ngoài đi đến.

= = = = = ta là dải phân cách bé nhỏ = = = = =

“Triệu Hòa đâu?”

Đây là câu nói đầu tiên Tô Tương Lê mở miệng nói sau khi thanh tỉnh.

Thanh âm của nàng ngay cả bản thân cũng không nhận ra, nhưng nàng một chút cũng không để ý.

“A, Tiểu Lê con tỉnh a?”

Ánh vào trong mắt, là một mặt kính hỉ của Kỳ Kiều Phượng,

“Con hiện tại có chỗ nào không thoải mái hay không?”

Tô Tương Lê sững sốt một hồi lâu, trực giác cúi đầu hướng bàn tay bị nắm giữ.

Nhưng nàng cái gì cũng còn chưa có nhìn đến, Kì Kiều Phượng đã nhanh chóng đem tay nàng nắm quá chặt, không cho nàng nhìn đến.

“Đừng lo lắng, sư phụ con nói vết sẹo trên người con tuy rằng xử lý không tốt, nhưng là không phải hoàn toàn không thể cải thiện .....”

“Triệu Hòa đâu?”

Nàng lại hỏi một lần.

Nàng rất rõ ràng nàng hiện tại xấu thành cái bộ dáng gì, hủ cơ hóa cốt tán đáng sợ như thế nào nàng lúc trước ở trên người Hồng Ninh kiến thức qua.

Huống chi nàng sau lại bị ép ăn tất chậm hoàn, tuy rằng lập tức có giải được, nhưng thương tổn đã tạo thành.

Tất chậm hoàn lợi hại chỗ trừ bỏ nó có kịch độc ra, đáng sợ là có thể tăng độc tính mạnh hơn của các loại độc khác.

Nàng hiện tại bộ dáng khẳng định so với Hồng Ninh lúc trước còn thảm hại hơn, nhưng nàng mới không cần những thứ đó, nàng chỉ quan tâm đến Triệu Hòa!

“Con đừng kích động a, nó không có việc gì.”

Kì Kiều Phượng tựa hồ có chút bị nàng dọa đến, bần an ủi nói:

“Mau nằm xuống, sư phụ con nói người vốn thể nhược, dùng được điều dưỡng nhiều năm mới miễn cưỡng khỏe mạnh lên được, nhưng lần này trúng độc, chỉ sợ tu dưỡng phải ba, năm năm mới có thể hảo.....

Bất quá con yên tâm, trang chúng ta cái gì không có, dược liệu quý hiếm lại đặc biệt nhiều, phụ thân Triệu Hòa thường làm cho người ta đem được hết rương này tới rương khác hướng nơi này đưa, nhất định cho con khỏe mạnh cường tráng.....”

“Con muốn gặp Triệu Hòa.”

Nàng lại lấy tiếng nói khàn khàn đánh gãy Kì Kiều Phượng.

Không có việc gì? Triệu Hòa ăn ba viên tất chậm hoàn làm sao có thể không có việc gì? Huống chi hần sau đó còn đề khí đả thương người, phóng ngựa chạy băng băng một đoạn thời gian.

Kì Kiều Phượng nói hấn không có việc gì, nàng lại càng lo lắng, thậm chí không nhận được đoán hấn là không phải đã.....

Tô Tương Lê nghĩ, thần sắc thê lương.

Đều là lỗi của nàng! Nếu không phải nàng ngốc đến bị Hồng Ninh lừa, bằng năng lực của Triệu Hòa căn bản không có khả năng gặp nguy hiểm, nếu hấn thực sự có cái gì vạn nhất, nàng đại khái cũng không sống nổi nữa.....

“Được được được, đừng khó chịu, ta lập tức cho người đi gọi hấn a.”

Kì Kiều Phượng thấy bộ dáng nàng vô cùng khẩn trương, vội vàng ôn nhu dỗ, cũng quay đầu nhìn phía nha hoàn phía sau.

“Còn không mau đi gọi tiểu tử kia cút lại đây!”

Nha hoàn kia ứng thanh, vội vã đi ra ngoài.

Lúc này đổi thành Tô Tương Lê sững sờ.

“Đợi chút, Triệu Hòa..... Thực sự không có việc gì?”

Nàng vốn tưởng rằng Kì Kiều Phượng là dễ dàng, nhưng cũng đã để cho nha hoàn đi gọi người, chẳng lẽ hấn thực sự không sao?

“Cũng không phải hoàn toàn không có việc gì, bất quá đã tốt hơn rất nhiều, nhưng là tinh thần còn có chút kém.”

Kì Kiều Phượng khoát tay, hiển nhiên không quá quan tâm thương thế nhi tử nhà bà.

“Con hôn mê bảy ngày, mấy ngày hôm trước hấn không ngủ không nghỉ canh giữ ở bên cạnh con, ngay cả mắt cũng không từng khép lại, về sau là ngoại công hấn không nhìn nổi, đem hấn đánh bất tỉnh kéo đi xuống nghỉ ngơi.”

“.....”

Như vậy được không? Tốt xấu hấn coi như bị bệnh đi?

“Đừng để ý tiểu tử mơ hồ kia, hừ, chính hấn trêu chọc đôi chuyện phiền toái kia, hại tức phụ chưa qua cửa

của ta bị thương thành như vậy, ta cũng còn chưa có tim hấn tính sổ đâu!”

Tô Tương Lê giật mình, biết Kì Kiều Phương nói như vậy là đang nói với nàng, cho dù nàng thương thành như vậy, bà vẫn là muốn tự nàng làm con dâu của bà.

Không thể nói không cảm động.

Nàng mới biết Kì nữ hiệp bao lâu, bà liền hoàn toàn đem nàng xem như nữ nhi mà yêu thương, còn nói Triệu Hòa đời này chuyện duy nhất phải làm đó là yêu nàng, dự tính cưới nàng.....

“Mẫu thân .....”

Nàng nghẹn ngào kêu, đột nhiên rất muốn khóc.

“Hài tử ngốc.”

Kì Kiều Phương yêu thương khẽ vuốt tóc nàng.

“Con cần phải mau mau khỏe lên, ta nghĩ cũng không cần chọn cái ngày hoàng đạo gì, đối với con chỉ cần vừa có thể xuống giường đi lại liền cùng Triệu Hòa thành thân đi.”

Tô Tương Lê khóc thút thít, vừa gật đầu lại vừa lắc đầu.

Nàng tự nhiên biết trên dưới Kì gia đều sẽ không ghét bỏ nàng, nhưng thân phận của Triệu Hòa ở đó, cho dù bọn họ không thêm để ý, nàng liền thật sự có thể không thêm quan tâm sao?

Nàng có thể một đời đều như vậy, cho dù thân thể có thể dưỡng tốt, dung mạo của nàng lại vĩnh viễn không về được.....

Cửa đột nhiên bị người phá vào, một đạo thân ảnh màu trắng tiến vào.

Tô Tương Lê vừa mới giương mắt, liền đột nhiên bị người hung hăng ôm lấy.

“Trời ạ, Tiểu Lê Nhi, nàng thực tỉnh? Ta còn tưởng nha hoàn gạt ta!”

Kì Triệu Hòa vui sướng ở bên tai nàng thì thầm.

Nàng có thể cảm giác được toàn thân hấn đều đang run run.

Kì Kiều Phượng mỉm cười nhìn nhìn hai người trẻ tuổi, tiếp theo thức thời xoay người rời đi, còn thay bọn họ đóng cửa.

“Triệu Hòa, chàng..... Thực sự không có việc gì?”

Nàng vẫn là cảm thấy không thể hiểu nổi, hẳn chỉ là thoát nhìn có chút tiều tụy..... Nhưng bộ dáng tuyệt không giống trúng quá kịch độc?

“Sớm tốt rồi.”

Biết nàng lo lắng, hẳn đặc biệt cẩn thận giải thích.

“Ta vốn không đem tất chậm hoàn nuốt vào, chính là dấu ở dưới lưỡi, không bao lâu liền phun ra, tuy rằng vẫn là ăn vào chút độc tố, hơn nữa do vận khí, độc tính vẫn xâm nhập trong cơ thể, bất quá bởi vì sau đó lập tức ăn thuốc giảm độc tính, hơn nữa ta trước đi thôn Giai Dương tìm nàng, liền đã ăn vào từ trước một viên hộ tâm hoàn nàng cho ta, cho nên sau khi trở về tuy rằng còn bị bệnh một hồi, lại chưa bị thương đến nền tảng, điều dưỡng mấy ngày liền tốt, nhưng thật ra nàng.....”

Hắn lúc này mới chậm rãi buông nàng ra, bộ dáng cẩn thận đoan trang của nàng.

Tô Tương Lê ngơ ngác mặc hắn nhìn một lát, mới đột nhiên lấy lại tinh thần, thét chói tai kéo mền che bản thân.

“Tiểu Lê Nhi, nàng thế nào? Có phải chỗ nào không thoải mái hay không?”

Kì Triệu Hòa vội vã muốn xem xét tình huống của nàng.

“Đừng nhìn, thực xấu.”

Nàng gắt gao lời kéo chăn, nhỏ giọng nói.

“Nàng cô nương ngốc này!”

Hắn xốc lên chăn trên người nàng, cũng ném tới dưới giường, sau đó trực tiếp ôm lấy mặt nàng.

“Đừng nói bừa, nơi nào trên người Tiểu Lê Nhi của ta xấu?”

Nàng sợ hãi nhìn hắn, lại phát hiện ánh mắt hắn nhìn nàng vô cùng kiên định, không dời dù chỉ một chút.

Cách một hồi lâu, nàng mới nhẹ giọng mở miệng nói:

“Hắn chàng cũng rõ ràng, dung mạo của ta cùng cổ họng đều bị hủy, cổ họng dù trị tốt, nhưng khuôn mặt này.....”

Sợ là vĩnh viễn khôi phục không được như ban đầu.

“Dung mạo? Nàng muốn dung mạo thật đẹp? Lại có thể đẹp qua ta sao?”

Hắn vội vàng nói mà hừ lạnh.

“Ta chỉ biết ở trong mắt ta, Tiểu Lê Nhi một chút cũng không xấu.”

Tâm tình Tô Tương Lê một trận kích động.

Hắn chưa nói “mặt của nàng vẫn đẹp giống như trước đây” linh tinh để dỗ nàng, chỉ nói tuyệt không cảm thấy nàng xấu, nàng hiểu được đó là lời thật lòng của hắn, hắn quả thật không thấy bộ dáng của nàng khó coi.

Nàng cảm động cơ hồ muốn rơi lệ, đặc biệt hắn ôn nhu hôn nhẹ dùng ở trên gương mặt mà nàng cũng không có dũng khí nhìn vào.

Hắn từng chút từng chút, dường như nàng là tiểu hài tử vậy.

Toàn thân nàng run rẩy cảm thụ được hơi thở của hắn, tâm tình tất cả đều phức tạp.

Rung động, ủy khuất, khổ sở, áy náy..... Có lẽ hơn nữa một chút an ủi.

“Thực xin lỗi, Triệu Hòa, lúc trước không có nghe lời của chàng.....”

Nàng đúng là vẫn còn khóc.

Dù sao cũng là nữ hài tử, muốn nói nàng không để ý dung mạo bị hủy, đó khẳng định là giả. Huống chi là ở trước mặt người trong lòng luôn luôn duy trì bộ dáng này.

“Đừng hươu ta xin lỗi, người sai là ta, không phải nàng, là ta muốn nói xin lỗi với nàng.”

Hắn hôn lên nước mắt của nàng, trong lời nói là tràn đầy đau lòng cùng hối hận.

“Nếu không phải ta, nàng cũng sẽ không bị Hồng Ninh làm cho bị thương. Là ta quá mức tự tin, cho rằng có thể đem mọi chuyện nắm giữ ở trong tay, mới khiến cho nàng gặp nạn.”

Muốn cho người kiêu ngạo như hắn thừa nhận chính mình mắc sai lầm, đó là chuyện khó khăn? Lần này bị thương, chỉ sợ hắn so với nàng còn khó chịu đi?

Tô Tương Lê dựa vào ngực của hắn, cảm thụ tiếng tim đập kiên định hữu lực của hắn.

Nàng không phải thánh nhân, đáy lòng không có khả năng không có oán, vô luận là đối với Lí Lịch, đối với Hồng Ninh, đối với chính mình, thậm chí đối với Kì Triệu Hòa, nàng hận Lí Lịch ác, Hồng Ninh ác, chính mình hồn nhiên..... Cùng với cách cư xử của Kì Triệu Hòa, đến nỗi đưa tới mầm tai vạ.

Nhưng nàng biết, có người so với nàng càng hối, càng đau, cho nên nàng không thể lại hối hận, bởi vì người nọ thấy nàng khó chịu, khẳng định sẽ so với nàng càng khó chịu.

Nàng cũng không hy vọng hắn khổ sở cả đời.

Chỉ có sống được thật tốt, mới có thể làm cho hắn giải thoát.

“Quên đi, hối hận về chuyện vô bổ, đã qua cứ cho qua đi, ít nhất nên may mắn mạng nhỏ của chúng ta đều bảo vệ.”

Nàng tận lực lấy ngữ khí thoải mái nói.

“Tiểu Lê Nhi.....”

Kì Triệu Hòa hơi giật mình, biết nàng là đang an ủi bản thân, trong lúc nhất thời nhưng lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Thấy nàng nói mang tính chất tốt đẹp hắn cũng sờ cực điểm đến mức á khẩu không biết nói gì, Tô Tương Lê rốt cục lộ ra nụ cười đầu tiên từ lúc nàng thanh tỉnh.

“Bất quá ta còn không tha thứ cho chàng, chàng vừa rồi nói không sai, ta sợ dĩ bị thương, cùng chàng thoát không được liên can.”

Hắn lẳng lẳng nhìn nàng một mặt ý cười, một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng nói:

“Vậy nàng nói, ta nên làm chút gì mới có thể cầu được sự tha thứ của nàng?”

Nàng mím môi cười, nói ra điều kiện.

“Kỳ thực cũng không có gì khó, vết thương của ta đã do chàng gián tiếp tạo thành, vậy chàng phải nhận lời phụ trách chiếu cố ta nửa đời còn lại, không rời không bỏ.”

“Vậy có gì khó?”

Kì Triệu Hòa rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, giữa trán cũng ửng ửng mỉm cười.

“Đừng nói đời này, dù là kiếp sau, kiếp sau sau nữa ta đều nguyện ý..... Ta chỉ sợ nàng không muốn để cho ta phụ trách.”

“Không có biện pháp, nếu chàng không phụ trách, tám phần cũng không có người nguyện ý đối với ta phụ trách.”

Đương nhiên ngoại trừ tỷ tỷ nàng cùng tỷ phu ra.

“Cho nên đành phải phụ thuộc vào chàng a.”

Kì Triệu Hòa nở nụ cười. Đó tuyệt đối là nụ cười của yêu nghiệt, làm cho Tô Tương Lê nhìn đến ngây người.

“Tiểu Lê Nhi, nàng có biết, ta vui đến cực điểm.”

Hắn nói xong, chậm rãi cúi đầu, hôn lên môi đỏ mọng hắn chưa bao giờ hôn qua.

## 27. Chương 27: Phiên Ngoại Lữ Nhân

Một lữ nhân<sup>21</sup> đi ngang qua kinh thành Mục quốc, lúc đi qua ngã tư đường thành tây, ngoài ý muốn phát hiện phía ngoài một gian cửa hàng lại đầy người xếp hàng.

Lúc này đang là giữa trưa hè nóng bức của tháng sáu, mọi người xếp hàng người người mồ hôi ướt đẫm, lại không có người oán giận nửa câu.

Hắn quan sát một hồi lâu lại không nhìn ra nguyên nhân, không nhận được tò mò tìm một hán tử tuổi trẻ hỏi:

“Xin hỏi một chút, mọi người ở đây là xếp hàng dài như rồng như vậy vì cái gì?”

Hán tử kia đầu tiên là kinh ngạc đánh giá hần một lát, mới nói:

“Huynh không phải người Mực quốc chúng ta đúng không?”

“Đúng vậy, ta là từ nước láng giềng đến.”

“Vậy thì khó trách.”

Một lão nhân bên cạnh cười nói :

“Cậu có điều không biết, đây chính là Tương Ngọc đường lòng lấy đại danh của Mực quốc chúng ta.”

Hán tử bên cạnh tiếp lời :

“Tương Ngọc đường này cũng khác biệt, mặt hàng của hàng khác là đủ loại, nhưng mà bọn họ lại chỉ bán duy nhất ‘Trân châu bạch ngọc ngưng cao’, hơn nữa mỗi tháng chỉ mở tiệm ba ngày! Mới có thể mỗi lần đều thường xếp một hàng dài giống như rồng như vậy.”

Lữ nhân ngẩn ngơ :

“..... Trân châu bạch ngọc ngưng cao? Nghe qua sao cứ như là son bột nước?”

Nếu như chính là son bột nước, làm sao có thể hấp dẫn nhiều người xếp hàng như vậy, hơn nữa người trong đội ngũ thoát nhìn chẳng phân biệt được nam nữ già trẻ?

“Không phải chỉ là loại phấn son bột nước thôi sao? Nhưng đối nữ nhân Mực quốc mà nói, thứ này nhưng là mỹ dung thánh tinh, chẳng phân biệt tuổi, chỉ cần một hộp, nào là xóa sẹo, kháng lão trắng đẹp..... được gọi là bảo dưỡng phẩm?”

“Đúng, chính là bảo dưỡng phẩm.”

Hán tử trẻ tuổi gãi gãi đầu :

“Nương tử của ta chính là nói với ta như vậy, nàng còn dặn dò riêng ta, cần phải thay nàng cùng muội tử của nàng mua mỗi người một hộp trở về mới được.”

“Người cũng chỉ có thể mua hai hộp mà thôi, chủ quán có quy định một người chỉ được mua hai hộp.”

“Nghiêm khắc như vậy? Ta lần đầu tiên mua không biết sẽ thế nào!”

“Chủ quán nói, đây là vì tránh cho có người mua số lượng nhiều, cầm ra bên ngoài bán ra giá cao.”

Lão nhân kinh nghiệm đầy mình nói:

“Ta đã nhờ nó mà lấy lòng bạn già nhà ta vài lần a!”

“Như vậy a, vậy người nói nói, trên châu bạch ngọc ngưng cao gì đó thực thần kỳ như vậy sao?”

“Hắc hắc, nếu muốn nói có cái tác dụng phản lão hoàn đồng, đó khẳng định là khuyếch đại. Bất quá có vài lần bạn già nhà ta nấu cơm bị phỏng tay, lấy nó đến bôi qua, a, lại cách một ngày cũng chỉ còn lại sưng đỏ nhàn nhạt, cũng không quá đau. Lại tiếp tục dùng hai ngày, liền không còn chút dấu vết. Cho nên trên châu bạch ngọc ngưng cao này tuy rằng không rẻ, nhưng mọi người vẫn hướng tới đoạt lấy a.”

“Thật thần kỳ như vậy?”

Lữ nhân lẩm bẩm nói.

“Kỳ thực này còn không phải thần kì nhất đâu, trên châu bạch ngọc ngưng cao nhưng là có câu chuyện.”

Lão nhân cười thần bí.

“Hả?”

Lữ nhân cảm thấy thực hứng thú nhướng mày.

“Mọi người đều biết Tương Ngọc đường là sản nghiệp của thủ phủ Mục quốc Phạm Tuấn Hi, nhưng rất ít khi người biết, tiền vốn của hàng này kỳ thực Kỳ Phong sơn trang cũng có một phần.”

“Kỳ Phong sơn trang? Người là chỉ Kỳ Phong sơn trang của Minh Chủ Võ Lâm?”

“Đúng vậy, nghe nói trên châu bạch ngọc ngưng cao này năm đó là từ Minh Chủ Võ Lâm Kỳ Triệu Hòa cùng với ái thê cùng nghiên cứu chế tạo đi ra. Minh chủ vốn tinh thông y lý không nói, Minh chủ phu nhân Tô thị là Phạm Tuấn Hi tiểu cô, ngày xưa từng ở Hồi Xuân đường gần đây chữa bệnh từ thiện nhiều năm. Cho đến về sau gả cho người mới thôi, y thuật so với trượng phu có thể nói là chỉ có hơn chứ không có kém.”

Lão nhân nóng bỏng giảng về chuyện xưa mà ông biết.

“Tám năm trước, lúc Minh chủ phu nhân vẫn là Tô cô nương, từng bắt hạnh rơi vào tay kẻ thù của Minh chủ, kẻ thù kia vì trả thù Minh chủ, đem dung mạo của Tô thị hủy.....”

“Rất tàn nhẫn đi?”

Lữ nhân một trận run run.

“Cho nên bọn họ mới làm ra trần châu bạch ngọc ngưng cao này, hảo trị liệu Minh chủ phu nhân?”

Lão nhân gật gật đầu.

“Không sai. Lúc ấy dung mạo Tô thị đã hủy, nhưng mà Minh chủ không rời không bỏ, kiên trì cưới nàng về nhà. Mà Minh chủ vì trị vết thương của ái thiếp, vợ vết được liệu quý hiếm, cuối cùng mới nghiên cứu chế tạo ra phối phương ngưng cao này.”

Lữ nhân nghe được mê mẩn, bật thốt lên hỏi:

“Vậy về sau dung mạo Minh chủ phu nhân hoàn toàn khôi phục sao?”

Lão nhân cười nói:

“Làm sao có thể?”

“Hả?”

“Có điều cải thiện là nhất định. Nhưng cậu hẳn là biết, vết sẹo trên người có thể khôi phục bao nhiêu, cùng khi nào bắt đầu trị liệu có liên quan thật lớn. Từ lúc Tô thị bị hủy dung tới lúc trần châu bạch ngọc ngưng cao chế thành, thời gian đó cũng gần hai năm. Ngưng cao này dùng được mặc dù tốt, lại không phải thuốc tiên, cho dù thật sự là thuốc tiên, chuyện cũng đã hai năm, cũng không có khả năng làm dung mạo Tô thị hoàn toàn khôi phục.”

“Hiện thời lúc Minh chủ phu nhân ra cửa, trên mặt đều mang theo một tầng lụa mỏng che lấp dung mạo, nếu như có người tò mò hỏi, Minh chủ đều đáp, là phu nhân có dung mạo quá đẹp, chính hắn không muốn cho người ngoài nhìn thấy.”

Lão nhân vuốt râu nói.

“Nhưng chuyện này làm sao có thể a? Minh chủ bản thân hẳn có dung mạo tuyệt thế, lại đẹp đến mức nữ tử đứng ở bên cạnh hẳn chỉ sợ cũng phải kém, hẳn nói như vậy chẳng qua chỉ là không muốn làm cho người ta nói những lời không nên về ái thê hẳn thôi.”

“Người nói đúng.”

Lữ nhân gật gật đầu.

“Xem ra đương kim Minh Chủ Võ Lâm cũng là người tình thâm nghĩa trọng.”

“Đó là hiện nay mọi người đều cảm thấy như vậy.”

Tuổi trẻ hán tử cười nói.

“Kì Minh chủ trước lúc tiếp nhận chức võ lâm minh chủ này của ngoại tổ phụ hẳn, ở trên giang hồ nhưng là người cực làm người ta đau đầu a!”

“Này lại là vì sao??”

Lữ nhân vừa nghe còn có câu chuyện khác, tinh thần lập tức rung lên.

“Tác phong làm việc của Kì Minh chủ vừa chính vừa tà, xuống tay ngoan độc..... Đúng rồi, nghe nói lúc trước kẻ thù hỷ dung mạo Minh chủ phu nhân, hiện nay còn bị nhốt tại Kì Phong trong sơn trang chịu đủ tra tấn đó! Tóm lại người trực tiếp hoặc gián tiếp ăn phải mệ của hẳn, đều hận hẳn nghiêng răng nghiêng lợi, đều gọi hẳn là yêu nghiệt.”

Lữ nhân ngây người.

“Vậy người như vậy làm sao có thể lên làm Minh Chủ Võ Lâm a?”

“Lúc ấy mọi người cũng đều cảm thấy tiền Minh Chủ Võ Lâm Kì Anh làm sao có thể có ngoại tôn tà khí như vậy, chẳng những giết người không nháy mắt, càng thích sử dụng độc giày vò tới chết, thật sự không thích hợp tiếp nhận chức vụ Minh Chủ Võ Lâm. Nhưng từ lúc hẳn cùng với Tô thị thành thân sau, trên giang hồ bắt đầu xuất hiện tin đồn mới, nói đương nhiệm Minh chủ kỳ thực là chịu sự nhờ vả của Thái Thượng hoàng, trừng gian trừ ác, chuyên trừng trị ác nhân tội ác tày trời lại không bắt có bằng chứng.

Sau cũng có rất nhiều chứng cứ chứng minh tin đồn này không phải vô căn cứ, sau đó mới làm cho mọi người tin tưởng, Kì Minh chủ kỳ thực là người ghét cái ác như kẻ thù, chỉ là dùng phương pháp có chút cực đoan. Bất quá tính tình hẳn làm người quá mức kiêu ngạo âm ác ở sau khi thành hôn cải biến rất nhiều. Bởi vậy ba năm trước, khi Minh Chủ Võ Lâm chỉ định hẳn kế nhiệm, cũng không có người phản đối.”

“Thì ra là thế.”

Lữ nhân bình tĩnh đại ngộ, sau đó cảm kích nhìn phía hai người.

“Cám ơn hai vị nói cho ta hai câu chuyện phần khích vạ phần này.”

“Ha, ta cũng chỉ là nói chuyện mà mọi người đều biết mà thôi.”

Nam nhân tuổi trẻ sang sảng cười nói.

“Thế nào, có dự tính mua một hộp trở về đưa cô nương trong lòng hay không?”

“Ta không người thương.”

Lữ nhân cười.

“Bất quá đã nghe qua câu chuyện, không mua hộp trân châu bạch ngọc ngưng cao làm như kỷ niệm sao được?”

Vì thế hần sung sướng tới tham gia đội ngũ xếp hàng.

Gần một lúc lâu sau, lữ nhân nâng hai hộp trân châu bạch ngọc ngưng cao đi ra Tương Ngọc đường.

Hần tò mò mở nắp ra, một trận hương vị thấm lạnh sảng khoái xông vào mũi. Còn chưa sử dụng, liền biết tất nhiên này đây được chế thành từ dược liệu cực thượng đẳng.

Hần lấy ngón út dính một chút ngưng cao, phát hiện tính chất dị thường tinh tế mềm mại, xem ra này chính là vật có giá trị nhất mà hần mua được ở Mực quốc.

Cảm thấy mỹ mãn đem hai hộp ngưng cao cất vào gói đồ trung, lữ nhân hướng mục đích tiếp theo đi tới. Nhưng là có lẽ là đi quá nhanh, hần ở chỗ rẽ thiếu chút cùng người đụng phải.

“A!”

“Ây da?”

Hai bên đều phát hoảng, đối phương lại là lui về sau vài bước, thiếu chút ngã ngồi đến trên đất. Lớp lụa mỏng trên mặt cũng bởi vậy mà rơi xuống, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn không tỳ vết.

“Xin lỗi, là do ta quá không cẩn thận.”

Lữ nhân chỉ liếc mắt một cái, liền vội vàng cúi đầu.

“Đừng lo, ta cũng có sai.”

Nữ tử vừa nói, vừa đem lụa mỏng mang lại lên trên mặt.

Đó là thanh âm mềm nhẹ uyển chuyển, vô cùng dễ nghe.

Hắn hướng đối phương gật gật đầu, đang chuẩn bị đi đường vòng, trước mắt lại đột nhiên hiện lên một bóng trắng.

“Làm sao vậy, Tiểu Lê Nhi? Có ngã hay không?”

Lữ nhân chấn kinh xem nam tử tuyệt mỹ trong nháy mắt liền xuất hiện bên cạnh nữ tử, theo hành động thân mật của hai người liền nhìn ra, quan hệ rõ ràng không tầm thường.

Bất quá..... Hắn thật đúng là không nghĩ tới trên đời này lại có nam nhân xinh đẹp như thế.

“Ta không sao, sao ánh mắt chàng lại chỉ nhìn đến ta ngã? Liền thích lo lắng.”

Nữ tử nhẹ nhàng cười.

“Còn không phải bởi vì nàng hiện tại có thai, lại mơ mơ màng màng không chịu nổi.....”

Lữ nhân hoàn hồn, không dám thất lễ tiếp tục xem nữa, vội hướng con đường của hắn đi tới.

Đôi nam nữ này thật đặc biệt, thật sự là đối bích nhân, không biết cùng phu thê Minh Chủ Võ Lâm nghe đồn lúc trước so sánh với sẽ là.....

Ấy? Đợi chút.....

Bước chân hắn đột nhiên dừng một chút.

Lão nhân kia không phải nói trên mặt Minh chủ phu nhân luôn mang lụa mỏng sao? Vừa rồi vị nữ tử đó trên mặt cũng mang lụa mỏng, hơn nữa bên cạnh nàng nam tử bạch y kia dị thường tuấn mỹ, thân thủ cũng dị thường nhanh chóng.....

Lữ nhân mạnh quay đầu hướng phương hướng lúc trước kia nhìn lại, lại phát hiện kia đôi nam nữ sớm biến mất ở trong biển người mờ mịt.

Trong lòng hắn trống trơn, cũng không biết là thất lạc hay là cái gì.

‘..... Thật là bọn họ sao?’

Hắn nhớ tới vừa rồi lớp lụa mỏng của nữ tử kia rơi xuống rõ ràng kinh hồng thoáng nhìn, đó cũng không như là gương mặt bị hủy dung.

Lại nói, nghe cách lão nhân nói, những năm gần đây cũng chưa từng có người ngoài chân chính gặp qua bộ dáng Minh chủ phu nhân, cách nói năng vẫn chưa khôi phục dung mạo bất quá là phỏng đoán.

Có lẽ dung mạo của nàng ở nhiều năm dốc lòng che chở không thôi đột nhiên khôi phục sao?

Dù sao lấy thân phận địa vị của Tô thị, làm sao phải lo lắng đến chuyện tìm không thấy được liệu tốt nhất?

Nếu trên phố bán trân châu bạch ngọc ngưng cao có sáu phần hiệu quả trị liệu, chính nàng dùng nói không chừng liền có chín phần thậm chí mười phần hiệu quả đi, lại làm sao có thể không trị hết?

Ừm, hắn tình nguyện tin tưởng như vậy!

Lữ nhân mỉm cười thật to, tâm tình khoái trá tiếp tục hành trình của mình.

21: được hiểu là khách du lịch ở hiện đại

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-lam-the>*